

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ζυλμπέρ, ο μυλωνάς, που τὸν κυνηγᾶ ἡ ἀστυνομία ὡς ἐνοχο τοῦ φόνου τῆς Βιργινίας Λατούς, συλλαμβάνεται στὸ σπίτι τοῦ συνταγματάρχη Ρισῶ ἀπὸ τὸν Μαρσεκότ καὶ ἀδυνατίζει στὴν ἀνάκριση. Ἐκεῖ μὴν μπορώντας ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά του, κλείνεται στὴ φυλακὴ. Ο Ρενωντιέρ, ὁ μὴν ἀνησυχῇ, πρὸ πάντων γιὰ τὸν ξέρε ἡ πόλις τῆς Μαρίας καὶ τῆς κόρης του. Ἐπειτα ὑποπτεύεται τὸν ἄστυνομο Μπωκατέλ, ποῦ, ὡς ὄφειλε ὑπηρετῆς, τὸν παρακολουθεῖ. Ο γίατρος βρῖσκει μὴ ἀσημαντὴ ἀφορμὴ καὶ τὸν διώχνει. Μὰ ὁ Μπωκατέλ προσλαμβάνεται στὴν ὑπηρεσία τοῦ κόμητος Ἀνδρέα ντὲ Βεζαντιόν. Στὸ μεταξὺ, ὁ Ρενωντιέρ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὴν χήρα Κολομπέλ νὰ τοῦ δώσῃ τὰ χρήματά ποῦ τοῦ ὑποσχέθηκε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ σκάσῃ, γιὰτὶ καταλαβαίνει πὺς αὐτὸ τέλος, θ' ἀποκαλυφθῇ. Μὰ ἡ φράση χήρα ἀρνείται. Τότε ὁ γίατρος ἀπευθύνεται στὴν πριγκίπισσα Ἀρμόνικ καὶ τῆς υποδεικνύει νὰ ζητήσῃ αὐτὴ ἀπὸ τὴν κυρία Κολομπέλ τὰ χρήματα. Μὰ ἡ Ρενὲ ξέρε ἀπ' τὸ Βαλεριανὸ πὺς ὁ γίατρος εἶναι δολοφόνος.

16ον — Μὴν ξεχνᾶτε, τῆς εἶπε, ὅτι ἡ ζωὴ σας βρῖσκεται στὰ χέρια μου. Ἀν ποῦ δώσετε αὐτὸ τὸ ποσοῦν, θὰ ἔρῃ νὰ μείνω μαζί σας ὡς ποῦ νὰ γίνετε τελειῶς καλά καὶ νὰ μὴν με χρειάζεσαστε πιά. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πελατεία μου στὴν Σερντόν, πρέπει ν' ἀποζημιωθῶ. Τὴν θυσίαζώ πρόθυμα, ἀν ποῦ δώσετε αὐτὸ τὸ ποσοῦν. Γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ δύο ἢ τρεῖς μῆνες θὰ εἴσαστε τελειῶς καλά. Μὲ τὰ χρήματα ποῦ θὰ ἔχω θὰ μπορέσω τότε νὰ ἐγκατασταθῶ στὸ Παρίσι ἢ οπουδήποτε ἄλλο.

Ἡ πριγκίπισσα ἦταν ἐνθουσιασμένη μ' αὐτὴ τὴν πρόταση. Καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἔκανε ὅτι μποροῦσε γιὰ νὰ ικανοποιήσῃ τὴν αἴτησιν τοῦ γιαιτροῦ.

Ἐπεί, ὁ Ρενωντιέρ ἔφυγε γεμάτος ἐλπίδες ἀπὸ τὴν Ἀρκανσάν. Λίγη ὥρα μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, ὁ Βαλεριανὸς ἔφυγε κι' αὐτὸς γιὰ τὸ Παρίσι. Εἶχε προφασισθῇ ὅτι ἤθελε νὰ συνηγορήσῃ γιὰ κάποιον ζήτημα μὲ τὸν ἐκδότη του. Ἀλλ' ἡ Ρενὲ ἤξερε πολὺ καλά ποῦ πῆγαινε. Καὶ γι' αὐτὸ δώρησε περὶ τὸ ν' ἀναβῇ στὸ πρακτορεῖο τῆς «Ὁξυδερκείας» καὶ τὸν παρακολουθῇ, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε, σὲ παρόμοιες περιπτώσεις. Ὁ πριγκίπας βιάζονταν νὰ πάῃ στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ κάμῃ γνωστὴ στὸ συνταγματάρχη Ρισῶ τὴ σκηνὴ ποῦ εἶχε παρακολουθῇ καὶ ποῦ φανέρονται μὲ ἀναμφισβήτητο τρόπο ποῖος ἦταν ὁ δολοφόνος τῆς Βιργινίας Λατούς. Ἡ χήρα Κολομπέλ δὲν ἀποδέχθηκε αὐτὸ.

Ὁ ἐπιρηστής

Ὁ Ρενωντιέρ, ξαναγυρίζοντας στὴ Σερντόν, πληροφορήθηκε κατὰ ποῦ τὸν ἀνησυχῆσε πολὺ: Ἡ Μαρία, ἡ γυναῖκα τοῦ Ζυλμπέρ, εἶχε προσκληθῇ καὶ πάλι στὴν Ὁρλεάνη.

Αὐτὴ ἡ εἰδήσις ἀναστάτωσε τὸ γίατρο. Γιατὶ ὁ ἀνακριτὴς εἶχε καλέσει τὴ Μαρία; Καὶ τί τὴν εἶχε ρωτήσῃ; Ἡ γυναῖκα τοῦ μυλωνά θὰ κατάρθωνε νὰ κρατήσῃ ὡς τὸ τέλος τὸ τραγικὸ μυστικὸν τους;

Ὁ γίατρος αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ βεβαιωθῇ πάντως αὐτὸ τὸ γημείο. Ἐπεί, λοιπόν, νὰ ἰδῇ τὴ Μαρία. Ἀλλὰ δὲν θὰ πῆγαινε ἡμέρα στὸ μύλο. Φοβόταν μὴπως τὸν δούν. Γι' αὐτὸ, προτίμησε νὰ πάῃ τὴ νύχτα.

Τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας, σὰ γύρισε ἡ Μαρία, ἀφ' οὗ βεβαιώθηκε ὅτι ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ Ζιλέττα κοιμόνταν, πῆδησε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας, ποῦ τὸ εἶχε ἀφήσει ἐπιτήδεως ἀνοιχτὸ κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν διευθύνσιν τοῦ μύλου τῆς Σαντεγκριλλέ.

Ὁ Ρενωντιέρ εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ πάρῃ μαζί του μὴ σιδερένια μαγκούρα. Αὐτὴ ἡ πρόνοιαν τοῦ βγήκε σὲ καλὸ. Γιατὶ, ὅταν πλησίασε στὸ μύλο, τὸ μεγάλο σκυλὶ τοῦ μυλωνά χύμησε πάνω του γιὰ νὰ τὸν ξεσχίσῃ. Ἀλλ' ἡ ὀρμητὴ ἀνακόπηκε ἀμέσως. Ὁ γίατρος κατέβασε τὴ σιδερένια μαγκούρα ποῦ πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ζώου

Αἰσθηματικὸ καὶ ὁραματικὸ κοινὸν νικὸ μυδιστόρημα

καὶ τὸ ἄφησε στὸν τόπο. Ἐπειτα χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μύλου.

Ἡ Μαρία εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τοῦ σκυλοῦ κι' ὅταν ἀκούσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα τῆς ἐνοιῶσε μεγάλο τρομό.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε πηδώντας ἀπὸ τὸ κρεβάτι της.

— Ἐγώ, ἀπάντησε σιγὰ ὁ Ρενωντιέρ. Μὴ φωνάζεις!

— Σὺ, αὐτὴ τὴν ὥρα; εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ μυλωνά. Σίγουρα ἔρχεσαι γιὰ νὰ με σκοτώσῃς! Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ καταφέρῃς. Ἐγὼ εἶδα τὸ ὄπλο τοῦ Ζυλμπέρ καὶ θὰ σὲ σκοτώσω, ἀν δὲν φύγῃς ἀμέσως.

Ἐτρεξε ἀμέσως νὰ ξεκρεμάσῃ τὸ ὄπλο ἀπὸ τὸν τοῖχο κι' ἀφ' οὗ βεβαιώθηκε πὺς ἦταν γεμάτο, ἀνοίξε τὸ φεγγίτη τῆς πόρτας κι' ἔδωκε τὴν κἀνὴν του ἀπὸ κεί.

— Φύγε! ξαναφώναξε.

— Εἶσαι τρελλή, Μαρία, ἀπάντησε ὁ γίατρος. Βάλε μέσα τὸ ὄπλο. Ἐγὼ ἤρθα γιὰ νὰ σε σώσω. Ἀκούσε με... Μπορεῖς, βέβαια, νὰ με σκοτώσῃς. Ἀλλὰ

ΤΟ ΔΑΚΡΥΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Μουσοφιλία

Τὰ «ρεσιτάλ» τὰ πρωινά, τὰ βραδυνά καὶ τὰ σκυλά, τὰ ντόπια καὶ τὰ ξένα, δὲν ἔχουν φέτος τελειωμὸ καὶ σ' ἔχουν παρεῖ στὸ λαϊμὸ, φροσάκι μου καὶ σένα!

Πιάνο, βιολί, συμφωνική, σὰν πειρασμοὶ μαγνητικοί, τραβᾶνε στὰ γεμάτα. Κι' ἀπὸ τὰ τόσα τὰ χιλιά — τραβᾶν φάρτσα τὰ μαλλιά καὶ παίζω τὴν... «Τραβιάτα».

Κι' ὁμως ἀράδα μου φορτῶ — γιὰ τὴν Ἀλνάρ, γιὰ τὸν Κορτώ, καὶ δὲν μπορεῖς νὰ νοιώσῃς, ὅτι τραβιέται τὸ λουρί καὶ γιὰ τὸν Θεμελὴ (μπορεῖ νὰ με... ξεθεμελιώσῃς!)

Γι' αὐτὸ σταμάτα τὸ (βιολί, συμφωνικὲς καὶ συναυλίσματα) καὶ ἄλλαξε παντιέρα, προτοῦ νὰ μείνουμε (ταπὶ καὶ πρὶν μὰς δροῦν, ἀπὸ τὴν πεί... σὰν... τούμπανο μὴ (μέρα!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

τί θὰ κερδίσῃς; Θὰ σε πιασουν καὶ δὲν θὰ ἔχῃς κανένα ἐλαφρυντικόν...

Ἡ Μαρία σκέφθηκε πὺς ὁ γίατρος εἶχε δίκην καὶ κατέβασε τὸ ὄπλο.

— Τί με θέλεις; ρώτησε.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω ἀπὸ δῶ, ἀπάντησε ὁ γίατρος. Μπορεῖ νὰ εἶνε κανένας γύρω καὶ νὰ μὰς ἀκούσῃ... Ἀνοίξε μου.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα τοῦ μυλωνά. Δὲν ἀνοίγει κανεὶς τὴν πόρτα του σ' ἕνα δολοφόνον. Μίλησε σιγὰ.

— Ἀν αὐτὸς ὁ ἀθλιὸς ὁ Μπωκατέλ εἶνε κάποιον ἐδῶ κοντά;

— Καὶ τί μ' αὐτό; Δὲν με μέλλει γιὰ τίποτε πιά. Μὰ μερὰ θὰ μὰς πιάσουν καὶ τοὺς δύο... Τί σήμερα, τί αὐριό;... Ἐξέρεις τί με θέλανε στὴν Ὁρλεάνη;

— Ὁχι καὶ γι' αὐτὸ ἤρθα ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ γίατρος.

— ἤθελάν νὰ με ἀναγκάσουν νὰ ὁμολογήσω πὺς εἶχα ἄλλοτε σχέσεις μαζί σου... Φαίνεται πὺς κάτι ξέρουν γι' αὐτό.

— Καὶ τί ἄλλο σὲ ρώτησαν;

— Μοῦ μίλησαν ἀκόμη γιὰ τὸ καταραμένο ρολόγι τῆς Βιργινίας Λατούς κι' ἔκαμα τὴν ἀνοσιανὴ νὰ πῶ πὺς τὸ εἶδα κρεμασμένο σ' ἕνα καρφὶ μέσα στὸ δωμάτιόν της.

— Ἀνόητη! Καὶ ποῦ τὸ ἔχεις αὐτὸ τὸ ρολόγι;

— Ἐννοια σου κι' ἐκεῖ ποῦ τῶχω δὲν πρόκειται νὰ τὸ βρῇ κανεὶς ἀπάντησε ἡ Μαρία. Τὴν ξέρεῖς τὴ μεγάλη βελανιδιά ποῦ εἶνε πλάι στὸ γεφύρι; Ἐκεῖ στὴ ρίζα τῆς μιά κουφάλα. Ἐκεῖ μέσα τὸ ἔχω κρύψει.

— Ἐκαμε δαχτυλίδι νὰ μιλήσῃς γιὰ τὸ ρολόγι, εἶπεν ὁ Ρενωντιέρ. Σὲ ρώτησαν τίποτε ἄλλο;

— Ὁχι. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιη πὺς θὰ με φωνάξουν καὶ πάλι... Ὅπως εἶνε τὰ πράγματα, δὲν βλέπω νὰ ὑπάρχῃ σωτηρία οὔτε γιὰ μένα, οὔτε γιὰ σένα...

Μίλησαν ἀκόμη μερικὰ λεπτά κι' ἔπειτα ὁ Ρενωντιέρ ἔφυγε. Ἀλλὰ δὲν ξαναγύρισε ἀμέσως στὸ σπίτι του. Ἐνα σωρὸ σκέψεις τὸν ἀπασχολοῦσαν. Καὶ πρῶτα — πρῶτα ἔπρεπε νὰ πάρῃ στὴν κατοχὴ του τὸ ρολόγι τῆς Βιργινίας Λατούς. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θ' ἀπομάκρυνε ἕνα σοβαρὸ κινδύνον.

Ἡ τύχη τὸν ἐννόησε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν χρειάστηκε παρὰ νὰ ψάξῃ μερικὰ λεπτά μόνο στὴ ρίζα τῆς βελανιδιάς ποῦ τοῦ εἶχε υποδείξει ἡ Μαρία. Βρῆκε τότε τὴν τρύπα καὶ χώνοντας μέσα σ' αὐτὴ τὸ χέρι του ἀνακάλυψε τὸ ρολόγι.

Ὁ Ρενωντιέρ ἀνάπνευσε μ' ἀνακούφισιν. Θὰ τὸ κατέστρεφε τῶρα κι' ἔτσι δὲν θὰ εἶχε νὰ φοβᾶται τίποτε ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά. Ἀλλ' ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος προσέρχονταν ἀπὸ τὴν Μαρία. Δὲν μποροῦσε πιά νὰ τῆς εἰς ἐμπιστοσύνην. Κι' ἔπειτα, ἦταν ὁλοφάνερο πὺς ἡ γυναῖκα τοῦ μυλωνά εἶχε ἐκνευρισθῇ. Γιατὶ τάχα δὲν θ' ἀποφάσιζε μὴ μέρῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της καὶ νὰ τὰ πῇ ὅλα;

Ἐνας μόνον τρόπος ὑπῆρχε γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ὁ Ρενωντιέρ ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτῆς τῆς γυναίκας. Κι' αὐτὸς ὁ τρόπος τὸν ἀπασχολοῦσε ἀπὸ καιρὸ. Ναι, ἡ Μαρία ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση. Τότε μόνον θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ὁλόκληρῃ ἡσυχος.

Ἀλλὰ με ποῖο τρόπο ἔπρεπε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν Μαρία; Νὰ τὴν πνίξῃ με τὰ χέρια του, ὅπως εἶχε κάμει γιὰ τὴν Βιργινία Λατούς; Ὁχι, βέβαια. Θὰ τὸν ὑποπτεύουνταν καὶ τὸ πιθανώτερον ἦταν ὅτι θὰ χειροτέρευε ἔτσι τὴ θέσιν του. Ἀν, ὁμως, ἡ Μαρία καίγονταν μέσα στὸ μύλο της, καί ναι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν ὑποπτεῖται.

Μία πυρκαϊὰ σ' ἕνα μύλο, ποῦ εἶχε γεμάτος με ἄχυρο, δὲν εἶνε ἀσυνήθιστο πράγμα. Ὁ Ρενωντιέρ σκέφθηκε πὺς ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική. Ἡ Μαρία θὰ κοιμόταν τώρα. Τὸ σκυλὶ δὲν ἔρρε πιά γιὰ νὰ τὸν προδῶσῃ με τὰ γαυγίσματά του. Στὴν αὐλὴ τοῦ μύλου ὑπῆρχαν ἕνα σωρὸ δερμάτια με ἄχυρο. Κι' ἄλλα δερμάτια βρῖσκονταν

ἐπίσης στὸ ὑπόγειο καὶ στὸ σταύλο. Ἦταν ἀρκετὰ νὰ πετάξῃ ἕνα ἀναμμένο σπρίττο. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ γίνονταν μόνα τους.

Ὁ γίατρος τῆς Σερντόν δὲν δίστασε. Ξαναγύρισε, λοιπόν, στὸ μύλο, καυδάλωσε μερικὰ δερμάτια γύρω στὸ σπίτι κι' ἔβαλε φωτιά.

Ἐπειτα, ἀπομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα καὶ γύρισε στὸ σπίτι του.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, ἀκούσε κωδωνοκρουσίες, θόρυβο καὶ φωνές. Ἡ Ζιλέττα, ποῦ εἶχε ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο, ἔτρεξε στὸ δωμάτιο του καὶ εἶπε πὺς ὁ μύλος τῆς Σαντεγκριλλέ καίγεται.

Τὴν καυμένη τὴ Μαρία! ψιθύρισεν ὁ γίατρος. Ἐλπίζω νὰ μπορέσουν νὰ τὴν σώσουν.

Ἀλλὰ μέσα στὴν ψυχὴ του εὐχόταν τὸ ἀντίθετο.

Κι' ὁμως ἡ Μαρία σώθηκε. Ἡ σωτηρία της ἦταν ἔργο τοῦ Μπωκατέλ.

Ὁ ἀμαρῶς τοῦ κόμητος ντὲ Βιζαντιόν, μόλις ἀκούσε τὶς κωδωνοκρουσίες, ἔτρεξε κι' αὐτὸς στὴ Σαντεγκριλλέ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς χωρικοὺς ποῦ εἶχαν τρέξῃ ἐκεῖ καὶ ποῦ προσπαθοῦσαν νὰ σβύσουν τὴν πυρκαϊά. Σὲ μιά στιγμὴ εἶδε λοιπόν, τὴ Μαρία σ' ἕνα παράθυρο, περιτριγυρισμένη ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς φλόγες. Δὲν δίστασε τότε, Καί, βάζοντας μὴ σκάλα στὸν τοῖχο, κατάρθωνε νὰ θάσῃ ὡς τὸ παράθυρο καὶ νὰ τὴν σώσῃ.

Ἡ πρώτη δουλειὰ τῆς Μαρίας, μόλις ἐξημέωσε, ἦταν νὰ τρέξῃ στὴ ρίζα τῆς βελανιδιάς γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸ ρολόγι βρισκόταν ἐκεῖ. Ἀλλὰ βρῆκε τὴν τρύπα ἀδειανή.

Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν τῆς ἔμεινε ἡ πασαμικρὴ ἀμφιβολία ὅτι ἐκείνος ποῦ εἶχε βάλε φωτιά στὸ μύλο ἦταν ὁ Ρενωντιέρ.

Πῆρε τὸ ρολόγι κι' ἔβαλε φωτιά γιὰ νὰ με κάψῃ, συλλογίζονταν. Ἐτσι νόμιζε πὺς θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε ἡσυχος.

Μὴ λῦσσα τὴν κυρίευσε τότε ἐναντίον τοῦ Ρενωντιέρ. Καὶ μερικὸι χωρικοὶ τὴν ἄκουσαν νὰ ψιθυρίζῃ ἀπειλὲς ἐναντίον τοῦ γιαιτροῦ τῆς Σερντόν. Ἀλλ' ὅταν ὁ ἀνακριτὴς Περόσλ τὴ ρώτησε ἂν ὑποπτεύονταν κανένα γιὰ τὸν ἐμπρησμὸ τοῦ μύλου, ἡ Μαρία περιορίσθηκε ν' ἀπαντήσῃ πὺς εἶχε τόσους ἐχθρούς, ὥστε τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ξερῇ ποῖος ἀπ' ὅλους θέλησε νὰ τὴν κάψῃ. Γιὰ τὸν Ρενωντιέρ ὁμως, δὲν εἶπε τίποτε.

Τὸ συμπέρασμα τῆς ἀνακρίσεως ἦταν, πάντως ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ὠφέλιμα δὲν ἔμπρησεν. Καὶ μὴ ἀποδείξεῖς γι' αὐτὸ ἦταν πὺς ὁ σκύλος τοῦ μύλου εἶχε βρεθῇ νεκρὸς στὴν αὐλὴ. Κάποιος τὸν εἶχε χτυπήσῃ στὸ κεφάλι καὶ τὸν εἶχε σκοτώσει. Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποῦ ἔβαλε τὴ φωτιά.

Ἡ ἐξομολόγησις

Οἱ δοκιμασίες δὲν εἶχαν τελειώσει γιὰ τὴν Γερτρούδη.

Ὁ ἀδβὰς Χριστόφορος εἶχε τρέξῃ κι' αὐτὸς στὸ μύλο τῆς Σαντεγκριλλέ. Ἡ νύχτα τῆς πυρκαϊῆς γιὰ νὰ προσφέρῃ τὴ συνδρομὴν του. Κουολόγησε ὁμως κι' ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ μερικὲς μέρες στὸ κρεβάτι. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια ἐξήντησε πολὺ τὶς δυνάμεις του.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ὁ ἀδβὰς σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ πῆγε νὰ κάμῃ ἕναν περίπατο στὸ μικρὸ κῆπο τοῦ πρεσβυτερίου. Ἦταν μὴ ἀνοιξιάτικη ἡμέρα καὶ ὁ καθαρός ἀέρας τοῦ ἔκανε πολὺ καλὸ.

Ἡ Γερτρούδη μαγέρενε στὴν κουζίνα. Σὲ μιά στιγμὴ, ἀκούσε νὰ χτυποῦν στὴν πόρτα.

Ἦταν ἡ Μαρία.

Κατὰ τὶς προηγούμενες μέρες εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ εἶχε πάει ἢ τί εἶχε ἀπογίνει. Τὸ ὄφος της ἦταν τώρα πολὺ ἀνήσυχον καὶ, βλέποντάς τὴν κανεὶς καταλαβαίνει ἀμέσως πὺς τὸ μυαλὸ της δὲν βρισκόταν στὴ θέσιν του. Ἡ γυναῖκα τοῦ μυλωνά τῆς Σαντεγκριλλέ δὲν ἦταν ἴσως τρελλή. Ἀλλ' οἱ συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἐβδομάδων, ἡ ἐγκληματικὴ ἀποπειρά τοῦ Ρενωντιέρ ἐναντίον της, τὸ τρομερὸ μυστικὸ ποῦ πιεζέ τὴ συνείδησίν της, ὅλα αὐτὰ εἶχαν τὸρῶξῃ τὴ σκέψιν της κι' εἶχαν ἐπιδράσει στὸ λογικὸ της.

Ἐλᾶ μέσα νὰ σοῦ δώσω νὰ φᾶς κάτι, τῆς εἶπε ἡ Γερτρούδη.

— Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ φᾶω, ἀπάντησε ἡ Μαρία.

— Θέλεις μὴπως νὰ ξεκουρασθῇς;

Ἡ γυναῖκα τοῦ μυλωνά φάνηκε σὰν νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ ὄνειρο.

— Ποῦ εἶμαι; ρώτησε.

— Στὸ σπίτι τοῦ ἐφημερίου.

— Ἀ, ναι. Καὶ εἶνε ἐδῶ ὁ κύριος ἐφημερίος;

— Τί τὸν θέλεις;

— Τί τὸν θέλω;... Ἐξέρω κι' ἐγώ;...

Ἀ, ναι, θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ γιὰ νὰ πάρω συγχώρεσιν γιὰ τὶς ἀμαρτίες μου... Κι' ἕνας Θεὸς ἔρεῖ πὺς εἰμαι... Κι' ὁ Ρενωντιέρ πρέπει νὰ ἐξομολογηθῇ...

— Τί σέχει ἔχει ὁ Ρενωντιέρ με τὶς ἀμαρτίες σου; ρώτησε ἡ Γερτρούδη.

— Ἐκεῖ καὶ μεγάλη μάλιστα, ἀπάντησε ἡ Μαρία. Ποῦ εἶνε ὁ κύριος ἐφημερίος;

Ἡ Γερτρούδη τὴν ἔπειλε στὸν κῆπο, γιὰ νὰ συνηθίσῃ τὸν ἀδβὰ κι' ἡ Μαρία μίλησε καὶ σ' αὐτὸν γιὰ τὴν ἐπιθυμία της νὰ ἐξομολογηθῇ.

— Δὲν μπορῶ νὰ πᾶω σήμερα στὴν ἐκκλησίαν, ἀπάντησε ὁ Χριστόφορος. Ἦμουν ἀρρώστος καὶ μόλις σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου... Ἀς ἀφήσωμε γιὰ μίαν ἄλλη ἡμέρα...

— Ὁχι, εἶπε ἡ Μαρία. Νοιώθω ἕνα βάρος νὰ με πιεζῇ στὸ στήθος καὶ θέλω νὰ ἐξομολογηθῶ σήμερα... Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ πάμε στὴν ἐκκλησίαν; Μπορῶ κι' ἐδῶ νὰ σᾶς πῶ τὶς ἀμαρτίες μου...

— Μὰ εἶνε τόση ἀνάγκη;

— Ὁ, ἂν ξέρατε, κύριε ἐφημέριε... Δὲν μπορῶ πιά νὰ κλείσω μάτι... Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα...

Ἐπεί, ὁ ἀδβὰς, θὰ καταλάβετε... Ὁ ἀδβὰς τὴν ἀκούει, πλημμυρισμένος ἀπὸ φρίκη, νὰ ἐξιστορῇ τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Ρενωντιέρ καὶ τῆς δικῆς της συμμετοχῆς γιὰ τὴν ἀπόκρυψιν αὐτῆς τῆς πράξεως.

— Ὁ ἀντὴρ σου, τὴ ρώτησε ὅταν ἐκείνη τελειώσε, ποῖο ρόλο ἔπαιξε σ' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα;

— Ὁ Ζυλμπέρ δὲν ἤξερε τίποτε, οὔτε ἔλαβε μέρος σ' αὐτό, ἀπάντησε ἡ Μαρία.

— Γιατὶ τὸν ἄφησε τότε νὰ ἐνοχοποιηθῇ;

— Τί μποροῦσα νὰ κάμω; Εἶμαι βέβαιη, ἄλλωστε ὅτι ὁ Ζυλμπέρ θ' ἀθωωθῇ. Δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις ἐναντίον του...

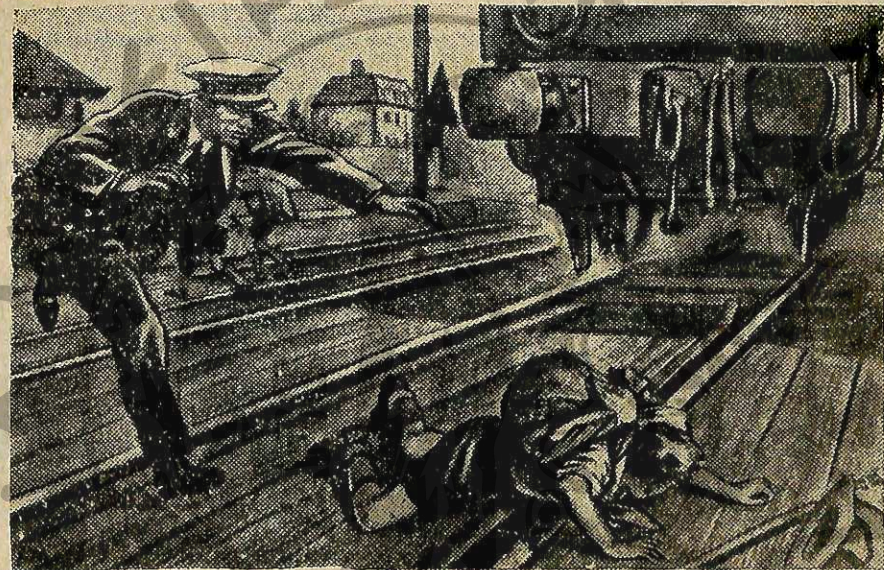
— Κι' ὁμως ὑπάρχει μὴ, ποῦ εἶνε, μάλιστα, πολὺ σοβαρὴ, εἶπε ὁ ἀδβὰς. Ξεχνᾶς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν χαρτονομισμάτων.

— Ναι, ἀλλ' ὁ Ζυλμπέρ ἐξήγησε ἀπὸ ποῦ προέρχονταν.

— Δὲν εἶπε, λοιπόν, τὴν ἀλήθειαν;

— Ὁ Ζυλμπέρ εἶπε ἐκεῖνο ποῦ ξέρε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Κι' ἡ Μαρία ἐξήγησε στὸν ἐφημέριον σὲ

ποιδ τέχνασμα είχε καταφύγει για να ξε-
γελάσει τον άντρα της.

— Ο άδβας ένοιωσε την ψυχή του να έ-
ξεγειρείται μπροστά στον κυνισμό αυτής
της γυναίκας. Άλλα το χριστιανικό καθή-
κον του επέβαλλε να είναι επιεικής και να
συγχωρήσει.

— Μετανοείς για το έγκλημά σου; ρώ-
τησε.

— Ναί, πάτερ μου, απάντησε η Μαρία.
Δεν μπορώ πια να ησυχάσω... Είμαι σαν
τρελλή και δεν ξέρω κιόλας μήπως έχω
τρελλαθώ... Πολλές φορές το μυαλό μου
σταματάει...

— Άν μετανοήσης με ειλικρίνεια, είπε
ο άδβας, τότε ο Θεός θα σε συγχωρήσει
για το έγκλημά σου.

— Μετανοώ, πάτερ μου, απάντησε η
Μαρία.

Και ξέσπασε σε λυγμούς.

Ο άδβας άπήγγειλε τότε με φωνή που
έτρεπε τις καρδιές των ελπίων.

— Ο Θεός σε συγχωρεί, είπε στο τέ-
λος μ' ένα καλοκάγαθο χαμόγελο στα
χείλη.

Η Μαρία σηκώθηκε από τη θέση της.

Ο άδβας την συνόδεψε ως την πόρτα.

— Έκαμες το καλή σου απέναντι της
θρησκείας και ο Θεός σε συχώρεσε, της
είπε. Άλλ' αυτό δεν αρκεί. Πρέπει τώρα
να πιάς και να όμολογήσεις το έγκλημά
σου στον ανακριτή, για να έλευθερώσεις
τον άντρα σου, που είναι άδωος.

— Αδύνατον! απάντησε η Μαρία. Άν
τά πω αυτά στον ανακριτή, θα με συλ-
λάβει.

— Άλλ' αν η μετάνοιά σου είναι ειλικρι-
νής, πρέπει να πιάς.

— Εγώ ήρθα σε σάς για να μην πάω
στη δικαιοσύνη, απάντησε η Μαρία.

— Κι όμως αυτό είναι το καλή σου,
είπε ο άδβας. Δεν έχω το δικαίωμα να σε
βιάσω για να το εκτελέσεις. Κάμε όπως
νομίζεις.

Η Μαρία δεν απάντησε και βιάσθηκε
να φύγει από την άνοιχτη πόρτα.

Ο Χριστόφορος ήταν πολύ ταραγμένος
από όσα είχαν ακούσει κι' άρχισε να βη-
ματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

Άλλά, ξαφνικά, σταμάτησε. Η πόρτα
που έβγαίνει στο δωμάτιο της Γερτρούδης
ήταν μισάνοιχτη.

Μ' ένα πήδημα ο άδβας βοήθηκε εκεί.
Είθε τότε τη Γερτρούδη που έστεκε πίσω
από την πόρτα. Το ύφος της φάνερωνε με-
γάλη συγκίνηση.

— Γερτρούδη! φώναξε ο άδβας με επι-
τιμητικό ύφος.

Η ταραχή που είχε αισθανθή η Γερ-
τρούδη, ακούγοντας την έξομολόγησή της
Μαρίας, την είχε καρφώσει κυριολεκτικά
στη θέση της. Δεν είχε άπομακρυνθή ότεν
έφυγε η γυναίκα του Ζιλμπέρ.

— Γερτρούδη, ξαναείπε ο άδβας, άκου-
σε την έξομολόγησή αυτής της γυναίκας;
Η υπηρέτρια κατάλαβε πως ήταν περιτ-
τό ν' άρνηθ.

— Ναί, απάντησε, κατεβάζοντας το κε-
φάλι.

— Α, Θεέ μου! φώναξε ο άδβας.
Καί, ξαφνικά, άπλωσε τα χέρια του,
σαν να ζητούσε κάτι για να πιαστή και
σωριασθήκε λιπόθυμος.

Η πρόσφατη άρρώστια του, η φρίκη
κι' η αγωνία που δοκίμασε, ακούγοντας
την έξομολόγησή της Μαρίας, κι' η σκέψις,
τέλος, ότι δεν ήταν ο μόνος που είχε ά-
κούσει αυτή την έξομολόγησι, όλα αυτά
είχαν κλονίσει το νευρικό του σύστημα κι'
είχαν έξαντλήσει τις δυνάμεις του.

Η άναπόφευκτη σύγκρουσις

Η λιποθυμία του Χριστοφόρου κράτησε
άρκετο ώρα.

Με πάση άγανά, η Γερτρούδη έστεκε
πλάι του και τον περιποιόταν για να τον
κάμει να συνέλθ.

Τον είδε, τέλος, ν' ά-
νοίγει τα μάτια του. Έσκυψε τότε και τον
βοήθησε να σηκωθεί και να πάει στο κρεβ-
βάτι του.

Ο άδβας φαινόταν πιο ήρεμος. Άλλά
το πρόσωπό του ήταν άυστηρό και το βλέμ-
μα του περίλυπο.

Η Γερτρούδη γονάτισε μπροστά του.

— Συγχωρέστε με, παρακάλεσε, ενώ-
νοντας τα χέρια.

Ο άδβας άνασκήθηκε λίγο και στη-
ρίχθηκε στους άγκώνες του.

— Αυτό που έκαμες, είπε, ήταν πολύ
κακό. Γιατί δεν άγνοείς, βέβαια, ότι το
άπορητο της έξομολογήσεως είναι ιερό.
Καταχράσθηκες την καλωσύνη μου και την
έμπιστοσύνη που σου είχα... Δεν είναι,
άλλωστε, η πρώτη φορά που βρέθηκα στην
ανάγκη να σου κάμω παρατηρήσεις. Έχεις
μια νοσηρή περιέργεια... Όταν ο άδελ-
φός μου έρχεται εδώ, βρίσκεις πάντα χί-
λιες προφάσεις, για να μπαινής κάθε τόσο
στο δωμάτιό μου, σαν να μην ήταν όλο το
άλλο σπίτι δικό σου.

— Το ενδιαφέρον κι' η άγάπη που νοιώ-
θω για σάς και τον άδελφό σας, κύριε έ-
φημέριε, με παρέρσαν ίσως.

Ο Χριστόφορος την διέκοψε με μια ά-
πότομη κίνηση.

— Όχι, είπε. Έκείνο που άποκαλεί έν-
διαφέρον και άγάπη είναι μόνο μία μεγάλη
περιέργεια. Τίποτε άλλο. Μ' αυτό τον τρό-
πο άνταμιθείς λοιπόν, την καλωσύνη που
σου έδωξα; Η νομίζεις ότι δεν μάντεψα
πως υπάρχει κάποιο μυστικό στη ζωή σου;
Τί μου είπες για το παρελθόν σου; Σχε-
δόν τίποτε. Αυτό δεν μ' έμπόδισε, όμως,
να σου έμπιστευθώ το σπίτι μου και τον
ίδιο τον έαυτό μου... Τί πρέπει να κάμω
τώρα; Η τελευταία σου πράξη μ' έφερε
σ' ένα τρομερό δίλημμα. Γνωρίζεις ένα με-
γάλο μυστικό, που δεν έπρεπε να ξερ-
καίς άλλος εκτός από μένα... Και μό-
νο το γεγονός ότι συζητάς μαζί μου γι' αυ-
τό το μυστικό είναι πολύ μεγάλο άμάρτημα.

Βασίζομαι, ωστόσο, στην έντιμότητά σου.
Αυτό το μυστικό πρέπει να μείνει θαμμένο
στο βάθος της ψυχής σου και να μην άνελθ
ποτέ στα χείλη σου. Ός άνθρωπος σε πα-
ρακαλώ γι' αυτό και ως πνευματικός σε
διατάσσω!

— Έμεινε σκεπτικός για μερικές στιγμές
κι' έπειτα είπε:

— Έπειτα από ό,τι έγινε, Γερτρούδη,
δεν μπορείς πια να μείνεις κοντά μου.

— Με διώχετε;

— Ναί, Γερτρούδη, απάντησε ο έφημέ-
ριος με άυστηρό τόνο. Το να σε κρατήσω
κοντά μου, θα ήταν σαν να επιδοκίμαζα τη
διαγωγή σου. Η μόνη τιμωρία που μπο-
ρώ να σου επιβάλω είναι να σε διώξω από
το σπίτι μου. Θα σου δώσω, όμως, άρκετά
χρήματα για να μπορέσεις να ζήσης ως
που να βρής άλλη εργασία. Καί τώρα όρ-
κίσου μου μπροστά στον Έσταυρωμένο
ότι δεν θα φανερώσεις ποτέ και σε κανένα
ό,τι άκουσες...

Η Γερτρούδη κατέβασε το κεφάλι, άλ-
λά δεν απάντησε στην έρώτησή του έφημέ-
ριου.

— Δεν άπαντάς; τη ρώτησε ο άδβας.

Διστάζει;

— Ναί, άπάντησε με άδύνατη φωνή η
Γερτρούδη.

Ο Χριστόφορος τινάχθηκε από τη θέση
του.

— Σήκω επάνω και κάθισε σ' αυτό το
κάθισμα, της είπε με προστακτικό ύφος.

Την είχε πιάσει από τους ώμους και
την άνάγκασε σχεδόν να τον υπακούσει.
Έπειτα κάθισε κι' αυτός σ' ένα άλλο κά-
θισμα άπέναντί της.

— Διστάζεις, λοιπόν, να μου δώσης την
ύπόσχεσή σου; Σέσω, Σέσω, Γερτρούδη,
ότι ο διαταγμός σου κάνει με-
γαλύτερο το άμάρτημά σου. Δεν έχεις το
δικαίωμα ούτε σύ, ούτε εγώ να φανερώσω
με αυτό το μυστικό.

— Δεν ξέρω αν το έχωμε, απάντησε η
Γερτρούδη, αλλά θα έπρεπε να το έχωμε.

— Και γιατί;

— Άλλ' είναι να με ρωτάτε, κύριε έφη-
μέριε; Έρετε το ίδιο καλό όπως κι' εγώ
αυτή την ύπόθεσι. Ο δυστυχισμένος ο Ζιλ-
μπέρ θα καταδικασθ, ενώ ο πραγματικός
ένοχος θα μείνει άτιμώρητος. Καί ποιος
είναι ο ένοχος; Ο άτιμος Ρενωντιέρ! Θυμη-
θήτε το μίσος που αισθανόταν ο πατέρας
σας εναντίον αυτού του ανθρώπου. Ήταν
τόσο μεγάλο αυτό το μίσος, ώστε και πε-
θαίνοντας άκουη δεν θέλησε να τον συν-
χωρήσει, μ' όλη τη δική σας έπιμονή και
τις παρακλήσεις σας.

— Και θέλεις να προδώσω το ιερότερο
από τ' ά καθήκοντά μου, φώναξε ώγοισμένος
ο άδβας, για να έξυπηρετήσω ένα πλάη
μίσος; Τί ξέρω εγώ απ' αυτό το μίσος;
Και τί μ' ενδιαφέρει;

— Δεν σάς έπια να έξυπηρετήστε το
μίσος του πατέρα σας εναντίον του Ρενων-
τιέρ, απάντησε η Γερτρούδη, αλλά να σώ-
σετε έναν άδω από τη λαιμητόμο. Νομί-
ζω πως από το καθήκον σας δεν είναι λι-
γώτερο ιερό από τ' άλλα.

— Κάνεις μεγάλο άμάρτημα να σκέ-
πτεσαι αυτά τα πράγματα, Γερτρούδη, εί-
πε ο έφημέριος. Όρείλω να σιωπήσω κι'
αν άκόμη η σιωπή μου πρόκειται να έχη
τις σοβαρές συνέπειες που είπες. Άλλά συ-
ζητήσαμε άρκετά πάνω σ' αυτό το ζήτημα,
Γερτρούδη, σου άπαγορεύω να μιλήσης κι'
έχεις υποχρέωση να με υπακούσης.

— Δεν θα σάς υπακούσω, κύριε έφημέ-
ριε!

Η φωνή της ήταν σταθερή και το πρό-
σωπό της εξέφραζε μεγάλη άποφασιστικό-
τητα.

— Θα πάμε να έπισκεφθούμε μαζί τον
έπισκοπο, είπε ο άδβας. Άφού δεν μπο-
ρώ να σε πείσω εγώ, θα τον παρακαλέσω
να το κάμει αυτός στη θέση μου.

— Δεν μου χρειάζεται η γνώμη του έπι-
σκοπου, άπάντησε η Γερτρούδη.

σκόπου, άπάντησε η Γερτρούδη. Νομίζω ό-
τι και σεις κι' εγώ έχομε υποχρέωση να
σώσωμε ένα άδω.

Είχε ξεχάσει τώρα το ρόλο της υπηρε-
τριάς και μιλούσε σαν να βρισκόταν στο
ίδιο επίπεδο με τον άδβ.

— Η στάσις σας είναι πολύ περιέργη,
συνέχισε. Σας βεβαιώ ότι αν ο ίδιος ο
Ρενωντιέρ ήξερε πως θέλετε να τον σώσε-
τε, θα δοκίμαζε πολύ μεγάλη έκπληξη. Ό-
μοια, αν όχι μεγαλύτερη, με κείνη που δο-
κίμασε όταν ο άδελφός σας τον υπερασπί-
σθηκε στο δικαστήριο. Σί' αλήθεια, είναι
πολύ περίεργο ο Ρενωντιέρ να άφείλη την
τιμή και τη ζωή του στους Βιλαντόν! Αυ-
τό ούτε ο ίδιος δεν θα μπορούσε να το
φαντασθή...

Η Γερτρούδη σταμάτησε λαχανιασμένη.
Είχε πη πολύ περισσότερα από όσα έπρε-
πε. Το κατάλαβε άμέσως βλέποντας το ά-
γωνιάδες βλέμμα του άδβ Χριστοφόρου.

— Τα λόγια σου, της είπε, δείχνουν κα-
θαρά ότι γνωρίζεις κάποιο μυστικό, που
άγνωστμό ο άδελφός μου κι' εγώ. Ποιά εί-
νε αυτό το μυστικό;

— Έπειτα από όσα είχε πη, της ήταν ά-
δύνατο πια να μην άπάντησ σ' αυτή την
έρώτησι. Μήπως, άλλωστε, δεν θάπρεπε να
φανερώσει μία μέρα τα πάντα στους γιους
της;

Μία νεκρανάστασις

— Ξέρω ένα μυστικό, που είναι πολύ σο-
βαρώτερο από το μυστικό της έξομολογή-
σεως, άρχισε η κόμηση ντε Βιλαντόν. Εί-
νε το μυστικό ενός έγκληματος που διέ-
πραξε ο Ρενωντιέρ όταν ήταν άκόμη νέος.
Ποτέ δεν τιμωρήθηκε γι' αυτό.

Ο έφημέριος την κτύπησε με έκπληξη.

— Πώς έμαθες αυτό το μυστικό; ρώ-
τησε.

— Θα σάς το πω σε λίγο, απάντησε η
Γερτρούδη, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι
της. Άλλ' άκούστε την ιστορία μου... Ζού-
σαν άλλοτε κοντά στη Σερνταν δυο σύζυ-
γοι, που αγαπούσαν πολύ ο ένας τον άλ-
λον. Από το γάμο τους είχαν άποκτήσει
ένα παιδάκι και ήταν πολύ εύτυχισμένοι,
περισσότερο ίσως από ό,τι έπρεπε... Γι'
αυτό, η μοίρα τους φθόνισε...

Ο έφημέριος της ξανάκαμε την ίδια έ-
ρώτησι, όπως και πρωτύτερα:

— Πως ξέρεις αυτή την ιστορία, Γερ-
τρούδη;

— Θάνατι ότι την ξέρω, κύριε έφημέριε.
Όταν σε πήρα στην ύπρεσίά μου,
μου είπες ότι δεν είχες ζήσει ποτέ άλλοτε
σ' αυτό το μέρος...

— Σας είπα ψέμματα.

— Για ποιο λόγο;

— Γιατί, αν σας έλεγα την αλήθεια,

θα έπρεπε να σας φανερώσω πολλά πράγμα-
τα, που ήθελα να κρατήσω μυστικά. Άλλά
μην άνυπομονήτε... Ήρθε η στιγμή να
σας τα πω όλα...

— Θα ήθελα να μου πής πρωτύτερα, την
διέκοψε ο έφημέριος, αν έχης το δικαίωμα
να μου άφηγηθής αυτή την ιστορία... αν
αυτό το μυστικό σου ανήκει κι' αν δεν βλά-
πτει κανένα, φανερώνοντάς το...

— Μην φοβώσαστε, κύριε έφημέριε, ά-
πάντησε η Γερτρούδη, δεν βλάπτει κανένα.
Μπορείτε να είσαστε ήσυχος γι' αυτό.

— Σε άκούω, Γερτρούδη.

Ο σύζυγος της γυναίκας για την ά-
ποίαν σάς μιλήσα, συνέχισε η κόμηση,
άναγκάσθηκε κάποτε ν' άπουσίαση. Κατά
τη διάρκεια της άπουσίας του, λοιπόν, το
παιδάκι έπαθε ένα σοβαρό άτύχημα. Ή-
ταν άνάγκη να προσκληθ άμέσως για-
τρός. Καί προσεκήλη ο Ρενωντιέρ, που
έμενε κοντά...

Η Γερτρούδη σταμάτησε για μερικές
στιγμές. Φοβόταν μήπως δεν μπορεί να
προχωρήσει. Γιατί είχε φθάσει πια στο κρί-
σιμώτερο σημείο της άφηγησής της. Κα-
τάρθωσε, ώστόσο, να συγκεντρώσει τις δυ-
νάμεις της και συνέχισε:

Ο Ρενωντιέρ άγαπούσε τη νεαρή γυ-
ναίκα και την ένοχλούσε συχνά με τις έρω-
τοτροπίες του. Πρέπει να καταλάβετε, λοι-
πόν, ότι μόνον ο σοβαρός κίνδυνος που διέ-
τρεχε το παιδί της τον άνάγκασε να κα-
λέσει αυτό τον άνθρωπο στο σπίτι της...

Ο Ρενωντιέρ έδειξε ενδιαφέρον για το
παιδάκι κι' έκαμε ό,τι του ύποδεικνε η έ-
πιστήμη κι' η πείρα του για ν' άπομακρύ-
νη τον κίνδυνο. Είπε, όμως, ότι θα ξαναγύ-
ριζε το βράδυ για να το ίδη και πάλι. Ό-
ταν ξαναγύρισε, έδωκε στο μικρό ένα φάρ-
μακο, που το βύθισε σε ύπνο. «Όταν έυ-
πνήση απ' αυτό τον ύπνο, είπε ο γιατρός,
θα είναι τελείως καλά». Κατόπιν ζήτησε να
πιά και τη μητέρα του μικρού του έφερε
ένα ποτήρι με λικέρ. Ο γιατρός την παρα-
κάλεσε τότε να πιά κι' αυτή μαζί του. Η
δυστυχισμένη βγήκε από το δωμάτιο και
ξαναγύρισε σε λίγο, φέροντας ένα δεύτε-
ρο ποτήρι με λικέρ. Ο γιατρός της έδωκε
τότε το πρώτο ποτήρι και πήρε από το
χέρι της το δεύτερο. Για ποιο λόγο; Θα το
καταλάβετε άμέσως. Ο άθλιος είχε ρίξει
μέσα σ' αυτό το ποτήρι ένα ναρκωτικό και
η δυστυχισμένη μητέρα, μόλις το ήπιε, άί-
σθανόθηκε τις δυνάμεις της να παραλύουν.

Σε λίγο, βυθίστηκε σε λήθαργο, που την
παρέθεκε στη διάθεσι του Σατανά... Ό-
ταν έφθνησε, διατηρούσε στο μυαλό της
την άνάμνησι ενός ανατριχιαστικού εφιάλ-
του. Άλλ' ήταν όνειρο;... Άλλοίμονο, ό-
χι! Εκείνο που νόμιζε για όνειρο ήταν ένα
πραγματικό γεγονός. Ένα σημείωμα που

έβρισκε πάνω στο τραπέζι δεν της άφηνε άμ-
φιβολία γι' αυτό. Το σημείωμα προερχό-
ταν από το Ρενωντιέρ και έλεγε τα έξης:
«Κυρία, δεν θα ξεχάσω ποτέ την άπομνη-
νύχτα των Χριστουγέννων». Γιατί αυτό το
δράμα είχε ξετυλιχθ μία νύχτα Χριστου-
γέννων. Το θύμα κατάλαβε τότε ότι δεν
είχε δη όνειρο, άλλ' ότι είχαν άτιμασθή!

Η Γερτρούδη σταμάτησε λαχανιασμένη.
Της ήταν άδύνατο να συνεχίσει.

Ο έφημέριος άφησε να περάσουν μερικά
λεπτά για να συνέλθ από τη συγκίνηση
της κι' έπειτα τη ρώτησε:

— Καί πως ξέρεις το μυστικό αυτού του
ανθρώπου; Ποιά είσαι;

— Θα το μαντέψετε, απάντησε η Γερ-
τρούδη με φωνή που έτρεπε, όταν σάς πω
ότι απ' αυτό το έγκλημα γεννήθηκε ένα
παιδί και ότι αυτό το παιδί...

Ο άδβας έγινε κατακίτρινος.

Και αυτό το παιδί; ρώτησε.

Η Γερτρούδη δεν βρήκε τη δύναμη να
συμπληρώσει τη φράσι της.

— Αυτό το παιδί ζη πάντοτε, άπάν-
τησε.

Ο Χριστόφορος έφερε το χέρι στο μέ-
τωπό του. Μία παλιά άνάμνησις ξαναζω-
νάνευε τώρα μέσα στο μυαλό του... Καί
τα λόγια της Γερτρούδης την συμπλήρωναν
και την έξηγούσαν... Θυμόταν μίαν άλλη
νύχτα Χριστουγέννων, που ήταν άρρωστος.

Ο Ρενωντιέρ τον είχε έπισκεφθ τότε και
είχε ανταλλάξει μερικά περίεργα λόγια με
τη μητέρα του... Έπειτα μίηκε ο κόμης
ντε Βιλαντόν. Φαινόταν πολύ ταραγμένος
και, μετά την άναχώρησι του γιατρού, ά-
πομάκρυνε τη γυναίκα του κι' άρχισε να
κάμει διάφορες έρωτήσεις στον μικρό άρ-
ρωστο, που κατάλαβε από τότε ότι δεν ή-
ταν γιός του Βιλαντόν, αλλά του Ρενων-
τιέρ...

— Αυτό το παιδί είμαι εγώ, δεν είν' έ-
τσι; ρώτησε με υπόκοφη φωνή ο άδβας.

Ναί.

Ο έφημέριος κατέβασε το κεφάλι. Ποιά
ήταν, λοιπόν, αυτή η γυναίκα, που ήξερε
το μυστικό της γεννήσεως του. Δεν ήταν,
χωρίς άμφιβολία, από κείνες που υπηρε-
τούσαν άλλοτε στον πύργο, γιατί τις θυ-
μόταν όλες. Άλλά τότε;

Μία ιδέα πέρασε, ξαφνικά, από το μυα-
λό του. Θυμήθηκε τότε την παράξενη στάσι
της Γερτρούδης κατά την άσθένειά και το
θάνατο του κόμητος ντε Βιλαντόν, την ά-
γάπη και το ενδιαφέρον της για τον Άν-
τρέα και γι' αυτόν τον ίδιο, την άνεξήγη-
τη άνάμνησι της στις ύποθέσεις τους...

Είμαι τρελλός, ψιθύρισε σε μία στιγι-
μή. Όχι, αυτό δεν είναι δυνατόν! Όχι σ'ε-
ννοίωμαι...

Ξαναγύρισε προς το μέρος της Γερτρού-
δης.

— Ποιά είσαι; ρώτησε.

Τα μάτια της Γερτρούδης πλημμύρισαν
δάκρυα.

— Ποιά είμαι; απάντησε. Άφήνω την
καρδιά σου να το μαντέψει.

Ο Χριστόφορος τινάχθηκε από τη θέση
του.

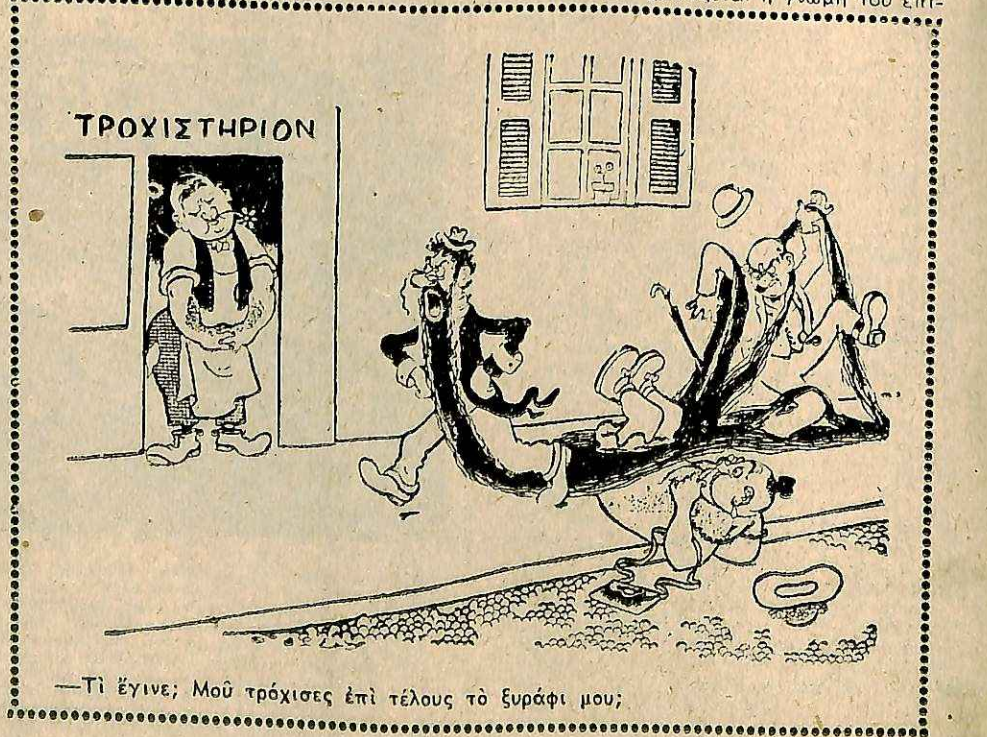
— Μητέρα μου! φώναξε. Είσαι, λοι-
πόν, η μητέρα μου;

Καί, τρέχοντας προς το μέρος της, την
έσφιξε στην άγκαλιά του κι' άρχισε να την
φιλά με συγκίνηση στα χέρια και στο πρό-
σωπο.

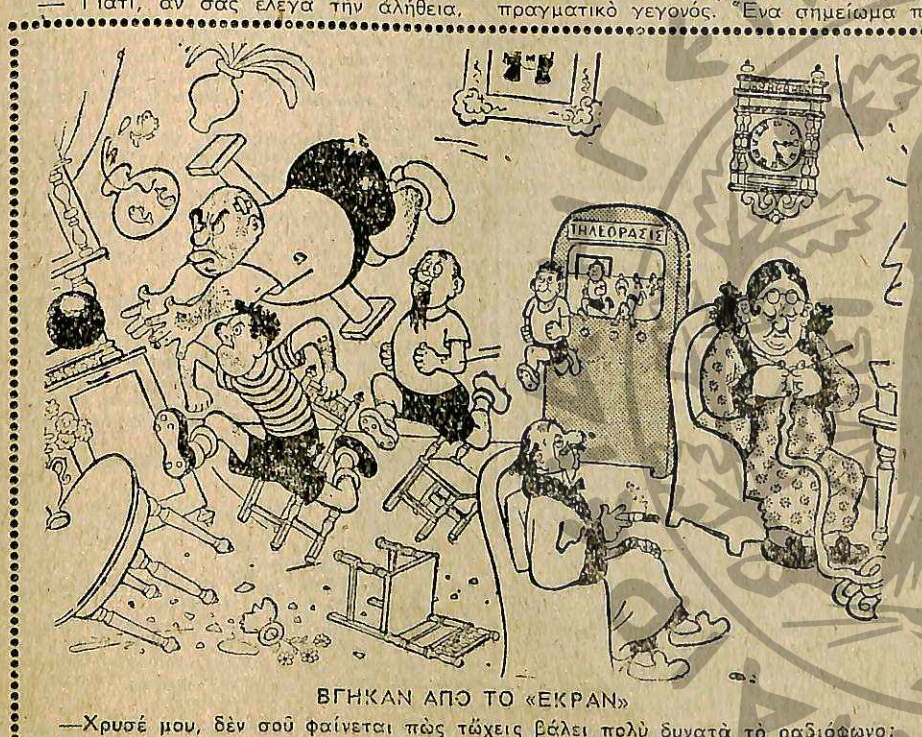
— Παιδί μου... Χριστόφορε! Έλεγε ά-
νάμνησα στα δάκρυά της η Φερνάνδη, φι-
λώντας κι' αυτή το γιό της.

Ο άδβας είχε την έντυπωσι πως ένα
πελώριο βάρος έφυγε από το στήθος του.
Ήταν εύτυχισμένος.

— Πώς δεν σ' άναγνώρισα, μητέρα; εί-
πε. Πως μπορέσα να σ' έχω τόσο κοντά
και να σου μιλήσω με τόση άγάπη; Πως
μην προδο-
θής;... Καταλαβαίνω τώρα... Η περιέρ-
γεια κι' οι άδιακρίσεις σου υπαγορεύονταν
από την άγάπη και το ενδιαφέρον για τα
παιδιά σου... Πόσο λυγίμαι για τις πα-
ρατηρήσεις που σου έκανα... Πως μπο-
ρούσα να ξέρω; Άλλά, πές μου, που ή-
σουν όλο τον καιρό που έλειψες από δω;
Η Φερνάνδη του τα άφηγήθηκε τότε ό-
λα, χωρίς να κρύψει καμμία λεπτομέρεια.
Πως δηλαδή, έφυγε σε κατάσταση παρα-
φροσύνης από το Μπερζερώ, που πήγε κα-

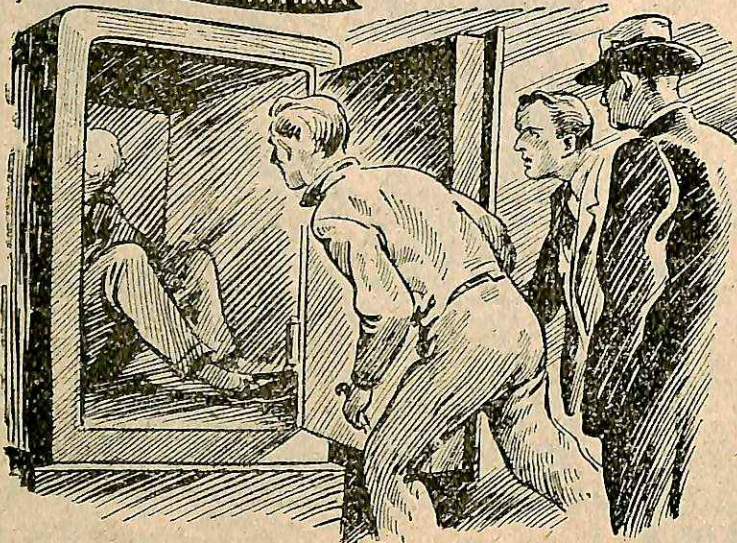

—Τι έγινε; Μου τράχισες επί τέλους το ξυράφι μου;

—Χρυσέ μου, δεν σου φαίνεται πως τώχεις βάσει πολύ δυνατά το ραδιόφωνο;

49

Μέσα στο χρηματοκιβώτιο βρισκόταν ένα πτώμα, λυγισμένο στα δύο...

ΕΝΑ ΓΚΡΙΖΟ ΚΟΥΜΠΙ

ΟΙ ΠΟΝ, φεύγετε απόψε όριστικά, κ. Χούμφρυ; ρώτησε ο Τζαίμης Μπάρκλετ.

Ο τραπεζίτης Τζών Χούμφρυ γέλασε κι' απάντησε:

— Ναι, μετά 3 ώρες φεύγω απ' το Μοντρεάλ. Χωροστά με 1 εκατομμύριο δολάρια κι' έχω στο ταμείο μόνον 80 χιλιάδες. "Αν δεν τ' σκάσω, θα με κλείσουν στη φυλακή.

Ο Τζαίμης ήταν ταμίας της τραπέζης κι' ο αδελφός του διευθυντής του λογιστήριου. Ήσαν κι' οι δυο έμπιστοι του προϊσταμένου των.

Ο Χούμφρυ εξήγησε λεπτομερώς το σχέδιό του: Θ' άφινε στο γραφείο του ένα γράμμα, που θα ανήγγελλε ότι αυτοκτονούσε για να μην ατίμασθ. "Επειτα θάφευγε για το Μεξικό, για να ιδρύσει εκεί καινούργια τράπεζα. "Αργότερα, θα πήγαιναν να τον βρουν κι' οι Μπάρκλετ.

"Εδωσε στον Τζαίμης 3 χιλιάδες δολάρια, γι' αυτόν και τόν αδελφό του. "Επειτα τόν αποχαιρέτησε. "Όταν έμεινε μόνος, έγραψε το γράμμα για τη δόνην αυτοκτονία του.

★ Ο κ. Γκρίφιθ, διευθυντής της αστυνομίας του Καναδά, κι' ο Γάλλος ντέτεκτιβ Ταβερνιέ, φιλοξενοούμενος του, κουβέντιαζαν κοντά στο αναμμένο τζάκι.

— Τι διαβολέμενο κρύο! λέγει ο πρώτος. "Αρχισε πάλι να χιονίζει...

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Γκρίφιθ πήρε το ακουστικό.

— Βοήθεια! Βοήθεια!... έλεγε μια μακρινή φωνή. Δυο κακοποιοί παραβίασαν την πόρτα του σπιτιού μου! Σε λίγο, θά'ναι εδώ! Τρέξτε, για το Θεό!

— Μα ποιός εισάγει; ρώ-

τησε ζωηρά ο Γκρίφιθ. — Ο τραπεζίτης Τζών Χούμφρυ. Μένω στην λεωφόρο Κολομπία, αριθμός 4.

— Καλά! Έρχόμαστε άμέσως...

Κι' ο διευθυντής διέταξε να ετοιμασθ το αυτοκίνητό του και να τόν συνοδεύουν τρεις αστυνομικοί. Στο μεταξύ, ο Ταβερνιέ έλεγε στο τηλέφωνο:

— Αμυνθήτε, κύριε Χούμφρυ, ως που να φτάσουμε!

— Αδύνατον... "Εχασα το περίστροφό μου... Κάνετε γρήγορα, ανεβαίνουν με το ασανσέρ... Δεν θ' αργήσουν να σπάσουν τις τρεις πόρτες που μ'ας χωρίζουν άκομη!...

— Πηδήστε απ' το παράθυρο!

— Δεν μπορώ. Το γραφείο μου βρίσκεται στο πρώτο πάτωμα κι' έχει χοντρά κάγκελλα στα παράθυρα!

Η φωνή του τραπεζίτου έδειχνε πως τόν είχε παραλύσει ο τρόμος.

Το αυτοκίνητο με τούς αστυνομικούς ξεκίνησε σε λίγες στιγμές. Οι δρόμοι ήσαν κι' όλος σκεπασμένοι από λίγο χιόνι.

Τέλος, το αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στο σπίτι του Χούμφρυ. Τα παράθυρα ήσαν όλα σκοτεινά. Οι αστυνομικοί χτύπησαν το κουδούνι της καγκελλόπορτας, κι' επειδή δεν πήραν απάντηση, πηδήσαν απ' τα κάγκελλα.

Στο κεντρικό δρομάκι του κήπου, διακρίνονταν πάνω στο χιόνι πολλές πατημασιές. Οι αστυνομικοί έτρεξαν ως την εξώπορτα, την άνοιξαν και μπήκαν στη βίλλα.

Όταν έφτασαν, στο γραφείο, στο πρώτο πάτωμα, και το φώτισαν με τα ηλεκτρικά φανάρια τους, τόν βρήκαν έρημο. Όλα φαίνονταν εν τάξει εκεί μέσα.

Πάνω στο τραπέζι, βρισκόταν ένα γράμμα με την επιγραφή: «Προς τόν κ. Διευθυντή της Αστυνομίας». Ο Γκρίφιθ τόν άνοιξε και διάβασε δυνατά τόν γνωστό μ'ας περιεχόμενο.

— Πέσαμε θύματα άπατεώνος! είπε θυμωμένος.

Ο Ταβερνιέ έμεινε άμλητος. Κτύπησε ένα γκρίζο κουμπί με πέντε τρύπες, που είχε σηκώσει απ' το χαλί.

— Τι νάγινε άραγε ο κ. Χούμφρυ; έπρε σε λίγο. "Ο άνθρωπος που μ'ας τηλεφώνησε, φαινόταν άληθινά τρομαγμένος. "Αν δεν ήταν ο τραπεζίτης, ποιος ήταν τότε;

— Δεν ξέρω... Θα κάνουμε μιά έρευνα και θ' ανακαλύψουμε τόν πτώμα τού Χούμφρυ.

ρίστη χειρονομία. "Ο άνακριτής υπέβαλε τότε την ίδια ερώτηση στον Μπάρκλετ.

— Κατά τη γνώμη μου, ο προϊσταμένος μας αυτοκτόνησε! δήλωσε εκείνος.

— Αυτή είναι κι' η δική μου γνώμη, πρόσθεσε ο Γκρίφιθ.

Ο τεχνίτης είχε κατορθώσει επιτέλους ν' άνοιξη τόν χρηματοκιβώτιο.

Οι παριστάμενοι, που είχαν πλησιάσει με περιέργεια, έπισθοχώρησαν εσφινικά κι' έθγαλαν μιά κραυγή έκπληξης.

Μέσα στο τεράστιο χρηματοκιβώτιο βρισκόταν ένα πτώμα, λυγισμένο στα δύο!...

Ήταν τού Χούμφρυ. Είχε μιά πληγή στο πίσω μέρος τού κεφαλιού.

Κυττάχτηκαν όλοι, κατάπληκτοι. "Όστε λοιπόν ο τραπεζίτης δεν είχε αυτοκτονήσει. Είχε δολοφονηθ. Μα τότε γιατί είχε γράψει εκείνο τόν γράμμα για τήν αυτοκτονία του;...

— Ποιοι νάναι άραγε οι δολοφόνοι και ποιά τ' έλατρία τού έγκλήματος; ψιθύρισε ο Γκρίφιθ.

— Τό έλατήριο είναι ή κλοπή, απάντησε ο Ταβερνιέ. Και νά οι δολοφόνοι!

Τό χέρι του έπρε βαρύ στους ώμους τών αδελφών Μπάρκλετ.

Έκείνοι προσπάθησαν να διαμαρτυρηθούν πως ήσαν άθωοι. "Αλλά ο ντέτεκτιβ τούς σταμάτησε, λέγοντάς τους:

— Ανακάλυψα στο χιόνι τού κήπου τήν ίχνη τών παπουτσιών σας. Έξ' άλλου, πρό δλίγου που σ'ας εξέταζε ο κ. άνακριτής στην τράπεζα, εγώ έψαξα στα συρτάρια τών γραφείων σας. Και νά τι βρήκα, κάτω από ένα σωρό χαρτιά.

Κι' ο Ταβερνιέ έρριξε πάνω στο τραπέζι δυο δέσμες χαρτονομισμάτων, από 40 χιλιάδες δολάρια καθένα.

Οι άθλιοι τάχασαν και άμολόγησαν όλη τήν αλήθεια.

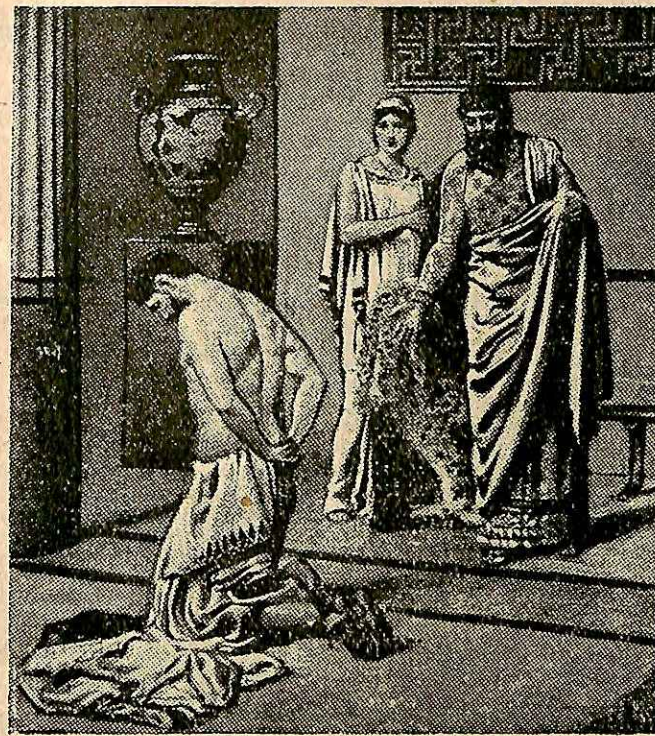
Ο τραπεζίτης σκόπευε να δραπέτευση, άφινοντας τόν γράμμα για τήν δόνην αυτοκτονία του. Οι δυο αδελφοί όμως πρόλαβαν να φτιάσουν άντικλείδια και τόν σκότωσαν στο σπίτι του, πριν φύγη για τόν σταθμό.

— Μα επιτέλους, αγαπητέ μου, τι σ'ας ώδηγησε στην ανακάλυψη τών ενόχων; ρώτησε ο Γκρίφιθ τόν Ταβερνιέ, με ύφος λίγο πειραγμένο.

— Αυτό τόν κουμπί, που βρήκα στο χαλί, χθες πού' πρωτοήρθαμε εδώ, απάντησε ήσυχα ο ντέτεκτιβ. Κυττάχτε, λείπει απ' τόν δεξιό μανίκι τού Τζαίμης...

Δυο μήνες αργότερα, τόν κακούργικο έργο τού Μοντρεάλ καταδίκασε εις θάνατον τούς αδελφούς Μπάρκλετ.

Τ. ΧΑΝΡΙΚ

— Φέρθηκα σαν κακομαθημένο παιδί! "Αξιζω να με δείτε!

Ολα τ'α χαρίσματα που μπορεί να επιδοθή ένας άνθρωπος, υπήρχαν συγκεντρωμένα στον "Αλκιβιάδη: ευγενική καταγωγή, πλαστή τεράστια, άρρεν, ή ωμορφιά, άκραντική νοητεία, εύλωττία, αντίληψη... "Ηξερε άκομη να παίξη λύρα σαν επαγγελματίας μουσικός κι' είχε διασκεύσει επανειλημμένως στις άμαρτοδρομίες. Είχε γίνει, τόν είδωλο τών "Αθηνών. Τόν τριγύριζαν άμύητοι κόλακες και παραιοί. Καμμία γυναίκα δεν άπορούσε να τόν άντισταθ. "Η τόση άμια δημοτικότητα του κι' οι κολακείες τού γάλασαν τόν χαρακτήρα. Τόν έκαναν ένοχιστή, άγέγραφο και έσοτικό. "Ηταν άλλωστε εκ φύσεως βίαιος κι' άδύσμων. Δεν άνεχταν καμμία άντίρρηση ή ύπεροχή, από παιδί άκομη. Καποτε, σ' ένα αγώνα πάλης, έπειδή καταλάβαινε ότι θα τόν νικούσε ο άντίπαλος του, μεταγίρισθηκε τόν δόγνιό του. Κι' όταν ο άλλος τόν παραπνέθηκε ότι δάγκανε σαν γυναίκα, αούτε απάντησε: "Όχι! Σαν λιοντάρι!

"Αλλοτε πάλι, που έπαιζε κύδους στη μέση τού δρόμου, άνάγκασαν ένα φορτωμένο κάρο να σταματήσει, ως τόν π'έλειψαν τόν παίνιδα του και τόν έπαιρνε να περδά. "Όσο μεγάλανε, ή ματαιοδοξία του γινόταν άκαταλόγηστη. Δεν θέλησε π. χ. να μ'αθ να παίζε αύλο, για να μην άσχημίζουν τόν μάγουλά του με τόν σούσημο. Πάνω στο υψόμενό του, είχε σχεδιάσει ένα "Ερωσ' μ' ένα κεραυνό, που σφύριζε τις έρωτικές επιθυτίες του.

"Ηταν άπίστευτο σπάταλος. Η μεγάλη περιουσία του κυλούσε άνάμεσα απ' τ'α δάχτυλά του σαν νερό.

Ο μόνος άνθρωπος που είχε κάποια έπιπορη άπανω του, ήταν ο φιλάσφους Σακράτης. Με τόν διαρτικό του μάτι είχε διακρίνει σ' αυτό τόν νέο τ'α σπέρμα τού μελλοντικού μεγαλείου. Και προσπάθησε να διεκδύση τόν χαρακτήρα του και να τόν άπουακρήνη απ' τήν έπιπορη τών παραιοτήτων. "Ετσι άογισε μιά παρξείτη φίλια μεταξύ τού άσχηματάτου, κοντού καμπουριασμένου κι' όχι π'αλύ καθορρού σοφού και τού υψηλού κι' ώραίου νέου που άρωματιζόταν σαν γυναίκα. Οι δυο τους βιάσκονταν διαρκώς μαζί. Μαζί πήγαν στον πόλεμο και μ'αράσθηκαν τήν ίδια σκηνή. Σε διάφορες περιπτώσεις, έρώσαν ο ένας τή ζωή τού άλλου.

Δυστυχώς, όταν γύρισαν στας "Αθήνας, άλλοι λαγοί τούς χώσαν. Κι' ο "Αλκιβιάδης έμεινε και πάλι άκακοήγητος, μεταξύ τού και κακού. Σαν άρχισαν τότε τούς έξωφρονισμούς του, Μπήκε π. χ. μιά νύχτα, μαζί με μεθυμένους συγκοφους του, στο σπίτι ενός πρώην φίλου του που έδινε ένα συμπόσιο, άρπαξε όλα τ'α χρυσά και άπομείνα σκεύη τού τραπεζιού και τ'α χάρισε τήν άλλη μέρα σ' ένα στωχό.

Κάποτε, γρονθοκόπησε ένα ήλικωμένο ευγενή, τόν "Ιππώνικο, μόνο και μόνο για να κερδίση ένα στοιχημα που είχε βάλει με τούς φίλους του. Τήν άλλη μέρα ώστόσο, ένοιασε τυφώς για τήν παρξεί του. Παραουσιάστηκε τότε στην "Ιππώνικο, γυδθηκε ως τή μέση και τού έπρε:

— Φέρθηκα σαν κακομαθημένο παιδί! "Αξιζω να με δείτε νερά!

"Εμπρός λοιπόν τιμωρήσε με!

Μά ο "Ιππώνικος τόν συνώρησε και τού πρότεινε μάλιστα να παντρευτή τή κόρη του "Ιππαρέτη. Κι' ο "Αλκιβιάδης δέχθηκε, μολοντί ή κοπέλα αυτή δεν ήταν π'αλύ ωμορφή ούτε πλουσία. Φαίνεται μάλιστα ότι τήν άνάπησε πραγματικά κι' ότι δεν άπορούσε πιά να κινή δίχως αυτήν.

Όστόσο, τήν άπατόσε συνεχώς. Κι' έκεινη — που τόν λάτρευε, τού ήταν άφωτισμένη και τού είχε χάρισει ένα νυίο — δεν άπορούσε να τού συνώρηση τις άπιστίες του. "Όταν έβλεπε πώς δεν καταφώνε να τόν διορθώση τόν έγκατέλειψε και τ'αφευγε στον άδελφό της.

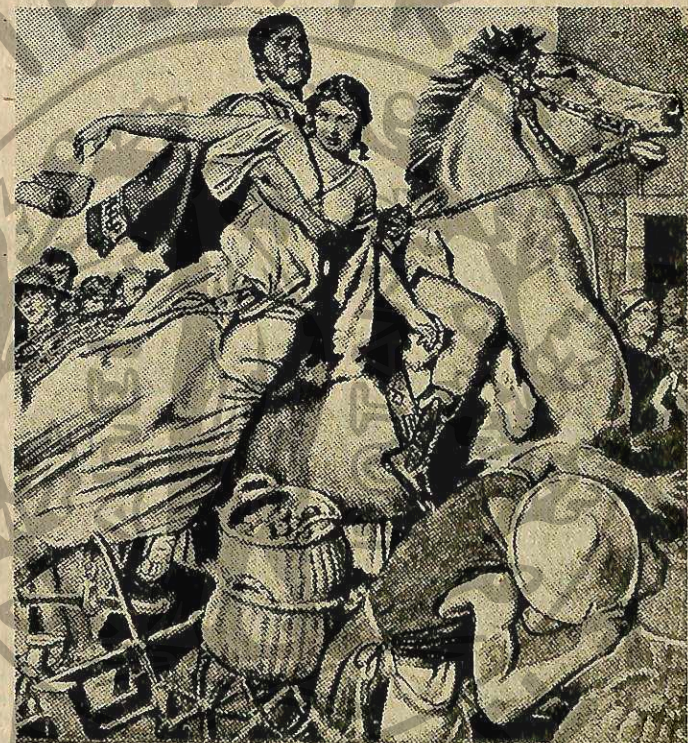
Μιά μέρα, όμως, καθώς δίοχιζε τήν άνορα πηγαίνοντας να τ'αφή (διοχίρει στον "άσωνα) τήν σίτησι διαβύνει, όπως έπ'εβαλε ο νόμος, ο "Αλκιβιάδης πέραςε δίπλα της με τόν άλογο του, τήν άρπαξε, τήν κούσε στη σέλλα και τήν έπ'ηγε πίσω στο σπίτι τους!

Φαίνεται ότι, ή "Ιππαρέτη δεν δυσαρεστήθηκε δίόλου απ' αυτή τήν

Η Εκατοντητική Ζωή ΤΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ

Το χαϊδεμένο αρχοντόπουλο τών "Αθηναίων

στάθηκε στην πόρτα με τόν σπαθί στο χέρι, προσποιήθηκε ότι έφευγαν κι' έβαλαν έπειτα φωτιά στο σπίτι. "Ο "Αλκιβιάδης έρριξε πάνω στις φλόγες ό,τι βρήκε: χαλιά, κουρίνες, κλινωσκεπάσματα, άκομη και τ'α ρούχα που φορούσε. Κατάφερε έτσι να τις καταπνίξη και να β'η απ' τόν σπίτι, μαζί με τήν Τιμάνδρα, μανιασμένος σαν λιοντάρι, ώσπες σαν θεός. Τότε οι έχθροι του, που παραμόνευαν από μακριά, τόν σκότωσαν με τ'α βέλη και τ'α άκόντιά τους.

Ο "Αλκιβιάδης τήν άρπαξε και τήν κούσε στη σέλλα...

ΟΙ ΦΡΟΝΙΜΙΤΕΣ πού τρελλαινούν

Μιά νέα θεραπεία των ψυχοπαθών

Η όνομασία «φρονιμίτες» δόθηκε στους τρίτους τραπέζιτες, γιατί τα δόντια αυτά φυτρώνουν αργότερα απ' τα άλλα και θεωρούνται ότι προαναγγέλλουν την πνευματική ωριμότητα και φρόνηση. Φαίνεται όμως ότι το όνομα αυτό εινε απ' τα πιο αταίριαστα, γιατί οι φρονιμίτες όχι μόνο δεν φέρνουν μαζί τους τη φρονιμάδα, αλλά απεναντίας μπορεί κάποτε να τρελλάνουν τον άνθρωπο!

Ο Άγγλος δόκτωρ Γκρέιβς ασχολήθηκε με 140 ασθενείς ενός ψυχιατρείου, που είχαν όλοι τους φρονιμίτες κρυμμένους μέσα στα ούλα κι όχι κανονικά φυτρωμένους. Μετά τη σχετική θεραπεία — στις περισσότερες μερίδες περιπτώσεις μετά την εξαγωγή αυτών των δοντιών — οι 92 ψυχοπαθείς γιαιτρεύτηκαν ταχύτατα και γύηκαν απ' το ψυχιατρείο.

Εξ άλλου, ο χειρουργός οδοντοαπόρος δόκτωρ Τζέρελντ, του Νοσοκομείου του Αγίου Μάρκου του Λονδίνου, συνιστά να εξετάζονται οι φρονιμίτες όλων των ψυχοπαθών και να ξεριζώνονται όσοι δεν εινε κανονικά φυτρωμένοι.

Η πρώτη παρατήρηση σχετικά με τη θαλαβερή επίδραση των δοντιών αυτών στην πνευματική υγεία έγινε απ' τον Αμερικανό καθηγητή της νευρολογίας Άπσον, το 1909. Ο δόκτωρ Άπσον τόνιζε τότε σε μια επιστημονική ανακοίνωσή ότι η νευροσθένεια κι' η τρέλλα μπορεί να προέρχονται απ' αρρώστιες των δοντιών. «Τα ακανόνιστα δόντια — έγραφε — εινε κοινά μεταξύ των τρελλών και των συστηματικών εγκληματιών. Ένα δόντι που δεν μπορεί να φυτρώσει κανονικά, εινε δυνατόν να προκαλέσει αφορήτους και συνεχείς πόνους, κι αυτοί πάλι να φέρουν τρέλλα και παραλήρημα».

Να μία απ' τις χαρακτηριστικότερες περιπτώσεις που ανέφερε: Ένας άντρας 40 ετών, υγιέστατος ως τότε, άρχισε να υποφέρει από άπνεια, κατάπνσι και μελαγχολία, δηλαδή από μία μορφή ψυχοπαθείας. Ο δόκτωρ Άπσον του έδωσε δυο φρονιμίτες, απ' τους οποίους ο ένας ήταν σφηνωμένος με το διπλανό δόντι κι' ο άλλος είχε ένα απόστημα στη ρίζα του. Έπειτα από 48 ώρες, η κατάσταση του άρ-

Με 100.000 δρχ.

Γυρίζονταν ένδοξασια. Έργασία επιμελημένη. Μανταρίσματα ύφαντά. «ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ» ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ, Πλατεία Ομονοίας 9, άρχή δώρου, πρώτον πάτωμα. Τηλ. 54.744.

**ΖΚΟΠΤΙΚΗ * ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ**

Το σύστημα «ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ» σημαίνει ΕΓΓΥΗΣΙΝ, και για τις τελείως αγράμματες και άρχαριες να γίνουν επιστήμονες μοδίστρες. Διά τας άπόρους τα δίδακτρα ήλαττωμένα.

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύνταγμα)

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:

Βασ. Κωνσταντίνου 73

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:

Πρίγκ. Νικολάου 32

(Πρώην Πολωνίας)

χισε να καλλιεργεί ταχύτατα. Σε λίγες εβδομάδες, ήταν πιά τελείως καλά.

Μιά κοπέλλα υπέφερε από παραισθήσεις. Της φαινόταν ότι την κυνηγούσαν κακά πνεύματα. Αφού της έβγαλαν τους φρονιμίτες, έλειψαν τα παθολογικά αυτά συμπτώματα.

Όστόσο, η εργασία του δόκτωρος Άπσον έμεινε παραμεινμένη επί 10 χρόνια. Κατόπιν, ο συνάδελφός του δόκτωρ Κόττον άκολούθησε τα ίχνη του και υπέδειξε στους γιαιτρούς τη σχέση των παθήσεων των δοντιών με τις νευροψυχικές ασθένειες.

Μιά απ' τις περιπτώσεις που τον άπασχόλησαν, ήταν μιάς κοπέλλας 19 ετών, που νοσηλευόταν σε ψυχιατρείο. Μολονότι της έβγαλαν όλα τα δόντια της που φαίνονταν άρρωστα ή ελαττωματικά, η κατάσταση της έμεινε η ίδια. Τέλος, μιά ακτινοσκοπήσις απέκάλυψε ότι τέσσερες φρονιμίτες της έμειναν άτροφικοί, κάτω απ' τα ούλα. Μετά την εξαγωγή τους, η κοπέλλα παρουςίασε ραγδαία βελτίωσι, σωματική και πνευματική.

Άλλη πάλι, συνωμική της, ήταν νευρική κι' ευερέθιστη, πάθαινε συχνούς πονοκεφάλους κι' ήθελε να μείνη διαρκώς στο κρεβάτι. Ευτυχώς, μιά μέρα, στο φαγητό, έσκασε το ούλο της στη θέση του κάτω δεξιού φρονιμίτη. Μιά ακτινοσκοπήσις, απέδειξε την ύπαρξη ενός φρονιμίτη που δεν είχε φυτρώσει κανονικά. Της τόν έβγαλαν, αλλά η κατάσταση της δεν καλλιτέρεψε. Της έκαναν τότε κι' άλλες ακτινοσκοπήσεις και βρήκαν άλλα τρία τέτοια δόντια. Μετά την εξαγωγή τους, έλειψαν όλες οι ένοχλήσεις της κι' άλλαξε τελείως ο χαρακτήρας της.

Τώρα ο δόκτωρ Τζάκ έγραψε, σχετικά μ' αυτό το ζήτημα:

«Μπορεί να μείνει ο φρονιμίτης θαμμένος μέσα στο κόκαλο του φατνίου σ' ολόκληρη την ζωή, χωρίς να προκαλέσει το παραμικρό παθολογικό σύμπτωμα. Μπορεί όμως και να φέρη σοβαρές συνέπειες, πιέζοντας κι' ερεθίζοντας συνεχώς τα νεύρα που συνδέονται με τον έγκεφαλον».

Ένας ελαττωματικός φρονιμίτης ειναι δυνατόν να προκαλέσει κι' άλλες άκομης ασθένειες: πονόλαιμο, πρήξιμο των άδένων του λαιμού, νευραλγίες, πόνους στ' αυτιά, βουητό, κούρασι και κατάπνσι.

Να γιατί άρκετοι γιαιτροί υποστηρίζουν ότι πρέπει να ξεριζώνονται όλοι οι φρονιμίτες, έστω κι' αν φαίνονται υγιείς.

Σε πολλές περιπτώσεις που εξέτασε ο δόκτωρ Γκρέιβς, η εξαγωγή των δοντιών αυτών θεραπεύσε ψυχοπαθείες που είχαν αντισταθί σ' όλες τις άλλες θεραπευτικές μεθόδους: ανάπαυσι, φάρμακα, ηλεκτρικούς κλονισμούς, κλπ.

Ένας νέος 21 ετών έπασχε από κατάπνσι και νοσηλευόταν σ' ένα ψυχιατρείο. Φανταζόταν πως έβλεπε άραχνες και φαντάσματα. Πίστευε πως ήταν νεκρός ή τυφλός. Κακοποιούσε τα μέλη της οικογενείας του, πάνω στις κρίσεις του θυμού του. Οι οδοντοίατροι βρήκαν κι' έβγαλαν 22 άρρωστα δόντια του. Σε λίγο καιρό, είχε γίνει καλά κι' είχε βγή απ' το ψυχιατρείο.

Μετά 6 μήνες όμως, ξαναγύρισε. Τούβγαλαν τότε άλλα 5 ύποπτα δόντια.

Έφυγε πάλι απ' το ψυχιατρείο μετά ένα μήνα, αλλά σε μιά βδομάδα έπαθε ύποτροπή. Με έπανειλήφθη άκτινοσκοπήσεις, άνακαλύφθηκε ένας φρονιμίτης κρυμμένος κάτω απ' τα ούλα, και δυο ρίζες. Μετά την εξαγωγή τους, ο νέος θεραπεύθηκε πιά οριστικά.

ΟΙ ΝΑΖΗΔΕΣ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΟΤΗΝΑ

Η Ιστορία επαναλαμβάνεται

Διάφορες άμερικανικές έφημερίδες και περιοδικά σχολιάζουν δυσμενώς και κατακρίνουν την έπιείκεια που έπιδείχθηκε απέναντι των Ναζήδων, στην κατοχήμενη Γερμανία. Το γνωστό περιοδικό «Λούκ» π. χ. ασχολείται με την περίπτωση της «Ιλσε Κόχ, της συζύγου του διοικητού του στρατοπέδου του Μπουχενβάλντ, που έφτιανε άμπαζούρ για τις λάμπες της απ' το δέρμα των κρατουμένων! Το τέρας αυτό γλύτωσε το θάνατο, καταδικάσθηκε σε ισόβια, κατόπιν της χαρίσθηκε η ύπόλοιπη ποινή της και σήμερα εινε ελεύθερη.

«Δυστυχώς, το περιστατικό αυτό δεν εινε μοναδικό στο είδος του — γράφει το περιοδικό «Μαγκάζιν Ντάιτζεστ». Ο Ναζισμός πληρώνει τα έγκλημά του μ' ελαφρότατες, ασήμαντες ποινές. Οι παλιοί Ναζήδες ξαναπαίρνουν στα χέρια τους την έξουσια, κι' αυτο βεβαίως δεν βοηθεί καθόλου για τη μεταβολή της Γερμανίας σε δημοκρατικό κράτος».

Τα 60% των δικαστών της Βαυαρίας και τα 75% των εισαγγελεων υπήρξαν άλλοτε μέλη του ναζιστικού κόμματος. Στην πόλη Βέιντεν, η έφημερίδα «Νούρερ Τάγκ» δημοσίευσε τον εξής άπολογισμό της δράσεως του τοπικού δικαστηρίου αποναζιστικοποίησης, ως την ήμερα που καταργήθηκε (δηλαδή προόλιγων μηνών): Δικάσθηκαν 10.000 Ναζήδες. Απ' αυτούς, οι 8.500 πήραν άμνηστία, με διάφορα δικαιολογητικά. Άλλοι 1.680 χαρακτηρίθηκαν ως άκαριοι Ναζήδες και πλήρωσαν πρόστιμα 50 μάρκων. Σε 38 Ναζήδες «δεύτερης τάξεως» επέδληθη πρόστιμο 100 μάρκων. Και μόνον ένας χαρακτηρίσθηκε επικίνδυνος και τιμωρήθηκε άυστηρά!

Γενικά, από 13.000.000 Γερμανούς της άμερικανικής ζώνης, βερμωμένοι με την κατηγορία του ναζισμού, βρέθηκαν ένοχοι μόνον 836. Κι' απ' αυτούς άκόμη, τα 75% υπέβαλαν έφεσι κι' άπληλλάγησαν τελικά.

Σε διάφορους ψυτεργάτες του ναζισμού έπεδληθησαν πρόστιμα 50 - 100 μάρκων. Ένας γιαιτρός που είχε αναλάβει το έγκληματικό έργο της στειρώσεως σσαν δεν ανήκαν στην Άρεία φυλή, πλήρωσε απλάως 500 μάρκα και τακτοποίησε έτσι τους λογαριασμούς του με τη δικαιοσύνη. Μιά φανatikή Ναζίστρια πήρε άμνηστία. Κι' όμως κατηγορείται ότι είχε φτύσει στο πρόσωπο ένα κρατούμενο στρατοπέδου συγκεντρώσεως και του ειπε πη: «Εινε κρίμα που δεν σάς σκοτώσαν όλους!».

Δεν άρκει που μένουν ελεύθεροι οι Ναζήδες, αλλά παίρνουν και διάφορα άξίωματα. Ένας άλλος δήμαρχος, που είχε τρομοκρατήσει τους Έβραίους και τους πολιτικούς αντιπάλους του ναζισμού, άφισε τη γαλλική ζώνη όπου κατοικούσε, πέρασε στην άμερικανική, κι' εκεί κατώρθωσε να γίνη βουλευτής. Όταν οι γαλλικές άρχες πληροφόρησαν τους Άμερικανούς για το ποίον του, του άφαιραν το άξίωμα του. Άργότερα όμως, εξέλεγη και πάλι βουλευτής σ' άλλη περιφέρεια.

Η κατάσταση αυτή όφείλεται εν έμρει στο ότι τα δικαστήρια αποναζιστικοποίησης δεν καθάρθηκαν να συγκεντρώσουν αποδείξεις για τη δράσι των κατηγορουμένων. Οι μάρτυρες κατηγορίας δεν τολμού να μιλήσουν, γιατί τους απειλού με αντίποινα οι ελεύθεροι άκομη κρυπτο - Ναζήδες. Στο Γκάρμις - Παρτενκίρχεν π. χ., όπου γίνονταν προπολεμικά οι Όλυμπιακοί άγώνες χειμερινών σπόρ, βρέθηκαν μόνο τρείς μάρτυρες, για να κατάθέσουν εναντίον ενός αρχι - Ναζή, που κατείχε άνωτερο άξίωμα επί 12 χρόνια!

Στην Στουτγκάρδη, στο διάστημα μιάς δίκης, ο ίδιος ο κατηγορούμενος είχε το θράσος ν' απειλή τους μάρτυρες, με τα λόγια: «Θά σάς κανονίσω εγώ, όταν αλλάξουν τα πράγματα!». Στο Μπάντ Ράιχενχαλ, οι όπαδοί ενός απ' τους μεγαλύτερους Ναζήδες διωγράμωσαν μιά μικροεπανάστασι κι' έπετέθησαν κατά των μαρτύρων κατηγορούντων και του προέδρου του δικαστηρίου!

Ένας άλλος πρώην Ναζής, και δήμαρχος επί Ναζισμού, κατάφερε ν' άναγνωρισθί ως νεκρός, και μάλιστα παρουςιάσθηκε ο ίδιος, με ψευδώνυμο, ως μαρτης για... το θάνατό του! Έπειτα παντρεύτηκε τη «χήρα» του.

Μ' άλλα λόγια, η Ιστορία επαναλαμβάνεται. Οι Ναζήδες μένουν σχεδόν άτιμωρητοι, όπως συνέβη και για τους ύπευθύνους του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Όστόσο, η άτιμωρησία αυτή έχει έπιτρέπει τότε στους Γερμανούς να σηκώσουν κεφάλι και να ζητήσουν τη «ρεβάνς» έπειτα από δυο δεκαετίες. Άν γίνη και τώρα το ίδιο;...

ΔΥΟ ΙΑΠΩΝΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ Νευρωναοποίησης

Τι εινε το «Κούα-Τσού» και το «Κιάι»

Ένα άπόθεμα Γιάνγκ, ένα άπόθεμα «Ιν» βρίσκεται στο έμπροσθιο μέρος του σώματος. Η γνώσις της ακριβούς θέσεως αυτών των άποθεμάτων και των έπιδράσεων, που έχει κάθε τμήμα των στα διάφορα όργανα του σώματος έπιτρέπει, λοιπόν, στο θεραπευτή να έπιτύχη καταπληκτικές θεραπείες και, μάλιστα, άληθινες νεκραναστάσεις.

Άλλα σε τί συνίσταται η Κούα-Τσού; Υπάρχουν πολλοί τρόποι έφαρμογής της. Ο θεραπευτής προσπαθεί να προκαλέσει αντίδράσεις, ενεργώντας πάνω στο κοίλο του στομάχου, ιδίως αν ο «θανάτος» όφείλεται σε τραυματισμό του λάρυγγος ή του ήλικου πλέγματος ή σε χτυπήμα στο στομάχο, τα πλευρά ή την κοιλιά. Τα χτυπήματα που δίνει σ' αυτή την περιοχή με τη ράχη του χερι ή του εινε πολύ δυνατά και κάποτε βίαια. Ένεργεί ταυτοχρονα περιστροφικές κινήσεις του ένος ή και των δυο χεριών, για να προκαλέσει ένα είδος τεχνητής άναπνοης. Μόλις ο «νεκρός» άνακτήσει τις αισθήσεις του, ο θεραπευτής τον σηκώνει και τον βοηθάει να περπατήσει ήρεμα. Γιατί δεν πρέπει να παραμείνη έσπλωμένος ή άκίνητος.

2ος τρόπος. Όταν πρόκειται για ήλσις ή στραγγαλισμό, ο θεραπευτής ένεργεί στη σπονδυλική στήλη. Κάνει τότε ρυθμικές περιστροφικές κινήσεις με σφιγμένη τη γραθιά του στην περιοχή του έβδομου άσθενικού σπονδύλου. Μόλις ο «νεκρός» συνέλθη, τον σηκώνει άμεσα και του κινεί περιστροφικά τα χέρια. Έπειτα τον βοηθάει να περπατήσει.

3ος τρόπος. Ο θεραπευτής κρατάει με το άριστερό του χέρι το «νεκρό» καθιστόν και με το δεξιό χτυπάει έναν-έναν των σπονδύλων, ένεβαίνοντας έκ των κάτω προς τον έβδομον άσθενικό. Σε περίπτωση που τα χτυπήματα με το χέρι δεν φέρουν το έπιθυμητό αποτέλεσμα, ο θεραπευτής σηκώνει όλοτε το νεκρό, τον συγκρατεί από τις μασχάλες και τον χτυπάει δυνατά με το γόνατο του δεξιού ποδίου.

4ος τρόπος. Άν πρόκειται για τραύματα στον έγκεφαλον, την καρδιά ή τα γεννητικά όργανα, τα χτυπήματα γίνονται στον τρίτο άσθενικό σπόνδυλο. Σε περίπτωση που το έπιδοκόμενο άποτέλεσμα άργεί, ο θεραπευτής άνασκήώνει το νεκρό, όπως και πρώττερα, δίνει μιά κάμψι 45 μοιρών στο σώμα του και τον χτυπάει με το γόνατο στην περιοχή του τρίτου άσθενικού σπονδύλου.

5ος τρόπος. Άν πρόκειται για σοβαρά τραύματα του έγκεφάλου, ο θεραπευτής έσπλώνει τον άσθενή μπρομνήτα και τον χτυπάει στην περιοχή του τρίτου άσθενικού σπονδύλου και κατόπιν στις δυο κλείδες διαδοχικά. Έπειτα του κάνει ένα έντονο μασάζ στ' όλο λαιμό από τα δυο μέρη της καρωτίδος. Στο τέλος, ο θεραπευτής κάνει ένα δεύτερο μασάζ από την περιοχή των κρατάρων προς το πίσω μέρος του κεφαλού.

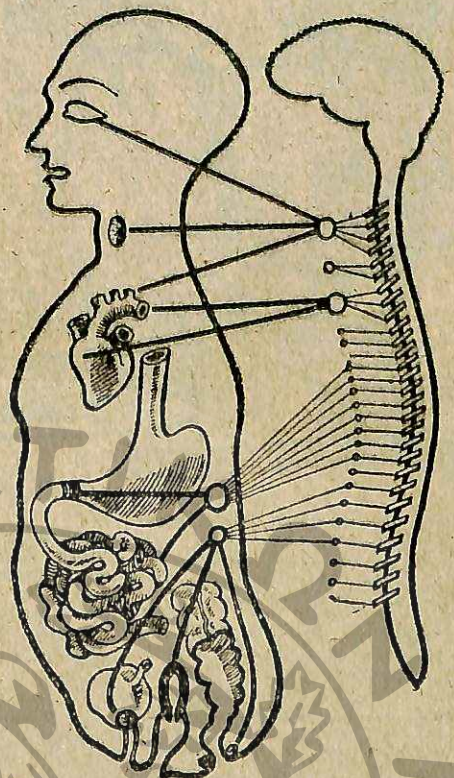
6ος τρόπος. Έφαρμοζόεται κυρίως σε περιπτώσεις άπώλειας των αισθήσεων, φαινομενικού θανάτου, πνιγμού κλπ. Ο θεραπευτής δίνει με τη δεύτερη άκτινισι του μέσσο δακτύλου του δεξιού χεριού του ένα δυνατό χτύπημα πάνω σ' πρώτο άσθενικό σπόνδυλο. Ένα ή δυο

7ος τρόπος. Έφαρμοζόεται κυρίως σε περιπτώσεις άπώλειας των αισθήσεων, φαινομενικού θανάτου, πνιγμού κλπ. Ο θεραπευτής δίνει με τη δεύτερη άκτινισι του μέσσο δακτύλου του δεξιού χεριού του ένα δυνατό χτύπημα πάνω σ' πρώτο άσθενικό σπόνδυλο. Ένα ή δυο

χτυπήματα άρκούν συνήθως. Κατόπιν άνασκήνει τον άσθενή και του κάνει περιστροφικές κινήσεις των χεριών.

Κατά τους Ιάπωνες υπάρχουν τέσσερα θανάσιμα σημεία στο ανθρώπινο σώμα. Κάθε χτύπημα σ' αυτά μπορεί να έπιφέρει το θάνατο. Αυτά τα σημεία εινε η βάση της μύτες, το κοίλον του στομάχου, η περιοχή των τελευταίων σπονδύλων στη βάση της ράχης (τρίγωνο του Ζαν-Λουί Πετι στην έπιστημονική γλώσσα της Δύσεως) και η περιοχή του κόκκυγος.

Υπάρχουν όμως και άλλα δευτερεύοντα σημεία. Ένα χτύπημα σ' αυτά μπορεί να έπιφέρει συγκοπή της καρδιάς ή πρόσκαιρη άπώλεια των αισθήσεων. Αυτά τα σημεία εινε τα εξής: 1) κάτω από τα αυτιά κοντά στην άρθρωσι της σιαγόνας. 2) Πάνω στο λάρυγγα. 3) Έξωτερικό μέρος της κλείδας. 4) Βουδώνες. 5) Οπισθιο μέρος του κοίλου της μασχάλης. 6) Η περιοχή μεταξύ του τρίτου και τετάρτου ραχιαίου σπονδύλου. 7) Η περιοχή της καρωτίδος από όπου περνάει το πνευμογαστρικό νεύρο. 8) Η περιοχή του πρώτου άσθενικού σπονδύλου. 9) Η περιοχή του τετάρτου άσθενικού σπονδύλου. 10) Το προς τα κάτω άκρον της ώμοπλάτης κλπ.

Συμπαθητικό νευρικό σύστημα. -- Σχέσεις της καρδιάς με τα τμήματα του συμπαθητικού συστήματος, που αντιστοιχούν στον έβδομο άσθενικό σπόνδυλο και τον τρίτο και τετάρτο ραχιαίο σπόνδυλο.

Ένας Γάλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Ζίλ Ρενίω, που είχε την ευκαιρία κατά τη διάρκεια μιάς μακράς παραμονής στην Ιαπωνία να μνησθί στα μυτικά της «Κούα-Τσού», έχει έφαρμισει σε πολλές περιπτώσεις αυτή την Ιαπωνική μέθοδο με άριστα αποτελέσματα.

Έκτος της «Κούα-Τσού» υπάρχει και μιά άλλη Ιαπωνική μέθοδος νεκραναστάσεως, που καλείται «Κιάι». Αυτή η μέθοδος άποκαθιστά την όμαλή λειτουργία της άναπνοης με την πρόκλησι λαρυγγισμού, που έπιτυγχάνονται με χτυπήματα και συμπίεσεις ώρισμένων σημείων του σώματος. Το θέαμα ενός νεκρού ή νομικομένου ως τέτοιου, που έβάλλει κραυγές και βρυχηθμούς έχει κάτι το άνατομιαστικό. Άλλ' η ζωή ξαναγυρίζει έτσι, και αυτό εινε το σημαντικώτερο.

Η λήψη και κατήφεια βασίλευαν εκείνη την ημέρα στο παλάτι του Χασάν, του παντοδύναμου μπέη. Ο άφεντης ήταν απελπισμένος επειδή είχε πεθάνει η Ζουχράε, η εύνοουμένη του, η ωραιότερη γυναίκα-

ΘΥΝΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΕΙΣ

κα του χαρεμιού του. Κάθε τόσο πήγαινε στο δωμάτιο όπου είχαν βάλει τη νεκρή κι έβρεχε το παγωμένο της πρόσωπο με τα καυτερα δάκρυά του...

Παράξενη γυναίκα, αυτή η Ζουχράε, όπως όλες οι τσιγγάνες. Παρουσίασθε κάποιο κριτικό στο παλάτι ανιψιή, καπρωί στο παλάτι ανιψιή, κοντινένη, και γύρευε να δει το κοντινένη, και υπήρξε γέλασαν μπέη. Οι υπηρέτες γέλασαν στην αρχή μαζί της κι έτοιμα ζούσαν να τη διώξουν. Εκείνη όμως επέμενε τόσο πολύ να την παρουσιάσουν από Χασάν—και το βλέμμα της είχε τέτοια επιτακτική δύναμη—ώστε, στο τέλος, της έκαναν τη χάρη που ζητούσε.

Και η Ζουχράε παρουσιάστηκε μπροστά στο μπέη, τον κυτάταζε θαρρετά και τού είπε ότι ήθελε να γίνει σκλάβος του. Τό πασόβενο βλέμμα της και η άγρια ομορφιά της μαγνήτισαν το μπέη κι' ως είχε στο χαρέμι του γυναίκες ωραιότερες απ' αυτή. Και την κράτησε κοντά του.

Τι μάγια τούκανε η Ζουχράε για να τον σαγηνέψει τόσο πολύ; Ύστερ' από λίγο καιρό, ο μπέης, ο ταομερς αυτός μπέης που όλοι τον φοβόντανε στην Τύνιδα, ήταν παιχιδάκι στα χέρια της Ζουχράε. Δε γυρνούσε πια να κυττάει άλλη γυναίκα του χαρεμιού του. Πέρα-

Το μαγεμένο βραχιόλι

στερ' από λίγες ώρες ο Σερφ δε θα ζούσε πια. Για να τον σώσει, ήταν ικανή να θυσιάσει και τη ζωή της. Μα πώς; Τι να κάνει; Να παρακαλέσει το μπέη να τους λυπηθεί; Χαμένος κόπος. Έπρεπε να βρει άλλο μέσο.

Ξαφνικά η Ναουμά θυμήθηκε ένα περιστατικό, που το είχε λησμονήσει από καιρό. Μια μέρα—είχαν περάσει πολλοί μήνες από τότε—η Ζουχράε αναστάτωσε το χαρέμι, λέγοντας πως είχε χάσει ένα βραχιόλι του ποδιού. Φώναζε πως έπρεπε να βρεθεί με κάθε τρόπο, γιατί ήταν ιερο ένθymio. Μα το βραχιόλι δε βρισκόταν και η Ζουχράε έμενε κλεισμένη στον όντα της, μη θέλοντας να δεχτεί ούτε κι' αυτόν το μπέη.

Το βραχιόλι αυτό—ένα κόσμημα ασήμαντης αξίας—το βρήκε η Ναουμά σε μια δεινροστομία του κήπου και το πήγε στην εύνοουμένη, που έδειξε μεγάλη χαρά. Έδωσε στη Ναουμά για δώρο διάφορα μεταξωτά και δαχτυλίδια. Κι' επειδή η μικρή σκλάβος την κυτάταζε κατάπληκτη, απωρώντας γιατί η Ζουχράε απέδιδε τόσο αξία στο ταπεινό αυτό βραχιόλι, η εύνοουμένη της εξήγησε γελώντας:

—Το βραχιόλι αυτό είναι μαγεμένο. Τρακόσια χρόνια ανήκει στην οικογένειά μας. Ο παπός το φορεί στο πόδι του, βλέπει όλους τους ανθρώπους να γίνονται σκλάβοι του και να κενούν για χάρη του, ότι τους γυρεύει. Χάρης σ' αυτό το βραχιόλι σαγηνεύσα το μπέη... Νά μη μάθω όμως ότι είπες σε κανένα το μυστικό μου, γιατί τότε αλλοιμονό σου!

Τα μάτια της Ναουμά έλαμψαν από έλπιδα. «Αν πήγαινε κι' έπαιρνε απ' τη νεκρή Ζουχράε το μαγεμένο βραχιόλι της και το φορούσε αυτή, θα μπορούσε να παρουσιαστεί με θάρρος στο μπέη και να τον παρακαλέσει να χορήγη τη ζωή στους τρεις συμπατριώτες της. Ο Χασάν θα δεσμευόταν απ' τη μαγική δύναμη του βραχιολιού.

Και η Ναουμά, δίχως να διαστάσει καθόλου, πήγε στο δωμάτιο, όπου ήταν η νεκρή Ζουχράε. Ξαπλωμένη σ' ένα κορβόβι, στολισμένη με λουλούδια. Προχώρησε σιγά σιγά, τράβηξε το μαγεμένο βραχιόλι της νεκρής απ' το πόδι της και το φόρεσε στο δικό της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά από χαρά. Ήταν σίγουρη πια για την επιτυχία της.

Εξάσφα άκουσε μιάν οργισμένη κραυγή από πίσω της:

—Τι γυρεύεις εδώ, έλεεινής; Η Ναουμά γύρισε το κεφάλι της και είδε το μπέη να στέκεται απειλητικός από πάνω της, με σηκωμένο το χέρι, που κρατούσε ένα κοφτερό μαχαίρι.

—Τι γυρεύεις εδώ; Ξανάπε ο Χασάν. Τι θέλεις να κάνεις στην αγαπημένη μου νεκρή;

Η Ναουμά νόμισε ότι έφτασε η τελευταία της στιγμή. Δεν είχε τη δύναμη να μιλήσει. Παράξενο όμως, η όργη του μπέη διαλύθηκε άμεσως. Κύταξε τη

Ναουμά καλύτερα, κατέβασε τ' όπλισμένο χέρι του και ψιθύρισε:

—Για να σε δώ... Μήπως όνειρεύομαι;...

Η Ναουμά συνήλθε κάπως απ' το φόβο της. Θυμήθηκε ότι φορούσε το μαγεμένο βραχιόλι και πήρε θάρρος.

—Ήρθα, ψιθύρισε, για να φιλήσω για τελευταία φορά την αγαπημένη μου κυρία, την πιά ομορφή γυναίκα της Τύνιδος.

—Ναί, τη διέκοψε ο Χασάν, κι' εγώ έτσι νομίζα ως τώρα πως η Ζουχράε ήταν η ωραιότερη γυναίκα της Τύνιδος. Μα τώρα βλέπω πως υπάρχουν κι' άλλες ομορφες νέες.

—Επίσπε το κεφάλι της Ναουμά με τα δύο του χέρια και τ' χαϊδεψε:

—Πώς δεν πρόσεξα, ξανάπε, ναρίτερα την ομορφιά σου. Τι ωραία μάτια πού έχεις! Τι προκλητικά χείλη! Τι περίφημο σώμα! Α! έκανες να φύγει απ' την ψυχή μου κάθε πόθος. Ξαναδρόμκα πάλι τη χαρά!

Η Ναουμά κατάλαβε πως η μεταστροφή των αισθημάτων του Χασάν όφειλόταν στο μαγεμένο βραχιόλι και χαμογέλασε. Ο μπέης τότε την πλησίασε πιο πολύ και την έσφιξε στην αγκαλιά του.

—Δεν ξέρω γιατί μ' έκανες να λησμονήσω τόσο γρήγορα τη Ζουχράε. Νομίζω πως σ' έρωτεύθηκα, ομορφή μου Ναουμά.

Κι' απότομα τη φίλησε με πάθος στα χείλη.

—Ζήτησέ μου, της ξανάπε, ό,τι θέλεις και θα το έχω.

Η Ναουμά τού είπε τότε ότι ήθελε να χορήγη τη ζωή στους τρεις συμπατριώτες της. Ο Χασάν διάταξε να εκτελεσθεί άμεσα η επιθυμία της. Απ' τη στιγμή εκείνη ήταν σκλάβος στα χέρια της Ναουμά, όπως ήταν άλλοτε σκλάβος και της Ζουχράε. Το μαγεμένο βραχιόλι είχε θαυματουργήσει...

Η Ναουμά θα μπορούσε, αν ήθελε, να μείνει στο χαρέμι και να πάρει τη θέση της Ζουχράε. Αλλά προτίμησε να φύγει με τον αγαπημένο της, το Σερφ. Και τα χαράματα της άλλης βέρας, κατάφερε να μπει σε μια βάρκα με τους τρεις συμπατριώτες της και να φύγει μακριά απ' το παλάτι του μπέη. Τραβούσαν προς την αντίκρουνη όχθη της λίμνης.

Ο μπέης όμως άντελλήθη την απόδρασή τους. Και θέλοντας να επανακτήσει τη Ναουμά, που την αγαπούσε τώρα παράφορα, μπήκε σε μιάν άλλη βάρκα με την ακολουθία του κι' άρχισαν να κυνηγούν τους φυγάδες.

Η Ναουμά κατάλαβε πως κινδυνεύει να πέσει στα χέρια του. Τότε μιά έμπνευσι της ήρθε ξαφνικά. Έβγαλε το μαγεμένο βραχιόλι απ' το πόδι της και τ'όριξε στη λίμνη.

Την ίδια στιγμή, η φύσις έλασε τόσο πολύ γύρω τους, ώστε ο μπέης και οι άνθρωποί του λησμονήσαν τους φυγάδες κι' απόμειναν έκστατικοί μπρος στο υπέροχο θέαμα που παρουσίαζαν τα καθαρά νερά της λίμνης, που πάνω τους γυδίζαν οι πράτες αχτίδες του ήλιου, κι' ο γαλανός ουρανός.

Στο μεταξύ οι φυγάδες βρήκαν τον καιρό ν' αποβιβασθούν στην αντίκρουνη όχθη, και να χαθούν μέσ' στα δάση. Η Ναουμά πήγαινε να ευτυχήσει κοντά στον αγαπημένο της, το Σερφ.

ZAN LAKPOYA

Αλλοτε, στον καιρό των παππούδων μας, αποκαλούσαν «γαστρίτιδες» όλες σχεδόν τις αρρώστιες του στομάχου. Έξ' άλλου, προ 30 ετών, όταν άρχισε να μελετάται το έλκος του στομάχου, πολλοί γιατροί φρονούσαν ότι η γαστρίτις ήταν μια αρρώστεια ανύπαρκτη κι' ότι επρόκειτο πάντα περί έλκους.

Η αλήθεια βρίσκεται, όπως συνήθως, στη μέση: Η γαστρίτις είναι μια ιδιαίτερα στομαχική πάθηση, λιγώτερο κοινή απ' το έλκος, πάντως όμως αρκετά συχνή ώστε ν' απασχολή τους γιατρούς και ν' ασανίζε τους αρρώστους.

Χαρακτηρίζεται πάντοτε από ένα έρεθισμό του στομάχου. Υπάρχουν όμως τρεις τύποι της, ανάλογως της αιτίας που την προκαλεί. Εύτυχως, μόνον ο ένας απ' αυτούς δικαιολογεί ανησυχία τ'ι γιατρού.

Η επιπολαία ή παροδική γαστρίτις, ή συχνότερη απ' όλες, είναι μάλλον μια βαρυστομαχία.

Έχει υποφέρει απ' αυτήν ο περισσότερος κόσμος, το πρωί έπειτα από ένα γλέντι με φαγοπότη, ή αφού φάει κανείς δυσκολοχώνευτα φαγητά με πολλά μπαχαρικά. Τα συμπτώματα είναι ελαφρά ναυτία και συναισθημα βάρους. Περνούν όμως γρήγορα, χωρίς να χρειαστεί καμμία θεραπεία.

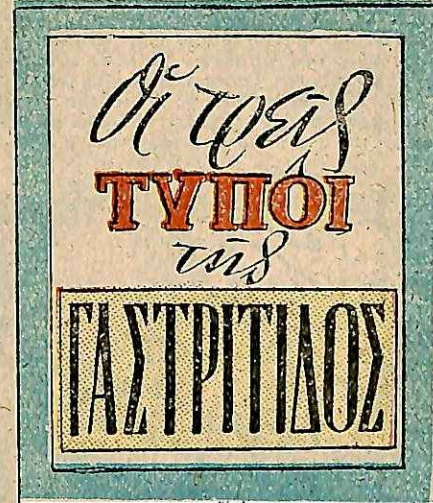
Πιο ένοχλητική είναι η υπερτροφική ή γαστρίτις. Αλλά κι αυτή επίσης δεν θεωρείται σοβαρή, εφόσον δεν προκαλεί αιμορραγίες. Οι αιτίες της είναι άγνωστες. Μερικοί γιατροί την αποδίδουν στο υπερβολικό κάπνισμα ή το ποτό. Η γενική φυσική και ψυχική κατάστασις την επηρεάζει—ιδίως σε άτομα νευρικά.

Κάποτε, παρουσιάζει κανείς συμπτώματα γαστρίτιδας όταν βρίσκεται σε μεγάλον έννευρισμό. Η ιατρική εξέτασις μπορεί να μην αποδείξει τότε καμμία ούρανη ανωμαλία.

Στην υπερτροφική γαστρίτιδα, οι πτυχές του στομάχου γίνονται μεγαλότερες και σκληρότερες απ' το κανονικό. Το συνηθισμένο ροζ χρώμα τους γίνεται

Η γαστρίτις είναι μια ιδιαίτερα στομαχική πάθηση που βασανίζει τους αρρώστους και απασχολεί τους γιατρούς...

Ποιά είναι το ανησυχαστικό συμπτώματα

Βαθύτερο, τόσο που πλησιάζει κάποτε στο μενεζέλι. Τα συμπτώματα μοιάζουν πολύ με του έλκους κι' εξαπλώνονται με το φαγητό ή με λίγη σόδα. Κάποτε, προκαλούνται αιμορραγίες, που γεννούν στο γιατρό υπόνοιες για καρκίνο. Αν ωστόσο η πιθανότητα του καρκίνου αποκλεισθεί, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Ακόμη κι' αν μείνει χωρίς θεραπεία, η γαστρίτις αυτή δεν γίνεται επικίνδυνη. Για ν' απαλλαγεί όμως απ' τις ένοχλησεις της, ο αρρώστος πρέπει να συμμορφωθεί με τις συστάσεις του γιατρού, ν' ακολουθήση τη δίαιτα που θα τού υποδείξει, να κόψει το κάπνισμα και το ποτό, που βλάπτουν το υπερτροφικό στομάχι.

Η άτροφική γαστρίτις (ο τρίτος τύπος της ασθένειας) μπορεί να νενε πολύ σοβαρή. Έχει ως συμπτώματα έλλειψι όρεξης, ναυτία κι' ένα συναισθημα βάρους και πιέσεως, συνήθως στο επάνω άριστερο μέρος της κοιλίας. Αντίθετα απ' την υπερτροφική γαστρίτιδα, σ' αυτήν ο βλεννογόνος του στομάχου γίνεται πλαστικός και μ' ένα χρώμα ξεθωριασμένο ροζ προς το γκριζό.

Ενώ στην υπερτροφική γαστρίτιδα αυξάνονται οι εκκρίσεις των αδένων των τοιχωμάτων του στομάχου (υπερχλωρυδρία), στην άτροφική οι εκκρίσεις αυτές ελαττώνονται, μέχρι τελείας εξαφάνισέως τους (υποχλωρυδρία).

Πρέπει να εξηγήσουμε εδώ ότι τα κύτταρα του στομάχου έχουν ώρισμένες ειδικότητες: Άλλα εκκρίνουν μόνο μια βλένη, άλλα υδροχλωρικών οξύ κι' άλλα πεπτικά ένζυμα (πολύπλοκες δηλαδή ουσίες, που συντελούν στο μετασχηματισμό ώρισμένων θρεπτικών ουσιών της τροφής). Το άτροφικό λοιπόν στομάχι αποτελείται σχεδόν εξ ολοκλήρου από κύτταρα που παράγουν μόνον βλένη.

Το υδροχλωρικών οξύ όμως είναι απαραίτητο για τη χώνεψη. Έχει μάλιστα παρατηρηθεί ότι η έλλειψις του συνδέεται στενά με την εμφάνισι καρκίνου του στομάχου. Φαίνεται δηλαδή ότι ο καρκίνος δεν αναπτύσσεται σε στομαχία γερά, που λειτουργούν κανονικά, εμφανίζεται όμως όταν τα κύτταρα του στομάχου έχουν χάσει την ικανότητα της ειδικείας τους.

Όταν λοιπόν ο γιατρός υποπτεύεται άτροφική γαστρίτιδα, εξετάζει αν ο αρρώστος υποφέρει συγχρόνως κι' από σοβαρή αναιμία, πράγμα που δείχνει σχεδόν πάντοτε ότι το στομάχι του έχει χάσει την ικανότητα να παράγει υδροχλωρικών οξύ. Όταν λείπει δε αυτό το οξύ, δεν υπάρχουν ούτε και αρκετά ένζυμα.

Φυσικά, η συνύπαρξις άτροφικής γαστρίτιδας και σοβαρής αναιμίας δεν σημαίνει πάντοτε καρκίνο του στομάχου. Οπωρόδητος, για ένε ενδεχόμενον, ο γιατρός θα συστήση ανάλυσι στομαχικού υγρού, γαστροσκοπική εξέτασι του στομάχου και ακτινοσκόπηση.

Το στομαχικόν υγρόν απορροφάται μ' ένα σωλήνα που εισάγεται απ' το στόμα και τόν όισοφάγο ως το στομάχι. Κατά τόν ίδιο τρόπο εισάγεται και το γαστροσκοπίον, μία συσκευή σωληνοειδής, εφωδιασμένη με φακούς, που επιτρέπουν στο γιατρό να βλέπη το έσωτερικό του στομάχου. Η εξέτασις αυτή είναι βέβαια ένοχλητική, παρέχει όμως άνεκτίμητα διαγνωστικά στοιχεία.

Σε πολλές περιπτώσεις, ο γιατρός δίνει δοκιμαστικά στον αρρώστο ώρισμένα φαγητά ή ποτά κι' έπειτα παίρνει κάθε 10-15 λεπτά της ώρας δείγματα του περιεχομένου του στομάχου του για ανάλυσι.

Μπορεί νά αισθάνεται κανείς βάρος και φούσκωμα, να υποφέρει από ρεφίλιατα, κι' όμως να μην έχει ούτε άτροφική γαστρίτιδα ούτε καρκίνο του στομάχου, αλλά άλλες ελαφρότερες διαταραχές. Πάντως, μία δυσπεψία που επιμένει επί 3 βδομάδες ή περισσότερο—ιδίως σε μεσοκόπους ή ηλικιωμένους—πρέπει ν' απασχολή σοβαρά το γιατρό. Είναι ποσιώτερο, βεβαίως, να λαβαίνη κανείς τα μέτρα του, έστω κι' αν αποδειχθή στο τέλος ότι δεν υπήρχε γαστρίτις.

Για τη θεραπεία της άτροφικής γαστρίτιδας, συνιστώνται τρέφες θρεπτικές κι' ευκολοχώνευτες, με πολλές βιταμίνες. Μπορεί επίσης να χορηγηθούν πόσοςτες βιταμίνες ή εκχύλισμα σπυκτιού. Συγχρόνως, επιβάλλεται άναπαυσις και ψυχική γαλήνη. Μ' αυτό τον τρόπο, δεν θεωρούνται τελείως τα συμπτώματα, εξαπλώνονται όμως σημαντικά.

ΜΑΕΙΝ ΝΤΑΙΒΙΣ

Σήμερα που τα συλλογίζομαι όλα εκείνα που συνέβηκαν στον πύργο του Κάστερμπριτζ, μου φαίνονται σαν ένα εφιάλτη όπου, μέσα σε μια φανταστική σύγχυση, ανακατεύονται ένα σωρό αγαπημένα πράγματα: Το αδιάκοπο φλερτάρισμα που έκανα με τη μικρούλα 'Ελίζαμπεθ Τζέιν, οι ελπίδες μου, οι αμφιβολίες μου κι' οι μακρυνοί μας έσοχικοί περίπατοι στα περίχωρα του Κάστερμπριτζ. Τέλος οι αρραβώνες μας κι' η ημερομηνία του γάμου μας.

Τώρα δλ' αυτά έχουν γκρεμιστή, η 'Ελίζαμπεθ δεν υπάρχει πιά, όπως δεν θα υπάρχω σε λίγο κι' εγώ. Οι αρραβώνες μας έγιναν τον Αύγουστο. Ανάμεσα στους λίγους προσκεκλημένους, παρευρισκόταν και ο φίλος μου Πάρκ Βίνσεϋ, που κάποια στιγμή μου έσφιξε το χέρι και μου είπε: — Συγχαρητήρια, Τζάκ. 'Η μικρή 'Ελίζαμπεθ θα γίνει σε λίγο γυναίκα σου. 'Εγώ βέβαια ήμουν άτυχος, αφού διάλεξε σένα. Πάντως δεν σου κρατώ καμιά κακία.

Τον ευχαρίστησα και του πρόσφερα ένα ποτό για να γιορτάσουμε το γεγονός.

Δεκαπέντε μέρες πέρασαν, τόσο γλυκειές, που έφυγαν χωρίς να το καταλάβω. Θέλοντας να εκπληρώσω ώριμένους τύ-

πους, έξηγησα στην 'Ελίζαμπεθ πως από δω και μπρός έπρεπε να φοράει ένα δαχτυλίδι σαν αρραβωνιασμένη που ήταν και επέμενα να με ακολουθήσει ως του Χάμιλτον για να της αγοράσω ένα. 'Ως εκείνη τη στιγμή, σάς ομολογώ με κάθε ειλικρίνεια, πως είχαμε ξεχάσει αυτήν τη λεπτομέρεια. Το δαχτυλίδι που διάλεξε ήταν στολισμένο μ' ένα ζαφείρι και δυο μικρά διαμάντια, όχι πολύ ακριβό, γιατί η 'Ελί-

Δραματικό διήγημα

ζαμπεθ γνώριζε την οικονομική μου κατάσταση.

Τη στιγμή που έπρόκειτο να φύγουμε από τον Χάμιλτον, είδαμε τον Βίνσεϋ που στεκόταν παράμερα, παρακολουθώντας τη σκηνή με χαμόγελο.

— 'Η ευτυχία δεν κρύβεται, είπε πλησιάζοντας. Θα ήθελα, 'Ελίζαμπεθ, να σου προσφέρω κι' εγώ ένα δαχτυλίδι με την άδεια του Τζάκ. Διάλεξε όποιο σου αρέσει και πέρασε το στο δαχτυλό σου, σά σύμβολο της παλιάς μας φιλίας.

Η 'Ελίζαμπεθ τον ευχαρίστησε χωρίς να δεχθώ. Ο Πάρκ ήταν αρκετά ευπρόσδεκτος από την παλιά οικογένεια των Βίνσεϋ που συγγένευε,

από την μητέρα του, με το θρόνο της 'Αγγλίας. Ζούσε στον πύργο των προγόνων του, στο λόφο του Κάστερμπριτζ. Αντίθετα απ' αυτόν, η δική μου καταγωγή κρατούσε από μια μικρή, αλλά έντιμη οικογένεια, χωρίς ιστορία. Αυτό όμως δεν μας έμποδισε να συνδεθούμε στενά. 'Ορανόσ από μικρό παιδί, ο Πάρκ, ζούσε μαζί με τη γρήνη παραμένα του που έμενε κατ'οίκον σ' ένα απόμερο δωμάτιο του πύργου και την κόρη της την 'Αραμπέλλα, μια παράξενη νέα είκοσι χρόνων, σιωπηλή πάντα και γεμάτη μυστήριο. ... Όταν μια φορά τον επισκεφθήκα στον πύργο του, την είδα να με κυττάει μ' ένα περίεργο βλέμμα σά να ήθελε να ξεσκαπώσει την ψυχή μου.

Επειτα από την άρνησή της 'Ελίζαμπεθ να δεχθώ το δαχτυλίδι, ο Πάρκ πρότεινε να μάς προσφέρει ένα κουαντρό από την κάβα του πύργου του. Αυτή τη φορά δεχτήκαμε. 'Ενώ προχωρούσαμε προς το Κάστερμπριτζ, η 'Ελίζαμπεθ γελοούσε και φλυαρούσε δίπλα μου. Κατά βάθος ήταν ευχαριστημένη που πηγαίναμε στον πύργο.

Ήταν η πρώτη φορά που θα τον επισκεπτόταν. Μπαίνοντας από τη μεγάλη καγκελόφρακτη πόρτα είχα την εντύπωση ότι έμπαινα σε φυλακή. 'Οστόσο προχώρησα μαζί με τους άλλους, περάσαμε τον πλακόστρωτο διάδρομο, ανέβηκα τις φαρδείς σκάλες και μπήκαμε στην κυρία αίθουσα του πύργου. Η 'Ελίζαμπεθ κύταζε γύρω της γοητευμένη. Είδη το τετράγωνο πιάνο με τα μπρούντζινα ψηφιδώτα, τις βαρείες κουρτίνες και τις τεράστιες παλαιές λαμπές.

Βγήκαμε από την αίθουσα, περάσαμε πάλι τους ίδιους διαδρόμους και κατεβήκαμε από τη δυτική πλευρά του πύργου. 'Εξω άρχισε να βρέχει. Κατεβάζοντας αντιλήφθηκα από μακριά την 'Αραμπέλλα να μου γνέφει με το χέρι. Οι άλλοι δεν προσέξαν πως είχα σταθή. Πλησίασα την παράξενη νέα που με παρέσυρε προς τα επάνω. Άνοιξε μια πόρτα και με έμπασε μέσα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησα μπαίνοντας σ' ένα μισοκλειστό δωμάτιο.

— Ακούστε με, είπε. 'Ο Πάρκ είναι τρελός... τρελλός από αγάπη! 'Σας έφερε εδώ ποιος ξέρει με τι σκοπούς. 'Η 'Ελίζαμπεθ Τζέιν τον αγαπάει και κείνη. Δεν είναι η πρώτη φορά που έρχεται στον πύργο. Μέσα εδώ πέρασε πολλές νύχτες μαζί του. — Είσαι τρελή! φώναξε. 'Η 'Ελίζαμπεθ.

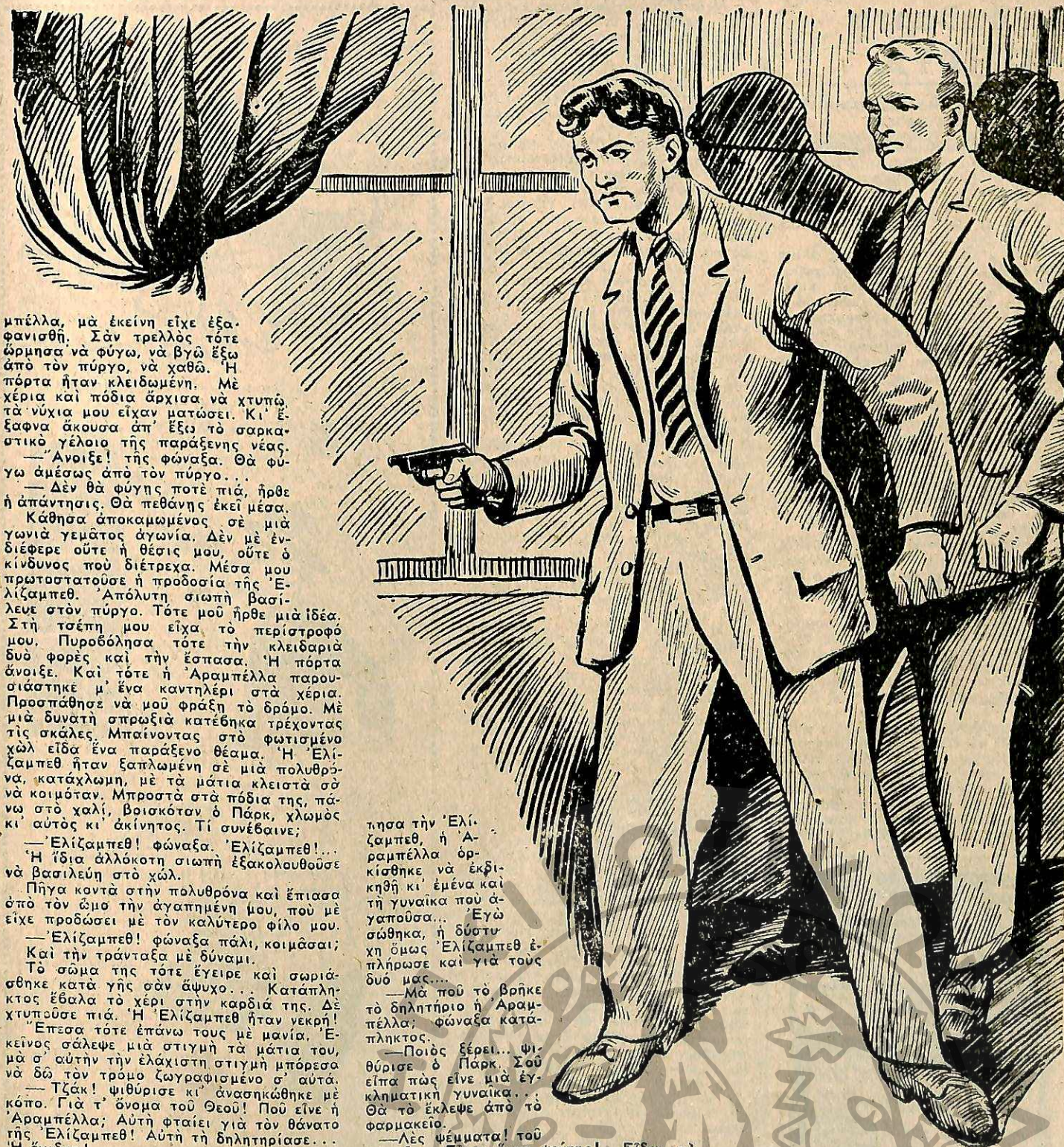
— Άνοιξε αυτό το κουτί, είπε δείχνοντας μου μία κασετίνα σ' ένα γραφείο. Αυτό θα σάς πείσει.

Με χέρια που έτρεμαν, άνοιξα το εδενίνο σκεπάσμα. 'Η κασετίνα ήταν ένα πραγματικό κομωτεχνήμα, ταπετσαρισμένο με γαλάζιο βελούδο. Και μέσα αναπαύονταν κάτι γράμματα, όπως τα λείψανα στο βάθος μιας λειψανοθήκης. 'Ενοιωσα τρομαχτική περιέργεια. Μηχανικά πήρα στην τύχη ένα από τα γράμματα, άνοιξα το μύρωμένο φακέλλο και διάβασα: «Αγαπημένο μου,

Μη με περιμένεις αύριο. Θάρω όπως πάντα, την Τετάρτη. Μά τόσες φορές σου το έχω πη ότι πιο συχνά μου είναι αδύνατο; Αύριο έχω χίλια δυο πράγματα να τελειώσω. Μην ξεχνάς και τον Τζάκ. Ευτυχώς που μ' αγαπάει σαν τυφλός και δεν παρατηρεί τις απουσίες μου. ...»

Δεν μπόρεσα να συνεχίσω το διάβασμα.

Αρπάξα την κασετίνα και την χτύπησα στο πάτωμα. Τα μάτια μου πετούσαν φλόγες. Για πρώτη φορά από τον καιρό της γνωριμίας μου με την 'Ελίζαμπεθ, σπηνόταν ανάμεσά μας η σκιά της απάτης. Γύρισα να ιδώ την 'Αρα-

μπέλλα, μα εκείνη είχε εξαφανισθή. Σαν τρελλός τότε ώρμησα να φύγω, να βγώ έξω από τον πύργο, να χαθώ. 'Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Με χέρια και πόδια άρχισα να χτυπώ, τὰ νύχια μου είχαν ματώσει. Κι' έξαφνα άκουσα απ' έξω το σαρκαστικό γέλιο της παράξενης νέας. — Άνοιξε! της φώναξα. Θά φύγω άμέσως από τον πύργο. ...

— Δεν θα φύγεις ποτέ πιά, ήρθε η απάντησή. Θά πεθάνεις εκεί μέσα.

Κάθησα άποκαωμένος σε μία γωνιά γεμάτος άγonyia. Δεν με ενδιέφερε ούτε η θέσις μου, ούτε ο κίνδυνος που διέτρεχα. Μέσα μου πρωτοστατούσε η προδοσία της 'Ελίζαμπεθ. 'Απόλυτη σιωπή βασιλεύε στον πύργο. Τότε μου ήρθε μία ιδέα.

Στη τσέπη μου είχα το περιστροφό μου. Πυροβόλησα τότε την κλειδαριά δυο φορές και την έσπασα. 'Η πόρτα άνοιξε. Και τότε η 'Αραμπέλλα παρουσιάστηκε μ' ένα καντηλιέρι στα χέρια. Προσπάθησε να μου φράξει το δρόμο. Με μία δυνατή σπρωξιά κατέβηκα τρέχοντας τις σκάλες. Μπαίνοντας στο φωτισμένο χώλ είδα ένα παράξενο θέαμα. 'Η 'Ελίζαμπεθ ήταν έσπληωμένη σε μία πολυθρόνα, κατ'άκρω, με τα μάτια κλειστά σά να κοιμόταν. Μπροστά στα πόδια της, πάνω στο χαλί, βρισκόταν ο Πάρκ, χλωμός κι' αυτός κι' άκίνητος. Τί συνέβαινε;

— 'Ελίζαμπεθ! φώναξα. 'Ελίζαμπεθ! ... 'Η ίδια αλλόκοτη σιωπή εξακολουθούσε να βασιλεύει στο χώλ.

Πήγα κοντά στην πολυθρόνα και έπιασα από τον ώμο την αγαπημένη μου, που με είχε προδώσει με τον καλύτερο φίλο μου.

— 'Ελίζαμπεθ! φώναξα πάλι, κοιμάσαι; Και την τράνταξα με δύναμη.

Το σώμα της τότε έγειρε και σωριάσθηκε κατά γης σαν άψυχο. ... Κατάπληκτος έβγαλα το χέρι στην καρδιά της. Δε χτυπούσε πιά. 'Η 'Ελίζαμπεθ ήταν νεκρή! — Έπεσα τότε επάνω τους με μανία. 'Εκείνος σάλεψε μία στιγμή τα μάτια του, μα σ' αυτήν την ελάχιστη στιγμή μπόρεσα να δώ τον τρόπο ζωγραφισμένο σ' αυτά.

— Τζάκ! ψιθύρισε κι' ανασηκώθηκε με κόπο. Για τ' όνομα του Θεού! Πού είναι η 'Αραμπέλλα; Αυτή φταίει για τον θάνατο της 'Ελίζαμπεθ! Αυτή τη δηλητηρίασε. ... 'Η έξιδνα!

Και μου άφηγήθηκε τί είχε συμβή.

Όταν γύρισαν στο χώλ, ο Πάρκ γέμισε ινώ μικρά ποτήρια με το παλιό κουαντρό του τους είχε φέρει η 'Αραμπέλλα. 'Η 'Ελίζαμπεθ ήπιε πρώτη το δικό της. 'Ε-είνος όμως έκανε μία άδεια κίνηση κι' άναποδογύρισε το ποτήρι του, που χύθηκε μέσα στο δίσκο. Τη στιγμή που το ξαναγέμιζε, η 'Ελίζαμπεθ έφερε ξαφνικά το χέρι της στην καρδιά, έβγαλε μία μικρή κραυγή και σωριάσθηκε στην πολυθρόνα αναίσθητη. 'Ο Πάρκ προσπάθησε να τη συνεφέρει, αλλά κατάλαβε γρήγορα πως ήταν νεκρή. 'Ο νευρικός κλονισμός που ένοιωσε τότε ήταν τόσο μεγάλος, που σωριάσθηκε κατά γης λιποθύμος.

— 'Η 'Αραμπέλλα μ' αγαπάει μ' ένα παθολογικό έρωτα. ... πρόσθεσε. Άλλοτε την είχα αγαπήσει κι' εγώ, μα είναι μία παράξενη γυναίκα, άνισόρροπη κι' έγκληματική. Κι' όταν την έγκατέλειπα, κι' αγα-

πησα την 'Ελίζαμπεθ, η 'Αραμπέλλα όρκίσθηκε να εκδικηθή κι' έμένα και τη γυναίκα που αγαπούσα. ... 'Εγώ σώθηκα, η δύστυχη όμως 'Ελίζαμπεθ έπληρωσε και για τους δυο μας. ...

— Μα πού το βρήκε το δηλητήριο η 'Αραμπέλλα; φώναξα κατάπληκτος.

— Ποιος ξέρει... Ψιθύρισε ο Πάρκ. Σου είπα πως είναι μία εγκληματική γυναίκα. ... Θά το έκλεψε από το φαρμακείο.

— Λες ψέμματα! του φώναξα. Είσαι ένας ψεύτης! Είδα τα γράμματα της 'Ελίζαμπεθ! Μου τα έδειξε η 'Αραμπέλλα! ...

— Κι' αυτό είναι μία πλεκτάνη της 'Αραμπέλλας! μου απάντησε ο Πάρκ. Είχα μερικά φιλικά γράμματα της 'Ελίζαμπεθ. 'Η 'Αραμπέλλα θα τα πήρε και μιμήθηκε το γραφικό χαρακτήρα της 'Ελίζαμπεθ για να σου στήσει παγίδα και να σε παρασφύει στο δωμάτιο. ... 'Ηξερε πως θα έρχόσουν στον πύργο κι' ήθελε να σε απομονώσει πρώτα έσένα για να εκτελέσει το σατανικό της σχέδιο. 'Υστερα θα σ' ένοχοποιούσε. Όλοι θα πίστευαν ότι μάς είχες δηλητηριάσει έσθ από έκδίκησι! ...

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο χώλ η 'Αραμπέλλα. Τα μάτια της πετούσαν φλόγες. Στάθηκε μπροστά σ' ένα παλιό έπιπλο, σαν κομό, και μου είπε:

— 'Εδώ σ' ένα συρτάρι έχω κι' άλλα γράμματα της 'Ελίζαμπεθ. Θά σου αποδείξω ότι ο Πάρκ, σε πρόδωσε μαζί της.

— Έβγαλα το περιστροφό μου κι' άδειασα τις σφαίρες επάνω της. ...

— 'Εξιδνα! φώναξε ο Πάρκ. Άλλα την ίδια στιγμή η 'Αραμπέλλα άνοιξε απότομα ένα συρτάρι, πήρε ένα πιστόλι και πυροβόλησε προς το μέρος μας. 'Η σφαίρα της όμως αστόχησε. Τότε έβγαλα με μία άστραπιαία κίνηση το περιστροφό μου κι' άδειασα τις σφαίρες που είχαν άπομείνει επάνω της.

Το πιστόλι έσφυγε από το χέρι της 'Αραμπέλλας κι' έπεσε κάτω κοντά στο κομό. 'Η ίδια σωριάσθηκε κοντά σ' αυτό, αλλά με μία προσπάθεια, ανασηκώθηκε λίγο, μάς κύταζε με μίσος και φώναζε του Πάρκ:

— Κι' όμως εκδικήθηκα τη γυναίκα που αγαπούσες!

Κι' έξαφνα έπεσε μπρούμυτα επάνω στο χαλί. Ήταν νεκρή! ... Γ. Κ. ΜΟΡΡΟΥ

Τὰ ἄφθαρτα ΣΠΙΡΤΑ

Καί μερινές ἄλλες κρυμμένες
ἐφευρέσεις

Εἶχαμε γράψει σέ προηγούμενο φύλλο γιά τή σκοπὴ ἀποκρύψαι, σέ διάφορες ἐποχές, σημαντικῶν ἐφευρέσεων, πού ἀπειλοῦσαν νά προκαλέσουν τεράστιες ἀναστατώσεις στή ζωὴ καί νά καταστρέψουν τὴν κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἰσορροπία.

Ἄλλ' ὑπάρχουν καί μερικὲς ἄλλες ἀποκρύψεις, πού θὰ πρέπει νά χαρακτηρισθοῦν σάν ἐγκληματικές, γιὰ τὸ μόνος λόγος πού τίς ὑπαγορεύει εἶναι τὸ συμφέρον ὠρισμένων ἀτόμων.

Μία τέτοια ἐφεύρεσις εἶναι τοῦ καλουμένου ἀφθάρτου σπύρτου.

Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρόνια, ὁ νεαρὸς Αὐστριακὸς μηχανικὸς Ρίνγκερ κατάρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα τέτοιο σπύρτο. Εἶχε τὸ μέγεθος ἑνὸς μολυβίου τῆς τοσπῆς καὶ μποροῦσε ν' ἀνάψῃ περισσότερο ἀπὸ 4.000 φορές. Ἡ δαπάνη τῆς κατασκευῆς τοῦ ἦταν, ἁλλωστε, μηδαμινή, ἐστὶ πού τὸ σπύρτο αὐτὸ θὰ μπορούσε νά προσφερθῇ σέ τιμὴ πολὺ μικρότερη ἀπὸ ἕνα κοῦτί μὲ συνηθισμένα σπύρτα.

Καταλαβαίνετε τί σήμαινε αὐτὴ ἡ ἐφεύρεσις γιὰ τὸν Ἰδὸν Κροῦγκερ, πού ἦταν, ὡς προχθές ἀκόμη, ὁ βασιλεὺς τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς σπύρτων; Παναλευθρία.

Ὁ Κροῦγκερ, καταλαβε, λοιπόν, τὸν κίνδυνον κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὴν Αὐστρία, ὅπου, σκorpionτας ἀφθονὰ χρήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά, κατάρθωσε νά πάρῃ στὴν κατοχὴ τοῦ τὸ δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας τοῦ Ρίνγκερ.

Στὸ μέλλον, ὁ μόνος πού θὰ μπορούσε νά τὸ ἐκμεταλλεῖται ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Κροῦγκερ. Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς τῶν σπύρτων, δὲν τὸ εἶχε ἀγοράσει γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Ἐκάνε κάτι καλύτερο. Τὸ κλείδωσε στὸ χρηματικό του κι' ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ζανακούσε νά γίνεταί λόγος γι' αὐτό.

Πρωτοφανὴς Ἐμφανισὴς
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ἀπὸ 15 μέχρι 30
χιλιάδες δραχ.
Μεγαλὴ ποσότης δια-
φορῶν υποδημάτων
ἐκχωρίου κατασκευῆς
ἀρίστης ποιότητος
ἐκποιεῖται μὲ τὰς
ἀνωτέρω τιμὰς κατὰ
ζεύγος ἢ κατ' ἐκάστην
ὁδὸν ἈΡΕΩΣ 2
ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙΟΥ
ΕΝΑΝΤΙ ΤΖΑΜΙΟΥ

ΠΕΔΙΛΑ ΛΙΝΑ
ΠΑΝΤΟΦΛΕΣ
Θὰ βρῖτε δὲ
πλοῦσι διὰ διὰ
καμινὲς τιμὰς
ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ "ΗΛΙΟΣ" ΑΘΗΝΑΣ 25

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ἕνας ἄλλος ἐφευρέτης, Ἑλβετικὸς καταγωγῆς αὐτὴ τῇ φορᾷ, ἀνακάλυψε ἕνα νέο τύπο «ἀφθάρτου σπύρτου».

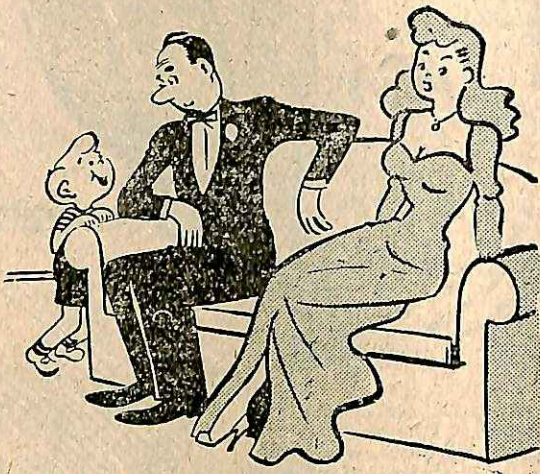
Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τῇ φορᾷ παρενέβη ὁ Κροῦγκερ καὶ ἐξασφάλισε γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ ἀποκλειστικὸ προνόμιον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐφευρέσεως.

Ἄλλ' αὐτὲς οἱ ἀγορὲς προνομίων τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει οἰκονομικὰ κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος εἶχαν γεμίσει μὲ πίκρα καὶ ἀπελπισίαν τὴν ψυχὴν του. Γιὰ τὴν καταλάβαινε, ὅτι, γιὰ νά διατηρήσῃ τὸ μονοπώλιον τῶν «ἀφθάρτων» σπύρτων ἔπρεπε ν' ἀγοράζῃ κάθε καινούργια ἐφεύρεσι. Εἶναι πιθανὸν ἀκόμη ὅτι αἰσθανόταν τύψεις γιὰ τὴν, θέλοντας νά προστατεῖται τὰ δικά του συμφέροντα, στερούσε τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἕνα πολυτίμητο ἀγαθὸ, ὅπως θὰ ἦταν τὸ «ἀφθάρτο» σπύρτο. Ἐτσι, κατέληξε στὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτοκτονίας. (Τὸ πτώμα του, ὡς γνωστὸν, δὲν βρέθηκε ποτέ. Ὑποτίθεται, ὅμως, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν σπύρτων) ἔπεσε στὴ Μάγνη ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο πού τὸν μετέφερε στὴ Σουηδία).

Ἄλλ' ὁ ἐφευρέτης τοῦ «ἀφθάρτου» σπύρτου στήν ἀγορὰ θὰ σημάειν, βέβαια, τὸ τέλος πολλῶν βιομηχανιῶν πού ἀσχολοῦνται σήμερα μὲ τὴν παραγωγὴν «ἀφθάρτων» σπύρτων, ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος θ' ἀποτελέσῃ ἕνα μεγάλο βῆμα προόδου τῆς ἱστορίας τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν.

Τὸ «ἀφθάρτο» σπύρτο δὲν εἶναι, ὅμως, ἡ μόνη ἐφεύρεσις, πού παραμερίσθηκε πρὸς τὸ συμφέρον μίας κλίμακας βιομηχανιῶν. Πολλὲς ἄλλες ἐφευρέσεις εἶχαν τὴν ἴδιαν τύχην. Οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες κάνουν λόγο ἀκόμη γιὰ μιά ἐφεύρεσι ἑνὸς Ἀμερικανοῦ πού εἶχε τὴν ιδιότητα νά κάνει τὸ συνηθισμένον καρτόνι σκληρὸν σάν ἀτσάλι. Καὶ ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ εἶχε παραμερισθῇ γιὰ εὐνόητους λόγους ἀπὸ μιά δεκαετία. Μία ἄλλη παραμερισμένη ἐφεύρεσις εἶναι τῶν λεπίδων τοῦ ξυρίσματος, πού, χάρις στὴν ἐμβάπτισίν των σ' ἕνα εἰδικὸ ὑγρὸ, μποροῦν νά ἐξυπηρετήσουν ἕνα ἄνθρωπον ἐπὶ ἕνα καὶ πλεον χρόνια. Εἶναι εὐκόλο ν' ἀντιληφθῇ κανεὶς πόσον συντριπτικὴ θὰ εἶναι μιά παρομοία ἐφεύρεσις γιὰ τίς μεγάλες ἐπιχειρήσεις ἐξυριστικῶν λεπίδων, πού λανθάρουν σήμερα δισεκατομύρια στὴν ἀγορὰ, ἀφοῦ καθεμιά ἀπ' αὐτὲς δὲν χρησιμεύει περισσότερο ἀπὸ 4 - 5 φορές καί, κάποτε πολὺ λιγώτερο.

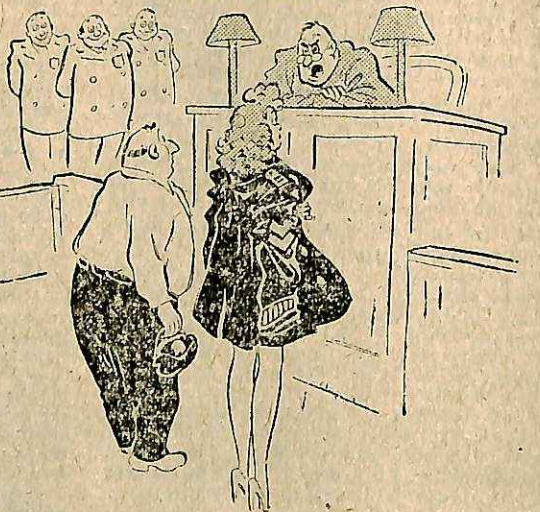
Ὅπως εἶναι εὐνόητο, οἱ ἐφευρέται ἀναγκάζονται νά πωλοῦν τίς ἐφευρέσεις τους σέ μεγάλες βιομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις, πού τὴν κρατοῦν μυστικές, γιὰ νά μὴν ἀνακατῇ ὁ ρυθμὸς τῶν ἐργασιῶν τους. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, μερικοὶ Ἀμερικανοὶ βουλευταὶ σκέπτονται νά ὑποβάλουν στὸ Κογκρέσσο μιά πρότασιν νόμου, πού θὰ ἐπιτρέπῃ στοὺς ἐφευρέτες νά παρουσιάσουν καὶ πάλι τίς ἐφευρέσεις τους.

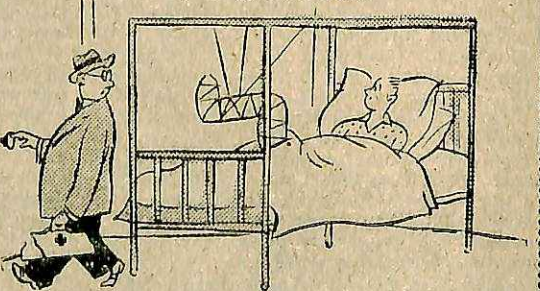
—Νὰ σοῦ πῶ ἕνα μυστικόν;... Ὁ μπαμπὰς τὸ πρῶν γέμισε τὸ πιστόλι του!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

Ὁ δικαστὴς (στὸν ἀστυφύλακα): Πῶς τοι μὰς καὶ παρουσιάξαι στὸ δικαστήριον χωρὶς στολή; Φόρεσε ἀμέσως τὸ χιτῶνί σου!

Ὁ γιὰ τὸν: Καὶ νὰ μὴ σηκωθῇς ἀπ' τὸ κρεβάτι!...

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ τίς ἐληές σας!

Εἶναι δυνατόν νὰ ἐξελιχθοῦν
σὲ καρκινώματα

Οἱ γυναῖκες εἶναι συνήθως περὶ φανεραὶ γιὰ τίς ἐληές πού ἔχουν στὸ πρόσωπο ἢ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Αὐτὲς οἱ ἄκακες φαινομενικὰ ἐληές ἀπειλοῦν τὴν ὑγείαν τους καὶ κάποτε καὶ τὴν ζωὴν τους. Γιὰ τὴν, ὅμως, μπορεῖ νὰ μεταβληθοῦν σὲ καρκινώματα!

Οἱ ἐληές εἶναι μικρὲς ἑγχρωματικὲς κηλίδες, διαμέτρου μερικῶν χιλιοστών τοῦ μέτρου, πού παρουσιάζουν συνήθως μιά μικρὴ ἢ μεγάλη προεξοχή. Κάποτε σκεπάζονται ἀπὸ τρίχες. Τὸ συνήθεστο φαινόμενο εἶναι ὅτι πλαταίνουν καὶ μεγαλώνουν σὲ ὅλο μὲ τὴν πρόοδο τῆς ηλικίας.

Ὁ μετασχηματισμὸς τῆς ἐληῆς σὲ καρκίνωμα γίνεται ἐντέλως ἀπροσδόκητα. Ὁ κίνδυνος παρουσιάζεται κυρίως μετὰ τὰ σαράντα χρόνια. Οἱ ἐληές πού ὑπάρχουν περισσότερο σ' αὐτὸ τὸν κίνδυνον εἶναι ἐκείνες πού βρίσκονται στὸ πρόσωπο καὶ στὰ πόδια.

Τίποτε δὲν εἶναι περισσότερο ἐπικίνδυνον ἀπὸ τὴν ἀφαίρεσιν μὲ τὸν χειρὸς τῶν μικρῶν τριχῶν πού φυτρῶνουν πάνω ἢ γύρω στὴν ἐληά. Καὶ τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνον εἶναι ἡ τροποποίησις τοῦ χρώματος τῶν μετὰ τὴν ἐλπίψιν νηκρῶν ἀργύρου.

Τὸ πρῶτον σύμπτωμα τῆς κακοῦ ἐξελίξεως μίας ἐληῆς εἶναι ὅτι, ὡς γνωστὸν, ἐνῶ πρὶν δὲν προκαλοῦσε τὴν παραμικρὴν ἐνόχλησιν. Ταυτόχρονα σχηματίζεται γύρω τῆς ἐληῆς κοκκινωπὸς δακτύλιος. Γύρω τὸν σχηματίζεται ἕνας δεύτερος, πού εἶναι χροιά κυανόμαυρη. Κάποτε, αὐτὸς ὁ κυανόμαυρος δακτύλιος ἀρχίζει νὰ ἀπλώνεται, ἐνῶ ἡ ἐληά δὲν σημεινεῖται καμμιὰ ἐξέλιξι.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς βδομάδες ἢ μῆνες, οἱ τροποποιήσεις γίνονται πλεον σημαντικὲς. Πάνω στὴν ἴδια τὴν ἐληά ἡ ὀλόγουρα κάνουν τὴν ἐμφάνισιν τους μικροσκοπικοὶ, ὅγκοι, διαφόρων χρωμάτων, ἄλλος κυανόμαυρος, ἄλλος μαῦρος, ἄλλος σκούρος κόκκινος, κτλ. Σὲ λίγο, τὸ δερμα αὐτῆς τῆς περιοχῆς ἐμφανίζει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ μίας ἀληθινῆς διαδρώσεως. Μικρὰ ἔλκη ἐμφανίζονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἐνῶ ταυτόχρονα τὰ γειτονικά γάγγλια, τῶν σιαγόνων, τῆς μασχάλης, τοῦ λαιμοῦ κτλ., ὅταν πρόκειται γιὰ ἐληὰ τοῦ προσώπου ἀρχίζουν νὰ διογκοῦνται, σὲ σημείον πού διακρίνονται μὲ τὸ μάτι. Ὁ καρκίνος ἔχει ἀρχίσει πιά τὸ ἔργο του...

Σὲ λίγο, μετὰ τῶν διαγνωσμένων γαγγλίων καὶ τῆς ἐληῆς ἐμφανίζονται καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὅγκοι, πού τείνουν στὴν μετάδοσιν τοῦ καρκίνου σ' ὅλοκληρον τὸ σῶμα.

Ἄν δὲν σταματήσῃ ἐγκαιρῶς ἡ ἐξέλιξις του, εἶναι δυνατόν ν' ἀπειληθοῦν καὶ αὐτὰ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα.

Ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι κάθε ἐληά ἀποτελεῖ μιά ἐστία καρκίνου. Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ὅμως, πού θὰ προσέξετε ὅτι παρουσιάζει μιά ὀπιοιδή-ποτέ ἀλλοίωσιν — μεταβολὴν τοῦ χρώματος, ἐξοίδησις, νυμφοί κτλ. — πρέπει νὰ σπεύσετε νὰ υποβληθῇτε ἀμέσως στὴν ἀπαιτούμενη θεραπεία.

Ἡ μέθοδος τῆς ἀφαίρεσεως μὲ θερμικοῦ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς, μὲ οἰονομματοῦ διὰ λυσι ἀρσενικοῦ ὀξέος δὲν εἶναι ἀξιόσυστατη. Γιὰ τὸν μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ὀριστικὴν θεραπείαν, ὅταν δὲν ἀπομείνῃ οὔτε ἕνα κύτταρον μὲ καρκινώδη ἐξέλιξι. Διαφορετικὰ, αὐτὸ τὸ κύτταρον θὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ τὸ καρκίνωμα θὰ ξαναεμφανισθῇ σὲ λίγο μὲ καινούργια μορφή.

Αὐτὴ ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀφαίρεσις εἶναι, λοιπόν, προβληματικὴ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον προβληματικὴ εἶναι συντεταγμένη καὶ ἡ θεραπεία μὲ αὐτὴ τὴν μέθοδο. Ἡ ἐπιστήμη προτιμᾷ ἄλλους τρόπους θεραπείας.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἡ ἠλεκτρολύσις. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς γίνεται ὅταν ἡ ἐληά δὲν ἔχει τρίχες. Ἡ καταστροφὴ τῆς εἶναι τότε ἀπόλυτη. Ὅταν, ὅμως, ὑπάρχουν τρίχες, πού οἱ ρίζες τους εἶναι χωρὲς βαθειὰ μέσα στὸ δερμα, ἀντὶ γιὰ τὴν ἠλεκτρολύσιν, εἶναι προτιμώτερη ἡ μέθοδος τῆς πῆξεως διὰ τῆς θερμότητος.

Τὰ βραχέα κύματα, πού ἐκπέμπονται ἀπὸ μιά συσκευή διαδερμίας, ἔχουν, ὡς γνωστὸν, τὴν ιδιότητα νὰ θερμαίνουν τὰ ὄργανα πού βρίσκεται μετὰ τῶν δύο ἠλεκτροδίων. Ἄν αὐτὰ τὰ ἠλεκτρόδια ἔχουν τὴν ἴδια ἐπιφάνεια, τότε ὅλη ἡ ζώνη πού περιλαμβάνεται μετὰ τῶν θερμαίνεται ὁμοιόμορφα. Ἄν, ἀντίθετα, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἠλεκτρόδια, ἀντὶ νὰ παρουσιάσῃ μιά εὐρεία ἐπιφάνεια, καταλήγει σὲ αἰχμή, συμβαίνει τὸ ἐξῆς: οἱ ἴσται πού βρίσκονται κοντὰ σ' αὐτὴν τὴν αἰχμὴ δέχονται μιά μεγάλη ποσότητα θερμότητος καὶ πῆζουν.

Μὲ αὐτὴ τὴν μέθοδο, μιά ἐληά πού μὰς παρέχει τὴν ὑπόψιν ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐξελιχθῇ σὲ καρκίνωμα καταστρέφεται γρήγορα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἠλεκτρολύσις καὶ ἡ μέθοδος τῆς πῆξεως παρουσιάζουν τὸ μειονέκτημα ὅτι ἀφήνουν μερικὰ στίγματα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ὅταν πρόκειται γιὰ μιά ἐληά πού βρίσκεται στὸ πρόσωπο γίνεται προσφυγὴ στὴν κρυοθεραπείαν. Ἡ μέθοδος αὐτὴ συνίσταται στὴν ψύξιν τῶν ἰστών πού παρουσιάζουν τὴν μορφή μίας μικρῆς οὐλῆς μὲ τὴν τοποθετήσιν πάνω σ' αὐτοὺς ἕνα χαλκίνου σωλήνος, πού περιέχει ἀνθρακικὴ χιόνα, διαδρεκτὴ μὲ «ἀσέτον». Παράγεται τότε ψυχὸς κάτω ἀπὸ τοὺς 70 βαθμούς, πού εἰσχωρεῖ σὲ βάθος 3 - 4 χιλιοσπομέτρων, καταστρέφει τοὺς ἰστούς τῆς οὐλῆς καὶ ἀποκαθιστᾷ τὸ δερμα στὴν προτέρα του κατάσταση. Ἡ κρυοθεραπεία ἀπαιτεῖ ἕνα ὡς δύο μῆνες γιὰ ν' ἀποδώσῃ τὰ ἀποτελέσματά της. Ὁ χαλκίνος σωλήν μὲ τὴν ἀνθρακικὴ χιόνα ἐφαρμόζεται μιά ἡ δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, ἐπὶ 15-30 δευτερόλεπτα τὴν κάθε φορὰ καὶ ἔχει βάρος ἑνὸς κιλοῦ.

Ἄν δὲν σταματήσῃ ἐγκαιρῶς ἡ ἐξέλιξις του, εἶναι δυνατόν ν' ἀπειληθοῦν καὶ αὐτὰ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα.

Ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι κάθε ἐληά ἀποτελεῖ μιά ἐστία καρκίνου. Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ὅμως, πού θὰ προσέξετε ὅτι παρουσιάζει μιά ὀπιοιδή-ποτέ ἀλλοίωσιν — μεταβολὴν τοῦ χρώματος, ἐξοίδησις, νυμφοί κτλ. — πρέπει νὰ σπεύσετε νὰ υποβληθῇτε ἀμέσως στὴν ἀπαιτούμενη θεραπεία.

Ἡ μέθοδος τῆς ἀφαίρεσεως μὲ θερμικοῦ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς, μὲ οἰονομματοῦ διὰ λυσι ἀρσενικοῦ ὀξέος δὲν εἶναι ἀξιόσυστατη. Γιὰ τὸν μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ὀριστικὴν θεραπείαν, ὅταν δὲν ἀπομείνῃ οὔτε ἕνα κύτταρον μὲ καρκινώδη ἐξέλιξι. Διαφορετικὰ, αὐτὸ τὸ κύτταρον θὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ τὸ καρκίνωμα θὰ ξαναεμφανισθῇ σὲ λίγο μὲ καινούργια μορφή.

Αὐτὴ ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀφαίρεσις εἶναι, λοιπόν, προβληματικὴ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον προβληματικὴ εἶναι συντεταγμένη καὶ ἡ θεραπεία μὲ αὐτὴ τὴν μέθοδο. Ἡ ἐπιστήμη προτιμᾷ ἄλλους τρόπους θεραπείας.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἡ ἠλεκτρολύσις. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς γίνεται ὅταν ἡ ἐληά δὲν ἔχει τρίχες. Ἡ καταστροφὴ τῆς εἶναι τότε ἀπόλυτη. Ὅταν, ὅμως, ὑπάρχουν τρίχες, πού οἱ ρίζες τους εἶναι χωρὲς βαθειὰ μέσα στὸ δερμα, ἀντὶ γιὰ τὴν ἠλεκτρολύσιν, εἶναι προτιμώτερη ἡ μέθοδος τῆς πῆξεως διὰ τῆς θερμότητος.

Τὰ βραχέα κύματα, πού ἐκπέμπονται ἀπὸ μιά συσκευή διαδερμίας, ἔχουν, ὡς γνωστὸν, τὴν ιδιότητα νὰ θερμαίνουν τὰ ὄργανα πού βρίσκεται μετὰ τῶν δύο ἠλεκτροδίων. Ἄν αὐτὰ τὰ ἠλεκτρόδια ἔχουν τὴν ἴδια ἐπιφάνεια, τότε ὅλη ἡ ζώνη πού περιλαμβάνεται μετὰ τῶν θερμαίνεται ὁμοιόμορφα. Ἄν, ἀντίθετα, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἠλεκτρόδια, ἀντὶ νὰ παρουσιάσῃ μιά εὐρεία ἐπιφάνεια, καταλήγει σὲ αἰχμή, συμβαίνει τὸ ἐξῆς: οἱ ἴσται πού βρίσκονται κοντὰ σ' αὐτὴν τὴν αἰχμὴ δέχονται μιά μεγάλη ποσότητα θερμότητος καὶ πῆζουν.

Μὲ αὐτὴ τὴν μέθοδο, μιά ἐληά πού μὰς παρέχει τὴν ὑπόψιν ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐξελιχθῇ σὲ καρκίνωμα καταστρέφεται γρήγορα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἠλεκτρολύσις καὶ ἡ μέθοδος τῆς πῆξεως παρουσιάζουν τὸ μειονέκτημα ὅτι ἀφήνουν μερικὰ στίγματα. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ὅταν πρόκειται γιὰ μιά ἐληά πού βρίσκεται στὸ πρόσωπο γίνεται προσφυγὴ στὴν κρυοθεραπείαν. Ἡ μέθοδος αὐτὴ συνίσταται στὴν ψύξιν τῶν ἰστών πού παρουσιάζουν τὴν μορφή μίας μικρῆς οὐλῆς μὲ τὴν τοποθετήσιν πάνω σ' αὐτοὺς ἕνα χαλκίνου σωλήνος, πού περιέχει ἀνθρακικὴ χιόνα, διαδρεκτὴ μὲ «ἀσέτον». Παράγεται τότε ψυχὸς κάτω ἀπὸ τοὺς 70 βαθμούς, πού εἰσχωρεῖ σὲ βάθος 3 - 4 χιλιοσπομέτρων, καταστρέφει τοὺς ἰστούς τῆς οὐλῆς καὶ ἀποκαθιστᾷ τὸ δερμα στὴν προτέρα του κατάσταση. Ἡ κρυοθεραπεία ἀπαιτεῖ ἕνα ὡς δύο μῆνες γιὰ ν' ἀποδώσῃ τὰ ἀποτελέσματά της. Ὁ χαλκίνος σωλήν μὲ τὴν ἀνθρακικὴ χιόνα ἐφαρμόζεται μιά ἡ δύο φορές τὴν ἐβδομάδα, ἐπὶ 15-30 δευτερόλεπτα τὴν κάθε φορὰ καὶ ἔχει βάρος ἑνὸς κιλοῦ.

Ἄν δὲν σταματήσῃ ἐγκαιρῶς ἡ ἐξέλιξις του, εἶναι δυνατόν ν' ἀπειληθοῦν καὶ αὐτὰ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα.

Ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν ὅτι κάθε ἐληά ἀποτελεῖ μιά ἐστία καρκίνου. Ἀπὸ τὴν στιγμήν, ὅμως, πού θὰ προσέξετε ὅτι παρουσιάζει μιά ὀπιοιδή-ποτέ ἀλλοίωσιν — μεταβολὴν τοῦ χρώματος, ἐξοίδησις, νυμφοί κτλ. — πρέπει νὰ σπεύσετε νὰ υποβληθῇτε ἀμέσως στὴν ἀπαιτούμενη θεραπεία.

Ἡ μέθοδος τῆς ἀφαίρεσεως μὲ θερμικοῦ ἀπὸ τῆς καταστροφῆς, μὲ οἰονομματοῦ διὰ λυσι ἀρσενικοῦ ὀξέος δὲν εἶναι ἀξιόσυστατη. Γιὰ τὸν μόνον εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ὀριστικὴν θεραπείαν, ὅταν δὲν ἀπομείνῃ οὔτε ἕνα κύτταρον μὲ καρκινώδη ἐξέλιξι. Διαφορετικὰ, αὐτὸ τὸ κύτταρον θὰ πολλαπλασιασθῇ καὶ τὸ καρκίνωμα θὰ ξαναεμφανισθῇ σὲ λίγο μὲ καινούργια μορφή.

Αὐτὴ ἡ ὀλοκληρωτικὴ ἀφαίρεσις εἶναι, λοιπόν, προβληματικὴ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον προβληματικὴ εἶναι συντεταγμένη καὶ ἡ θεραπεία μὲ αὐτὴ τὴν μέθοδο. Ἡ ἐπιστήμη προτιμᾷ ἄλλους τρόπους θεραπείας.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ἡ ἠλεκτρολύσις. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς γίνεται ὅταν ἡ ἐληά δὲν ἔχει τρίχες. Ἡ καταστροφὴ τῆς εἶναι τότε ἀπόλυτη. Ὅταν, ὅμως, ὑπάρχουν τρίχες, πού οἱ ρίζες τους εἶναι χωρὲς βαθειὰ μέσα στὸ δερμα, ἀντὶ γιὰ τὴν ἠλεκτρολύσιν, εἶναι προτιμώτερη ἡ μέθοδος τῆς πῆξεως διὰ τῆς θερμότητος.

Τὰ βραχέα κύματα, πού ἐκπέμπονται ἀπὸ μιά συσκευή διαδερμίας, ἔχουν, ὡς γνωστὸν, τὴν ιδιότητα νὰ θερμαίνουν τὰ ὄργανα πού βρίσκεται μετὰ τῶν δύο ἠλεκτροδίων. Ἄν αὐτὰ τὰ ἠλεκτρόδια ἔχουν τὴν ἴδια ἐπιφάνεια, τότε ὅλη ἡ ζώνη πού περιλαμβάνεται μετὰ τῶν θερμαίνεται ὁμοιόμορφα. Ἄν, ἀντίθετα, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἠλεκτρόδια, ἀντὶ νὰ παρουσιάσῃ μιά εὐρεία ἐπιφάνεια, καταλήγει σὲ αἰχμή, συμβαίνει τὸ ἐξῆς: οἱ ἴσται πού βρίσκονται κοντὰ σ' αὐτὴν τὴν αἰχμὴ δέχονται μιά μεγάλη ποσότητα θερμότητος καὶ πῆζουν.

Μὲ αὐτὴ τὴν μέθοδο, μιά ἐληά πού μὰς παρέχει τὴν ὑπόψιν ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐξελιχθῇ σὲ καρκίνωμα καταστρέφεται γρήγορα.

Ἐνας ἀφοσιωμένος ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ὁ κ. Μηνᾶς Βαλλόπουλος, τοῦ οἴκου «Μ. Βαλλόπουλος καὶ Σία» ἦταν ἕνας σοβαρὸς ἀλευροβιομηχανός. «Αὐτοδραστηριοῦντος» ὅπως ἔλεγε καυχόμενος — καὶ δικαίως — εἶχε ἀρχίσει τὴν σταδιοδρομίαν του ἀπὸ ἀπλὸς ὑπάλληλος καὶ σὲ τέλος — ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ γράψουμε τὴν πολυκύμαντὴ ζωὴν του — βρέθηκε στὴν πρώτη σειρὰ τοῦ ἑμποροβιομηχανικοῦ κόσμου. Ἰδρυσε τὴν ἐταιρεία του τὸ 1908 μαζί μὲ ἄλλους ἐξῆς συνεταίρους. Σιγὰ - σιγὰ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πιδ ἐξυπνοῦ ἀπ' τὸ συνεταιρισμὸ, πέταξαν τοὺς ἄλλους πέντε κι' ἐμείναν οἱ δύο τους. Σ' ἕνα χρόνο, ὁ κ. Μηνᾶς Βαλλόπουλος κατάφερε νὰ βγάλῃ στὸ δρόμον καὶ τὸν τελευταῖον συνεταῖρον κι' ἐστὶ τὸ «Σία» ἔμεινε στὴ φῆμα ἐντελῶς διακοσμητικῶν. Στὸ μεταξὺ, εἶχε παντρευτῇ τὴν κ. Μαριάνθη κι' εἶχε ἀποκτήσῃ μιά χαριτωμένη κορούλα, τὴ Μπέσσιν — Εὐλαμπία, τὸ βαφτιστικόν της — πού ἦταν τώρα 20 χρονῶν. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν κ. Μηνᾶν νὰ σπαταλᾷ μέρος τῶν κερδῶν τῆς ἐπιχειρήσεως μὲ ἄλλες χαριτωμένες κι' εὐάστες μικρούλες, συνομήλικες τῆς Μπέσσιν, πού τὸν τραγουδοῦσαν κανόνισιν. Ἐπὶ πλέον, ὁ κ. Μηνᾶς διαφύλαξε «ἱστορικὰ γλέντια» γιὰ τὰ ὅποια κανένας «συλλογὸς ἠθικῆς» δὲ θὰ τοῦ

ἔδινε, βέβαια, τὸ πρῶτον βραβεῖον.

Ἀλλὰ στὴν «ἐπιχειρήσει», ὅλα κι' ὅλα! Κέρβερος ἦταν ὁ κ. Προϊστάμενος. Καὶ τὴν δεκάρα τὴν προσέχε σάν τὰ μάτια του. Μὲ τὸ παραμικρὸ λάθος, ὁ ὑπάλληλος βρισκόταν στὸ δρόμον καὶ σάν ἐξυπνὸς ἄνθρωπος πού ἦταν ὁ κ. Μηνᾶς, ὁ ὑπάλληλος κόλλαγε καὶ τὴν ρετινίαν τοῦ κλέφτη γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἀξιώσεις ἀποζημιώσεως. Ἡ ἀληθεῖς ὅμως εἶναι πῶς δὲ σταθῇ καὶ ποτὲ πολὺ τυχερὸς στὸ ὑπαλληλικὸ προσωπικόν του.

«Ερη» σκέφτηκε ο κ. Μηνάς. «Αλλά μέρα με τη μέρα και μήνα με το μήνα, αναγκασθήκαμε να αναγνωρίσουμε πως είχε άδικο. Τι κελεπούρι ήταν αυτός ο νεός! Ήι υψαυρός ανεκτίμητος! Από τις επτά το πρωί στο γραφείο ως τις ένννη το βράδυ! Κερδίζοντας επάνω στη δουλειά! Και να πονάει τη δεκάρα της επιχειρήσεως καλλίτερα κι απ' τον ίδιο το Βαλοπούλο. Ν' αντιληφθώ σπατάλη; Φόνο έκανε! Να τεμπέλιασουν οι εργάτες; Μαύρο φείδι που τους έφαγε!

«Ολα τάβαλε σε τάξι κι' η δουλειά πήρε απάνω της—γιά να ν' ή λέμε υπερβολές—ένα 25%. Ανδρώπος της προόδου! Και τίμιος; Ο Θεός να φυλάει. Παρουσιάζονταν δουλειές που του δίνανε μιά προμήθεια—ένα 3 ή ένα 5%—κι' ο Χρηστάκης—έτσι τον έλεγαν—την παραχωρούσε στην επιχείρησή. Ο κ. Μηνάς δεν το δεχόταν, αλλά ο Χρηστάκης επέμενε:

—Υπάλληλος είμαι κι' όφείλω να φροντίζω γιά τα συμφέροντά σας, έλεγε. Προμήθειες θα παίρνω;

Σκλαβωμένος ο κ. Μηνάς όλο τούδινε αύξησι και στο τέλος—φυσικό ήταν πιά—τον έκανε και Διευθυντή. Γιά να ξεκουράζεται λιγάκι κι' ό ίδιος και να πηγαίνει κανέναν περίπατο με «καλή παρέα». Με τον καιρό, το πάντα τα κανόνιζε ο Χρηστάκης.

—Κύριε Μηνά, θα στείλουμε αυτό το χαρτί;

—Στόν κ. Χρηστάκη πηγαινε.

—Νά τα καταθέσω στην Τράπεζα τα λεπτά, κ. Μηνά;

—Ρώτησε τον κ. Χρηστάκη. Έννοείται πως μ' όλη την εμπιστοσύνη που του είχε, ό κ. Μηνάς δεν ήταν από κείνους που ήσυχάζουν ποτέ. Κάθε τόσο τούκανε και κανέναν αίφνισο διασμο και ιδίως—αγία των τάξεων—όπως έλεγε—του ζήταγε να έλέγξει τη διαχείρισή. «Αλλά, τίποτα. Ο Χρηστάκης τά είχε όλα έτοιμα κι' όλα καλάς, καμωμένα. Κάθε φορά, μάλιστα, του παρουσίαζε και μιά έκπληξι. Κατι καινούριο είχε κάνει πάλι γιά το καλό της δουλειάς.

—Όσπου, ένα ωραίο πρωί,—έβρεχε πάλι—ό Χρηστάκης δεν πήγε στο γραφείο! Τηλεφώνησε ό κ. Μηνάς στο σπίτι του μπέας ήταν άρρωστος και τουμπαν ήτι είχε φύγει. Ψύλλοι στ' αυτιά του κ. Μηνά. Λες να βούτηξε το ταμείο, ό Χρηστάκης; Γιατί όχι; Κι' ό Μπακόπουλος πριν ανακαλυφθώ, καλός και τίμιος ήταν. Φωνάζει το λογιστή, φωνάζει τον ταμία ό κ. Μηνάς, και κάνει λεπτομερή έλεγχο «γιά την τάξι. Τίποτα! Όλα όπως τάξερε. Και τώρα, σκέφτηκε μήπως τόν χάσει. Μήπως τόν πάρη άλλη επιχείρησι! Άλλα κεινη τη στιγμή τον πήρε στο τηλέφωνο ή κ. Μαρτιάνθη.

—Μηνά, πάθαμε Ιστορία.

—Τι, Μαρτιάνθη;

—'Η κόρη μας έφυγε με το Χρηστάκη.

—Ε;

—Μάλιστα. Μπήκα στην κάμαρά της κι' είδα το κρεβάτι στρωμένο. Επάνω στο κομοδίνο είχε αφήσει ένα γράμμα: «Φεύγω με το Χρηστάκη. Αγαπιώμαστε χρόνια και πάμε να παντρευτούμε». Τον παληάνθρωπο!

—Ε, καλά ντέ, γιά στάσου βρε γυνάικα. Δεν είναι και τίποτα τρομερό! Ο Χρηστάκης είναι περίφημο παιδί. Κι' αν μου τη ζήταγε, θα του την έδιναι.

—Γιατί τέτοια μυαλά έχεις; απάντησε ή κ. Μαρτιάνθη κι' έκλεισε το τηλέφωνο έξαλλη.

Αλλά ό κ. Μηνάς χαμογέλασε με ικανοποίησι. Κι' ούτ' έκανε καμμία ενέργεια. Περίμενε καρτερικά και ήσυχα ώσπου μετά δεκαπέντε μέρες, ένα ωραίο πρωί—λιακάδα πραγματική—ό Χρηστάκης έκανε την εμφάνισή του στο γραφείο, σοβαρός, και ήρεμος, σά να μη συνέβαινε τίποτε. Η πρώτη συνάντησις, ήταν συγκινητική. Έσκυψε και φίλησε το χέρι του πεθερού του κι' ό κ. Μηνάς δάκρυσε.

—Μά γι'αυτί δέ μου τη ζήτησες, βρε παιδί μου; του έπλε.

—Νόμιζα πως δέ θα μου τη δώσετε.

—Κακώς τόν νόμιζες. Τέλος πάντων. Με την ευχή μου.

Ένας μήνας πέρασε. Άλλά ό Χρηστάκης, τώρα, κάπως άρχισε ν' αλλάξει. Πρώτον, άγόρασε κούρσα. Δεύτερον, δεν έδινε πιά λογαριασμό δέ κανέναν. Τρίτον,—κι' αυτό το ξαφνικό ήταν το χειρότερο—αποκάλυψε στην κ. Μαρτιάνθη και στη Μπέσσυ την αυστηράς... «ιδιαιτική ζωή» του κ. Μηνά και τις έπεισε και τις δυό «ότι κινδυνεύει ή οικογενειακή περιουσία κι' ό κ. Μηνάς έπρεπε να τεθή δικαστικός άπτό άπαγορεύσι!».

—Γιά το καλό σου, πατέρα, και γιά να μη μείνουμε στο δρόμο! έπλε στον ίδιο, θρασυτάτα!

Τούτη τη φορά, ό κ. Μηνάς, τόν έστειλε στο δόσολο. Άλλά ήταν άργα πιά! Η άπόφασις έβγήκε κι' ό κ. Μηνάς «έτέθη υπό άπαγορεύσι»!

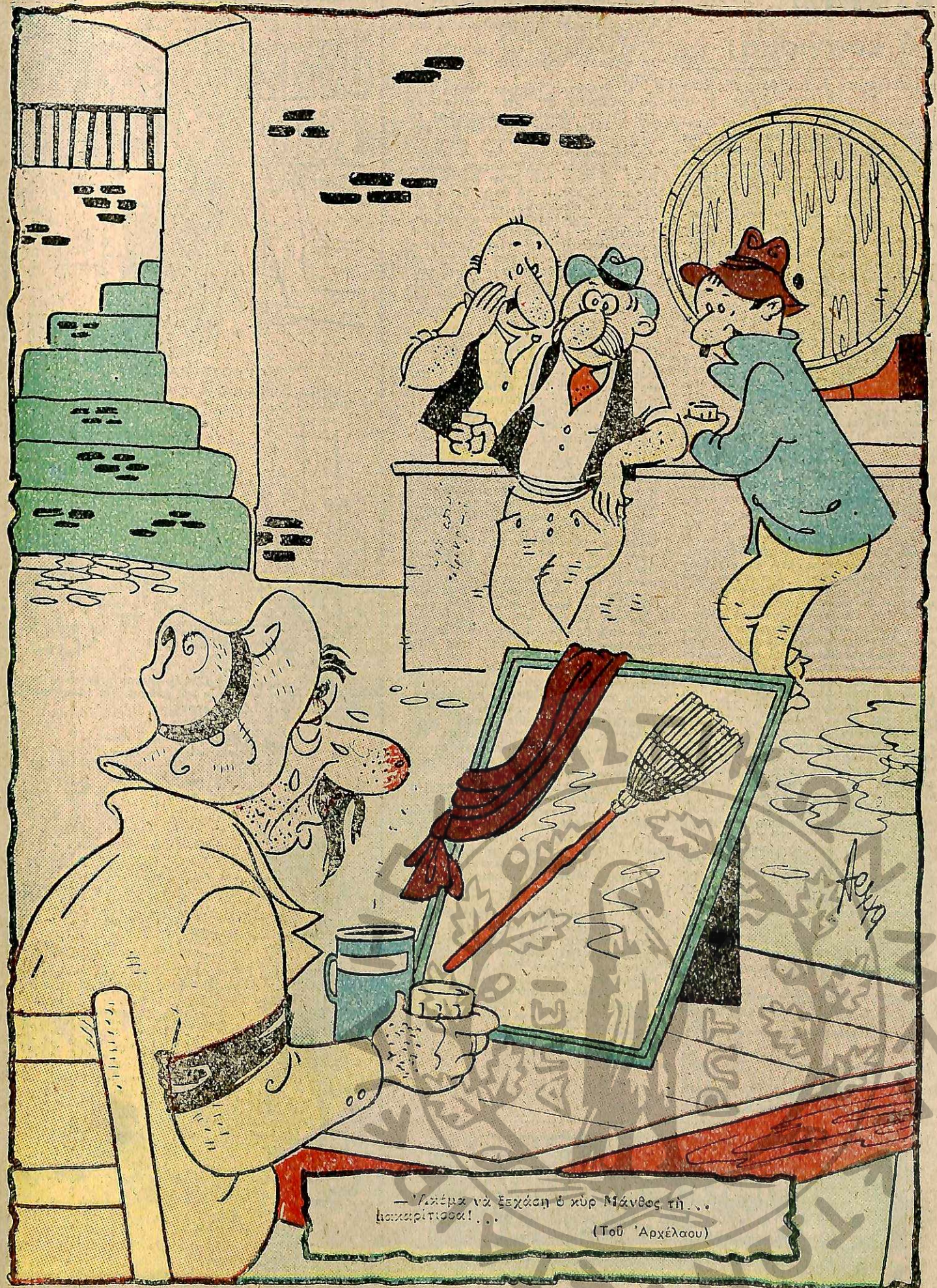
Τώρα κάθεται μελαγχολικός με το καθωρίσμενο μικρό χαρτζήλκι του—δέκα χιλιάδες την ημέρα!—στο καφενείο της γειτονιάς και παίζει καμμία πρέφα, επαναλαμβάνοντας πάντα στους γύρω του μιά σοφή συμβουλή:

—Τό καλό που σάς θέλω, μίν πάρετε ποτέ στη δουλειά σας υπάλληλο που ν' αξίζει! Μόλις τόν όητε έργατικό και δραστήριο, μιά κλωτσιά κι' έδω απ' την πόρτα. Έκτός αν δεν έχετε κόρη. Άν έχετε, ό υπάλληλος που δά πάρετε πρέπει να είναι άσχημος, άκαμψος και βλάκας!

Και ίσως δεν έχει άδικο! ΕΦΙΛΟΝ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Δημήτριον Φωτόπουλον, Τρίπολιν: Σας εύχαριστούμε γιά την ευκρίνεία σας και γιά το ενδιαφέρον σας. Ν. S. R. Ένταθα: Η δουλειά που μας προτείνετε να αναλάβουμε δεν είναι «αρκετά δύσκολη», όπως λέτε, αλλά μάλλον κοροϊδία. Όσα περιδικά ασχολήθηκαν με το ζήτημα αυτό, κοροϊδεύαν άπλευστάτα τους αναγνώστες και τις αναγνώστριες του Μικρού. Νησιώτικου όύλας: Η διεύθυνσις του Erol Flynn είναι: Warner Bros. Studios Burbank Calif. U. S. A. Αρρωστή Χωριστοπούλα: Δυστυχώς, μικρή μας φίλη, στην περίπτωσι τη δική σας οι συμβουλές είναι πολυτέλεια. Σας χρειάζεται βοήθεια και αυτήν, είμαστε πολύ μακριά γιά να σας την δώσουμε έμεις. Φανταστική άναγνώστη Χ. Τ. 94, Βόλον: Τις πληροφορίες που ζητάτε από μας, μόνο οι άρμόδιες άρχες της πόλεως σας και το άμερικανικό προξενείο μπορούν να σας τις δώσουν. Αργύριον Κουζάν, Θεσσαλονίκη: Δυστυχώς, δεν δημοσιεύουμε συνεργασία αναγνώστην. Στέφανον, Γκιόργιον και Ευάγγελον: Έφ' όσον το μυθιστόρημα δημοσιεύτηκε πρό έτών, δεν μπορούμε, έν γνώσει μας, να τό αναδημοσιεύσουμε. Φ. Υ. Σ.: Ένταθα: Δεν είμαστε έμεις οι άρμόδιοι γιά να έκτιμησμε το ταλέντο σας. Η γνώμη των βεατρικών κύκλων είναι πιο έγκυρη. Πάντως ή δική μας γνώμη είναι ότι θα κάνατε καλύτερα να συνεχίσετε τις σπουδές σας και ν' άφήστε κατά μέρος, προς το παρόν τουλάχιστον, κάθε άλλη άσχολία. Κ. Α., Πειραιά: Στείλτε το γράμμα στα γραφεία μας, έα της το διαβάσουμε. Τ. Β. ούνο κ. α. ν. Μυτιλήνη: Η διεύθυνσις του κ. Skoupa είναι: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Ζουμπούλι: Σας εύχαριστούμε αλλά δεν μας χρειάζονται. Δημήτριον Χατούπη, Τ. Γ. 916: Δεν γνωρίζουμε την διεύθυνσι που μας ζητάτε. Ό αμύχανος τής Τζόαν Φοντ είναι: Ένταθα: Την Τζόαν Φοντάν θα την ξαναδείτε στο φίλμ «Φίλησε το αίμα των χειρών μου». Δεν έχουμε καμμία πληροφορία γιά το άμερικανικό φίλμ «Μαγειρική» με τους Ζάν Μαρρά και Ντομινίκ Μπλανσάρ (κόρη του Πιέρ Μπλανσάρ). Ευάγγελον Πάντων 57 Ε. Τ. Π. Παναγιώτην Σάββαν Παναγιώτην Μανδανιδιώτην, 564 Τ. Π., Κωνσταντίνον Παλληκαρήν, Σ. Τ. Γ. 925, Θεοχάρην Κοχιλάκην, Νικόλαον Δρακάκην, Ιωλοκούθαν, Κωνόνον Ξενικόν, 620 Τ. Π.: Δεν δημοσιεύουμε άρθρους και γι' αυτό, άγαπητοί μας φίλοι, δεν θα μπορούσαμε να ικανοποιήσουμε την έπιθυμία σας. Παναγιώτην Τζόαν Φοντ: Δεν κανομε καμμία διακρισι στη δημοσίευσιν άρθρων. Δίνομε όμως πάντοτε προτεραιότητα στα καλύτερα. Ο ΑΔΑΜΑΣ, άπως τό θέλετε έσείς, γιά το Πάσχα έχουμε ήδη λάβει ένα σκαρόλεφο του κ. Γαληνού που είναι άσυγκρίτως καλύτερο απ' το δικό σας. Μπορείτε πάντως να έστε βέβαιος πως μέλις λάβουμε καλύτερο δικό σας θα τό δημοσιεύσουμε ευχαρίστως. Η άποθήρρυνσις σας είναι τελείως άδικολογική. Ευάγγελία Μ. Π. ούστοπούλου: Η διεύθυνσις της Joan Crawford και του Cornel Wilde είναι: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Η διεύθυνσις της Esther Williams είναι: Metro-Goldwyn-Mayer Studios Culver City, Calif. U. S. A. Η λίστρα Νίκη και Κάριον Αιγύπτου: Επιστήλη σας έλήθη. Θα παρασώβη το ταχύτερον στην ενδιαφερομένη καλλιτέχνισα. Άννα Σ. α. ούστοπούλου: Δυστυχώς δεν γνωρίζομε τίποτε άλλο σχετικό με την νεορά καλλιτέχνισα. Θα προσπαθήσω μόνο να μάθωμε τη διεύθυνσι της και να σας την δώσωμε από της στήλης αυτής. Τακτικήν ένάγνων σ. Π., Πειραιά: Η διεύθυνσις του Van Johnson είναι: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. Γ. Α. Κ.-ς, Βόλον: Σας εύχαριστούμε γιά τα κλεκακτικά σας λόγια, αλλά δυστυχώς άνοούμε την εις Νέαν Υόρκην διεύθυνσιν της Κας Βενέζλου. Μά ούρο Μ. α. γ. έ. Η διεύθυνσις της Ingrid Bergman είναι: R. K. O. Radio Pictures, Inc. 780 Gower Street, Hollywood 38, Calif. U. S. A., του Cornel Wilde: 20th Century-Fox Films, 10201 West Pico Blvd. West Los Angeles 24, Calif. U. S. A. και του Gregory Peck: David O. Selznick Prod. Inc. 9336 West Washington Blvd, Culver City, Calif. U. S. A. Ν. Ρ. ούστοπούλου, Ρέσον: Σας εύχαριστούμε γιά το ένθουσιώδες γράμμα σας. Η διεύθυνσις της Patricia Roc, είναι: J. Arthur Rank Org. Imperial House, Air Street London W. I, England και της Lana Turner: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Culver City, Calif. U. S. A. Άγνων σ. Π. άναγνώστρια: Δεν δημοσιεύομε συνεργασία αναγνώστην. Κόμητα Μοντεχρήστον Σ. Σ.: Δεν γνωρίζομε, δυστυχώς, καμμία διεύθυνσι γιά να σας την δώσωμε. Μιά που λ. α. τ. έ. έ. τον «Θηοσαυρόν», Πάτρας: Τα γράμματά σας, τά προορίζομε γιά τόν Τάτη Μαρτούκα και την Μόλυ, στείλτε τα στο Σωματείο Ηθοποιών, Σατωδριάνδου 52, Άθήναι. Η διανειμή του έργου «Πάντα σ' αγαπούσα» είναι ή έστis: Λεοπόλδος Γκορονάφ: Φίλμ Ντόρν, Μύρα Χάρμαν: Κάρολ Μάκ Λέον, Τζώρτζ Σάμπιερ: Φέλιξ Μπρεσσάρ, Πόργκο Μάρια Ούστενκάγια, Φρέντερικ Χάσμαν: Φέλιξ Μπρεσσάρ, Πόργκο (17 έτών): Βανέσσα Μπράουν, Σενονίτα Φορταλέσσα: Άντελα Μάρα. Γιά τα καλά σας λόγια σας εύχαριστούμε. Χρήστον Θωμά: Δεν δημοσιεύομε συνεργασία αναγνώστην. Το ποιήμα σας όχι τόσο επιτυχμένο. Β. ούστοπούλου Νικόλαος: Δεν γνωρίζομε την ακριβή διεύθυνσι του Νίκου Γούναρη. Ίσως όμως να λάβη το γράμμα σας άν τό απευθύνετε στην έστis διεύθυνσι: C/o Nick John Makoukas, 1501 Broadway, New York, N. Y. U. S. A. Χρήστον Χ. Δ.: Ένταθα: Δεν έχουν προβλήσει στην Έλλάδα άλλα φίλμ από τα 3 που αναφέρετε. Το προσέχες φίλμ της γοήστis τιτλοφορείται «Σ' έρω νησι μαζί σου». Έχουμε νράφει γι' αυτήν στα τέυχη μας 406 και 501. Δανιήλ Κωνσταντίνου: Άσχοληθήκαμε με την Βίβλιον Λη στα τέυχη μας 345, 377 και 419. Σε προσέχες θα δημοσιεύομε ένα άστρο σχετικό με το ζεύγος Βίβλιον Λη—Λώρενς Ο'Λιβιέ. Η διεύθυνσις της είναι: Vivien Leigh, Alexander Corda Productions, London Films Studios Shepperton England. Οι συνεργάτες του «Θησαυρού» σας εύχαριστούν γιά τις εύχες σας. Δημήτριον Άνδρέου, Φραγκοκκλησιά-Χαλαρόριου: Ζητήσατε τη διεύθυνσι απ' την έν Άθήναις αντιπροσωπεία της, έταιρείας. Θα μιν βοηθή στον τηλεφωνικό κατάρχο. Άνδρέα δ. α. φ. α. κ. α. Χανιά: Καλούτσικα τά ποιήματά σας. Υστερούν λίγο στην δημοκαταλήξι. Πάντως έμεις έχουμε ως άρχην να μη δημοσιεύομε συνεργασία αναγνώστην. Κον Α. Κορδέλλαν, Πάτρας: Ο συνεργάτης μας κ. Γατόπουλος σας πληροφορεί ότι έχετε λάβω. Οι «Σκοραβίται και Τερρακότες» δεν ήταν του Μιλτ. Ίωσήφ, αλλά του Ι. Γρυπέρη.

—Γιάννα να ξεχάσει ό κύρ Μάβρος τη...
μακαρίτισσα!...

(Του Άρχέλαου)

Πορσενν
ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΒΙΚΤΟΡΓΚΟ 48-48* ΠΡΗΜΕ ΤΗΛ 51.051
(ΠΑΝΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΒΑΘΗΣ-ΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΠΕΡΚΕ.)
ΕΓΓΡΑΦΗ ΚΑΘ' ΕΜΑΣ ΤΗΝ-ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ-ΒΡΑΔΥΝΑ
Δι' άπόρους πορσεννών και ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΣΤΟ ΗΜΙΣΥ
ΕΠΙ ΠΑΡΕΟΝ ΔΙΔΑΚΕΤΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΙΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΑ
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΚΑΙ ΕΞΟΤΕΡΙΚΕΣ

ΒΛΑΠΤΕΙ Τὸ κάπνισμα;

Οἱ νεώτερες ἀντιλήψεις τῆς ἐπιστήμης

Οἱ πρὸ πολλοὶ καπνιστὰι πιστεύουν ἐνδόμυχα ὅτι τὸ πάθος τοῦ αὐτοῦ τοῦ βλαπτέου στὴν καρδιά, στοὺς πνεύμονες, στὸ λαιμό, ὅτι συντομεύει τὴ ζωὴ, ὅτι προκαλεῖ ἰσως καρκίνο. Κι' ὁμως δὲν μποροῦν νὰ τὸ κωπούν...

Ἀς ἰδοῦμε ὥστόσο ποῖο ποσοστὸν ἀληθείας ὑπάρχει στὴς κατηγορίες αὐτὲς κατὰ τὸ καπνίσματος.

Ὅταν καπνίσουμε ἓνα μόνο τσιγάρο, ἡ θερμοκρασία τοῦ δερματος κατεβαίνει κατὰ 1-6 βαθμούς. Σημαντικὲς ποσότητες νικοτίνης περνοῦν στὸ αἷμα καὶ στὸ οὖρα. Ὁ φάρυξ ἀλλάζει χρῶμα. Τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ οὐρανίσκου καὶ τῆς σταφυλῆς ἀλλάζουν διάμετρο. Ὁ σφυγμὸς ἐπιταχύνεται κατὰ 20 περίπου σφύξεις ἀνὰ λεπτό. Ἡ πίεσις τοῦ αἵματος ἀνέβαινει κατὰ 19 χιλιοστόμετρα. Ἡ λειτουργία τῆς καρδίας κι' ὁ μεταβολισμὸς ἀλλοιώνονται. Αὐξάνει ἡ ἐκκρίσις ὀξέων στὸ στομάχι, ἡ ποσότης σακχάρου στὸ αἷμα κι' ἡ συγκέντρωσις πιτυοειδῶς ὁρμόνης στὸν ἐγκέφαλο.

Τρία τσιγάρα περιέχουν ἀρκετὴ νικοτίνη γιὰ νὰ σκοτώσουν ἓναν ἄνθρωπο. Ἐξ ἄλλου, κάθε τσιγάρο περιέχει γλυκερίνη, διαιθυλενογλυκόλη, πρωσσικὸν ὀξύ, ἀρσενικικὸ μολύβδον κι' ἄλλες βλαβερὲς ἢ δηλητηριώδεις οὐσίες. Ὅταν καίγεται, παράγει δηλητηριώδες μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακικοῦ καὶ μιά κτρινωπὴ πίσσα πού μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καρκίνο σὲ πειραματόζωα.

Ἀλλὰ, 15 λεπτὰ μετὰ τὸ κάπνισμα ἓνος τσιγάρου, ἔχουν πιά ἐξαφανισθῇ ὅλες οἱ φυσιολογικὲς καὶ χημικὲς ἐπιδράσεις τοῦ στὸν ὄργανισμὸ — ἐκτός μόνον ἀπ' τὴν ἐλάττωσι τῆς θερμοκρασίας τῶν δακτύλων, πού διατηρεῖται ὡς μισή ὥρα. Ἐξ ἄλλου, μόνον τὰ 22% τῆς νικοτίνης τοῦ τσιγάρου μπαίνουν στὸν ὄργανισμὸ μας, κι' ἡ ποσότης αὐτὴ προκαλεῖ μὴν ἐξοικειωσί τοῦ στὸ δηλητήριο. Ἡ ὑπόλοιπη νικοτίνη διασκορπίζεται στὴν ἀναμμένη ἀκρὴ τοῦ, ἐξατμίζεται ἢ μένει στὰ ἱμάτια.

Ποῖα εἶνε ἡ ἐπίδρασις τοῦ καπνίσματος σὲ κάθε ὄργανο χωριστά; Ἀς ἀρχίσουμε ἀπ' τὴν καρδιά. Ὅσοι πάσχουν ἀπ' τὴν κυκλοφορικὴ ἀσθένεια τοῦ Μπύουρκερ (αὐτὴν πού ἔχει ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ πού μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ γάγγραινα καὶ ἀκρωτηριασμὸ τῶν ποδιῶν) αὐτοὶ κλονοῦν κυριολεκτικῶς ἀν καπνίσουν. Γιατί τὸ κάπνισμα συστέλλει τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα καὶ χειροτε-

ρεῖ τὴν κατάστασί τους. Δὲν ἔχει ὥστόσο ἀποδειχθῇ ἂν τὸ κάπνισμα μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἐξ ἀρχῆς αὐτὴ τὴν ἀσθένεια.

Τὰ ἴδια ἰσχύουν καὶ γιὰ μίαν ἄλλη σοβαρὴ ἀρρώστεια: τὴ σπληναγγίη.

Ὁ βιολόγος δόκτωρ Πήρλ εἶχε συμπεράνει ἀπ' τὴς στατιστικὲς τοῦ ὅτι τὸ κάπνισμα συντομεύει τὴ ζωὴ. Ἄλλοι ὁμως ἐπιστήμονες, ἀρ- γότερα, ἀμφισβήτησαν αὐτὰ τὰ συμπεράσματά του. Ναι — εἶπαν — μπορεῖ οἱ περισσότεροὶ καπνιστὰι νὰ ζοῦν πρὸς λίγο ἀπ' ὅσους δὲν καπνίζουν. Αὐτὸ ὁμως δὲν οφείλεται στὸ κάπνισμα, ἀλλὰ στὴς αἰτίες πού τοὺς κάνουν νὰ καπνίζουν. Καπνίζει π. χ. κανεὶς πολὺ γιὰτί στενοχωρεῖται γιὰ τὴν κλονισμένη ὑγεία του, ἢ γιὰτί εἶνε ἓνας τύπος νευρικοῦ πού φθείρει τὸν ἑαυτοῦ. Εἶνε φυσικὸν λοιπὸν νὰ ζήσει λιγώ- τερο, ὅχι ὁμως ἐξ αἰτίας τοῦ καπνίσματος, πού ἀποτελεῖ ἓνα ἀποτέ- λεσμα, κι' ὄχι μιά αἰτία.

Ἀλλ' ὥστε, οἱ ἀσφαλιστικὲς ἐται- ρεῖες δὲν ρωτοῦν τοὺς πελάτες τους ἀν καπνίζουν, ὅταν πρόκειται ν' ἀσφαλίσουν τὴ ζωὴ τους. Αὐτὸ ση- μαίνει ὅτι δὲν ἔχει ἀποδειχθῇ καμ- μίαν σχέσις τοῦ καπνίσματος μετὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς.

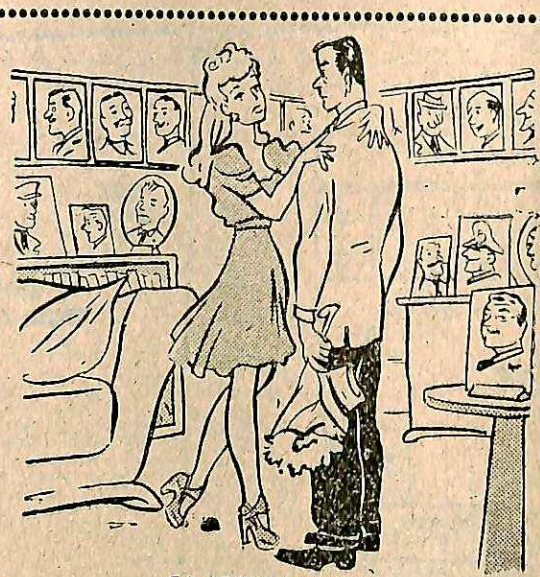
Ἡ πίσσα ἀπ' τὸ κάπνισμα τοῦ τσι- γάρου περιέχει «δεντοκυρενόν», μίαν οὐσίαν πού προκαλεῖ καρκίνο σὲ πειραματόζωα. Δὲν ἔχει ὁμως ἀποδειχθῇ μετὰ κανένα πείραμα ὅτι ἡ οὐσία αὕτη ἐπικαθίεται καὶ ρου- θυνία καὶ τοὺς πνεύμονες, κι' ὅτι προκαλεῖ ἐστὶ καρκίνο στοὺς καπνι- στὰς. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν ὑπόνοια ὅτι ἡ θερμότης ἀπ' τὸ τσι- γάρο ἢ τὴν πίπτα κι' ὁ ἐρεθισμὸς ἀπ' τὴν παρατεταμένη ἐπαφὴ τοὺς μπορεῖ νὰ συντελέσῃ, στὴν ἐμφάνι- σι καρκίνου τῶν χειλέων. Ἀπὸ 318 ἀρρώστους, πού ἔπασχαν ἀπὸ καρκί- νου τῶν χειλέων καὶ πού ἐξετάσθη- καν ἀπὸ δύο γιατροὺς τοῦ Πανεπι- στημίου τῆς Ὀκλαχόμα, μόνον 40% ἦσαν καπνιστὰι.

Ὅσο γιὰ τὴν ἐπίδρασι τοῦ καπ- νίσματος στὴν φυματίωσι, ἔχει ἀπο- δεიχθῇ ὅτι δὲν ὑποδοσθῇ καθόλου τὸ ἔργο τῶν μικροβίων. Ἀπαγο- ρεύεται δεδαίως στὴς θαρεῖες περι- πτώσεις, ὅχι ὁμως ἐξ αἰτίας τῆς νικοτίνης, ἀλλὰ γιὰτί δὲν πρέπει νὰ μπαίνει καμμιὰ ξένη οὐσία στοὺς ἀδυνατισμένους πνεύμονες.

Οἱ ἀσθματικὸι χειροτερεύουν τὴν κατάστασί τους, ὅταν καπνίζουν. Μερικοὶ γιανοὶ εἶχαν διατυπώ- σει, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, τὴ γνώμη ὅτι τὸ κάπνισμα αὐξάνει τὴς ἀπο- βολές. Νεώτερες ὁμως παρατηρήσεις τὸ ἀπέκλειαν. Ἀλλ' ὥστε οἱ πόσο γόνιμες γυναικες τῶν χαρεμιῶν τῆς Ἀνατολῆς καπνίζουν... σὰν φου- γάρια!

Οἱ περισσότεροὶ γιανοὶ ἐπιτρέ- πουν σήμερον τὸ μετρία κάπνισμα στὴς ἐγκύους, καθὼς καὶ στὴς μη- τέρες πού θηλάζουν τὰ παιδιὰ τους (γιὰτί ἡ νικοτίνη πού περνάει στὸ γάλα τους, εἶνε ἐλαχίστη).

Τὸ κάπνισμα ἀπαγορεύεται στοὺς ἐλκοπαθεῖς, γιὰτί αὐξάνει τὴς ἐκ- κρίσεις τοῦ στομάχου. Ἐπίσης προκαλεῖ τρεμουλιασμὸ τῶν δα- κτύλων, ἀποτέλεσμα διαταραχῆς τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Τέλος, αὐξάνει τὴν ποσότητα τοῦ σακχα- ροῦ στὸ αἷμα καὶ φέρνει συνεπῶς μιά προσωρινὴ τόνωσι τῆς ἐνεργη- τικότητος.

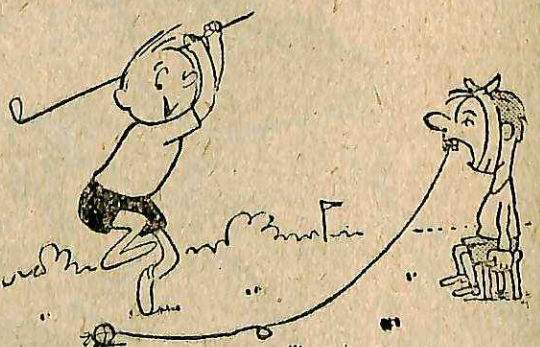

Οἱ φωτογραφίες

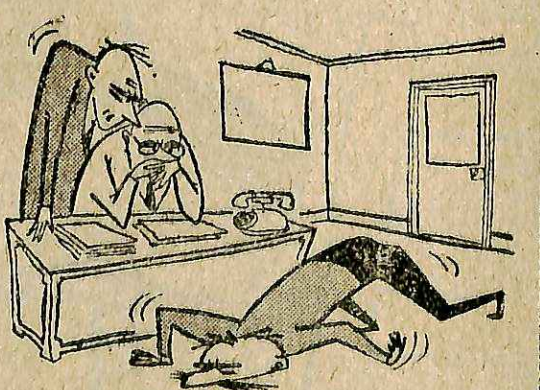
—Κάτι... ξεδερφάκια μου εἶνε!... Δὲν πρέπει νὰ ζηλεύς!...

—Ἐτσι μούρχεται νὰ τοὺς κοπανήσω τὴ μπα- σαδοῦρα στὸ κεφάλι γιὰ νὰ μαθῶν νὰ κρεμᾶνε τὰ παλτά τους στὴς κρεμάστρες!...

Διασκεδαστικὴ ἐξαγωγή δοντιῶν!...

—Εἶνε ὁ νέος ντέκτις!...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΙΛΖ

Τὸ ΜΥΣΤΗΡΙΟ τῶν 12 ΚΙΝΕΖΩΝ

νας τέτοιος τύπος, εἶπε ἡ Γκλόρια.

Σ' ὅλο τὸ φαγητό, ὁ Φέν- νερ ἔμεινε σιωπηλός. Ὅταν τελείωσαν, σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ἀκούστε με, μικρὴ μου, καὶ βάλτε καλά στὸ μυα- λὸ σας αὐτὰ πού θὰ σὰς πῶ. Δὲν πρέπει νὰ κουνήσῃτε καθό- λου ἀπὸ δῶ, ὡς πού νὰ καθα- ρίσω τὴ συμμορία. Ξερετε πολλὰ πράγματα γιὰ τὸν Τά- υλερ καὶ τὸν ἔχετε φέρεϊ σὲ δύσκολη θέσι. Ὁ πρῶτος λοι- πὸν ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πού θὰ σὰς βρῇ, θὰ σὰς κόψῃ ὁ μῆσος τοῦ λαρυγγί. Καταλά- βατε;

Ἡ Γκλόρια θέλησε νὰ δια- μαρτυρηθῇ. Ἀλλὰ ὁ Φέννερ τὴ σταμάτησε μετὰ χειρνομία. — Μὴ γίνεσθε παιδί, τῆς εἶ- πε. Δὲν πρόκειται ἄλλωστε νὰ κρατήσῃ πολὺ, αὕτη ἡ κατά- στασις. Ἐπειτα, θάσαστε πιά ἐλεύθεροι νὰ βγῆτε καὶ νὰ ψά- ξετε νὰ βρῆτε κανέναν ἄλλο παραλὴ, χωρὶς νὰ κινδυνεύετε πιά νὰ σὰς σφάξουν σὰν κοτ- τόπουλο!

— Ὅπως θέλετε... εἶπε ἡ Γκλόρια, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους τῆς.

Καὶ ἐπαλῶθηκε στὸ ντιδά- νι, ἐνῶ ὁ Φέννερ ἔβγαλε ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κουζίνας.

Ὁ Μπρὺγκεϋ ἀποτελείωνε τὸ φαγητό του κι' ἔριχνε πυ- ρινες ματιὰς στὴν Ἰσπανίδα, πού δὲν τοῦδινε καμμιὰ προ- σοχή.

Ὅα βγῶ ξέω, τὸ εἶπε ὁ Φέννερ. Ἰσως νὰ γυρίσω ἀπό- ψε, ἴσως ὄχι.

Ὁ Μπρὺγκεϋ σηκώθηκε καὶ ρώτησε:

— Νὰ πάρω μαζί μου πι- στόλι;

— Ἐσὺ θὰ μείνεις ἐδῶ. Ἡ δουλειά σου εἶνε νὰ φυλάς τὴ μὴς Ἀντλερ. Μὴν πέσης καθό- λου στὸ κρεβάτι... κι' ἔχε τὰ ματία σου δεκατέσσερα!

Ὁ Μπρὺγκεϋ φαινόταν δι- στακτικός.

— Μα... μὴ φαίνεται πὺς πρέπει μάλλον νὰ φυλάξῃ κά- ποιος ἑμένα ἀπ' αὐτὴν! μωρ- μούρισε.

— Γιατί παραπονιέσαι; ἀ- πόρησε ὁ Φέννερ. Δὲν ζητοῦ- σες, πάντα, νάχης ὁλόκληρο χαρέμι ἀπὸ ὁμορφες γυναικοῦ- λες; Αὕτη μὴν τῆς ἀξίζει γιὰ εἰκοσι!

Καί, πρὶν προλάβῃ ν' ἀπαν- τήσῃ ὁ Μπρὺγκεϋ, ὁ ντέ- τιβ βῆκε, χτυπώντας πίσω τοῦ τὴν πόρτα.

— Νομίζω πὺς σοῦ εἶπα νὰ μὴ ξαναπατήσῃς ἐδῶ τὸ πόδι σου! πρόσφερε ὁ Νούλεν.

Ὁ Φέννερ πέταξε πάνω στὸ γράφειο τοῦ δύο χαρτιά.

— Διάβασε αὐτὰ ἐδῶ! εἶπε. Ὁ Νούλεν τὰ πῆρε καὶ τοὺς ἔριξε μιά ματιά. Ἦσαν αἱ συναλλαγματικὲς τοῦ. Κούταξε μ' ἀνησυχία τὸ Φέννερ.

— Δὲν θάκαινες ἀσχημα νὰ τὰ κόψης, τοῦ σύστησε ἐκείνος. Ὁ Νούλεν δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῇ... Ἐμείναν κι'

οἱ δύο ἀμίλητοι, ὡς ὅτου τὰ χαρτιά ἐγίναν στάχτη.

— Δὲν εἶνε μικρὸ τὸ κέρδος σου, Ἀντλερ! τοῦ εἶπε ὁ Φέν- νερ.

— Μὴ μ' ἐλς ἔτσι, διάβολε! πρόσφερε ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ.

Ὁ Φέννερ χαμογέλασε καὶ ρώτησε μετὰ ἡσυχία φωνῇ:

— Γιατί ὁ Τάυλερ σοῦ δά- νεισε 10 χιλιάδες δολλάρια;

— Πού βρήκες αὐτὰ τὰ χαρ- τιά;

— Τὰ βρήκα... Καὶ σοῦ τὰ- φερα, γιὰτί σκέφθηκα πὺς θὰ- χες ἴσως περισσότερο κουρά- γιο νάρθης μετὰ τὸ μέρος μου, ἂν δὲν εἶχες πιά χρῆν στὸν Τά- υλερ.

— Ἀ, ἡ Γκλόρια, μίλησε... μωρμύρισε ἀπειλητικὰ ὁ Νού- λεν.

— Ὅχι. Μοῦδωσε τὴς πληρο- φορίες ἡ ἀστυνομία. Πρέπει τώρα νὰ πάρῃς ἀπόφασι! Ἄν δὲν μοῦ δώσης ἓνα χεράκι, θὰ σὲ στείλῃ στὸ Ἰλλινόις, ὅπου θὰ χαροῦν πολὺ νὰ σὲ ξαναί- δούν...

— Ἐξήγησέ μου τί θέλεις ἀ- πό μένα.

— Ὅ' ἀρχίσω ἓνα μικρὸ πό- λεμο, εἶπε. Θὰ ξεπαστρέψω τὰ μαντρόσκυλα τοῦ Κάρλος, θὰ βουλιάξω τὰ πλοῖα του καὶ θὰ σκοτώσω καὶ τὸν ἴδιον. Ἐπει- τα θ' ἀπασχοληθῶ μετὰ τὸν Τά- υλερ.

Ὁ Νούλεν ἔμεινε γιὰ λίγο ἀμίλητος καὶ σκεπτικός.

— Δὲν θάνε εὐκόλῃ δουλειά, παρατήρησε. Ὁξῆς νὰ κάνῃς μετὰ τοὺς κι' ἐπικινδύνους μαχαίροδάλτες.

— Αὐτὸ εἶνε δική μου δου- λειά. ἔχω τὸ σχέδιό μου... Ἐ- σὺ διαθέσεις ἀνθρώπους ἱκα- νούς νὰ τὰ βάλουν μετὰ τὸν Κά- ρλος;

— Ναι, ξέρω μερικοὺς, πού θὰ δεχόντουσαν, ἂν καλοπλη- ραθῶν.

— Ἐν τάξει. Ἡ πληρωμή τους θὰ εἶνε δική σου δουλειά.

Πέντε ἄντρες ἔπαιζαν μι- λάρδο ἐκεῖ μέσα, στὸ φῶς πού σκόρπιζαν δύο ηλεκτρικὲς λάμ- πες.

Μιμρέδ... Τοτορίες

Τρέμε κόσμε!...

Ὁ νεαρὸς φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς Ἀναξίμανδρος Χασομέ- ρης, κατὰ τὴν τελευταίαν νὰ διορίσῃ ἓνα ὕπουργον. Φυ- σικὰ δὲν ἐργαζόταν καθόλου. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔπαψε καὶ νὰ πηγαίνει στὸ γράφειο τοῦ. Μόνον τὴν 31ην κάθε μηνὸς ἔτρεχε νὰ εἰσπράξῃ τὸ μισθὸ τοῦ.

Ἐτσι, ὁ Ἀναξίμανδρος, πέρασε ἀρκετὸν καιρὸ περίφημα. Παρατήρησε τὴς σπουδῆς του, ἔχασσε... πού φέφτει τὸ Πανεπι- στήμιο κι' εἶχε γίνῃ ἀκαταμάχητος στὴν πρέφα. Πρέφα ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ!...

Ξαφνικὰ ὁμως ὁ ὕπουργος διέταξε τὴν ἀπόλυσί του.

Ὁ Ἀναξίμανδρος δέχθηκε τὸν κεραυνό, κάθε ἄλλο παρὰ ψυχραῖμα.

— Ἀ! μετὰ οὐν! φώναξε. Πολὺ καλά!... Ὅα τὸ συλλα- γιστὴ ὁ κ. ὕπουργος. Θὰ μετανοήσῃς πικρά!... Ὅα γίνῃ αἰτία νὰ πεθάνουν πολλοὶ ἄνθρωποι, πέρα πολλοὶ ἄνθρωποι!...

Μόλις ἔμαθε τὴς ἀπειλῆς τοῦ ὁ ὕπουργος ἀνησυχῆσε. Τί ἐνοοῦσε ὁ Ἀναξίμανδρος μετὰ τὰ λόγια πού εἶπε;

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν καλεσε τὸν Ἀναξίμανδρο στὸ γρά- φειο τοῦ καὶ τὸν ρώτησε:

— Κύριε Χασομέρη, σὰς παρακαλῶ, νὰ ἐξηγηθῇτε ἀμέσως. Τί ἐνοοῦσατε ὅταν εἶπατε ὅτι ἡ ἀπόλυσίς σας θὰ γίνῃ αἰτία νὰ πεθάνουν πολλοὶ ἄνθρωποι;

Ὁ Ἀναξίμανδρος τέντωσε τὸ κορμί του, πῆρε ὕψος σοβαρὸ κι' ἀπάντησε:

— Εἶπα τὴν ἀλήθεια, κ. ὕπουργε. Ἀφοῦ μ' ἀπολύσατε ἀπ' τὴ θέσι μου, θὰ γίνετε ἀφορμὴ νὰ πᾶν κόσμος καὶ κο- σμάκης στὸν Ἀδὴ!...

— Τί μοῦ λέτε! Καὶ πὺς θὰ γίνῃ αὐτό;

— Ἀπλοῦστατα θὰ τοὺς ἐξαποστείλω ἐγώ.

— Πῶς;

— Ὅα γίνω... γιὰτρός!...

ΕΠΙΠΛΑ-ΔΟΣΕΙΣ
• ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ
• ΑΝΕΣΤΟΣ ΠΑΡΑΛΛΗΛΗ
Π. ΠΑΝΟΥ & ΥΙΟΥ
ΛΕΝΟΡΜΑΝ 68 ΤΡΑΜ II
ΤΗΛ. 31-138

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΜΕΤΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ - ΟΔΟΣ ΑΓ. ΑΝΔΡΕΟΥ 1
33 ΒΤΗ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑ (ΕΝΑΝΤΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Πες με πράσινο άμπαζούρ.
Οι παίκτες άνασκήκωσαν το κεφάλι τους και κύτταξαν τους νεοφερμένους. "Επειτα ο ένας απ' αυτούς άφισε τη στέκα του και βγήκε απ' το δωμάτιο.
— Έχω να σας μιλήσω, παιδιά, είπε ο Νούλεν στους άλλους.

Τους έδειξε το Φέννερ.

— Είπε ο Φέννερ, πρόσθεσε. "Έχει μερικά σχέδια για τη συμμορία του Κάρλος. Σκέπτεται πώς είνε πιά καιρός να τους βγάλουμε απ' τη μέση! Γύρισαν και κύτταξαν όλοι το ντέκετιβ. "Επειτα ένας απ' αυτούς, ψηλός κι αδύνατος, με μάτια ύγρα και με χλωμό πρόσωπο, πρόφερε:

— Ωραία ιδέα! Πάμε κι' ελάς να φροντίσουμε για την κηδεία μας!

— Σύστησέ μου τα παιδιά, είπε ο Φέννερ στο Νούλεν με ήσυχη φωνή.

"Εκείνος έδειξε τον άνθρωπο που είχε πληήσει:

— Αυτός είνε ο Σχέϊφερ. "Ο άλλος με το πράσινο πουκάμινο, είνε ο Σκαλφόνι. "Εκείνος που κάθεται πάνω στο μπλιάρδο, λέγεται Καμερίνσκι. Κι' ο άλλοιθωρος, είνε ο "Αλεξ Μίκ. "Ο Φέννερ χαιρέτησε με το κεφάλι του το δειγματολόγιο εκείνο του υποκόσμου.

— Πάμε να κάτσουμε εκεί στο βάθος, πρότεινε.

Κάθισαν σ' ένα τραπέζι.
— Εγώ κερνώ, δήλωσε ο Φέννερ. Μά ο Νούλεν θα πλώσει το λογαριασμό.

"Ο Σκαλφόνι, ένας μικροκαμωμένος Ιταλός, είπε:

— Ας εξηγηθούμε άμέσως, "Ο Φέννερ άρχισε:

— Από πολύν καιρό τώρα, ο Κάρλος είνε δικτάτορας σ' αυτό τον τόπο. Τώρα λοιπόν θα του καταντήσουμε τη ζωή τόσο άνυποφορή, ώστε ν' αναγκασθ' να τα παρατήσει. Θέλω να συνεργασθούν όλοι μαζί. Δεν πρόκειται, βεβαίως, για γλέντι, αλλά για άνοιχτο πόλεμο.

— Πόσο θα πληρωθούμε; ρώτησε ο Σχέϊφερ.

"Ο Φέννερ κύτταξε το Νούλεν.

— Αυτό είνε δουλειά δική σου, τού είπε.

"Εκείνος σκέφθηκε μιά στιγμή κι' έπειτα άπάντησε:

— Θα πάρη 2 χιλιάδες δολάρια ο καθένας σας... κι' ένα γερό ποურμπουάρ, όταν τελειώση καλά ή δουλειά.

Σώπασαν όλοι για μιά στιγμή. "Επειτα ο άλλοιθωρος δήλωσε:

— Εγώ είμαι σύμφωνος.

Οι άλλοι δίστασαν λίγο, και στο τέλος δέχθηκαν κι' εκείνοι.

«Καλά πάμε ως τώρα!» σκέφθηκε ο Φέννερ.

— Θα μ' έχετε χρειασθ' ένα πλεούμενο, είπε. Μήπως έχει κανείς από σας μιά δενζινάκατο;

"Ο Καμερίνσκι είπε πως εχει αυτός μιά.

— Ωραία, συνέχισε ο Φέννερ.

"Ο Κάρλος, άράζει τα πλοία του σε μιά γωνιά της ακτής, που λέγεται Μπλάκ Τσέζαρ Ρόκ. "Εκεί ο Τάυλερ παραλαμβάνει τους Κινέζους. Δεν θάταν άσχημο να κάνουμε μιά βόλτα ως εκεί.

"Ο Σκαλφόνι σηκώθηκε και δήλωσε, μ' ένα κρύο χαμόγελο: "Έχω ό,τι χρειάζεται για αυτά τα τομάρια. Τί θα λέγατε, αν έπαιρνα μαζί μου κάμπες μπόμπες;

"Ο Φέννερ κύτταξε τους γκάγκστερς, τόν ένα μετά τον άλλον. Μιά παγωμένη λάμψη πέρασε απ' τα μάτια του.

— Μπόμπες; είπε. Περιφνημ' ιδέα!

"Ο Νούλεν μύρφασε με στενοχώρια.

— Μά, αν μεταχειρισθούμε τέτοια πράματα, θα μπλέξουμε άσχημα με την άστυνομία! παρατήρησε.

"Ο Φέννερ κούνησε το κεφάλι του κι' άπάντησε:

— "Η άστυνομία δεν δίνει πενήταρα, αν ξεπαστρέψουμε τον Κάρλος. Μπορεί μάλιστα να μ' άσκησει και παράσημο, γιατί την άπαλλάξαμε απ' αυτόν!

— Πότε λοιπόν ξεκινάμε; ρώτησε ζωηρά ο Σκαλφόνι.

— Όσο μπορούμε πιδ γρήγορα, άπάντησε ο Φέννερ. Μόλις έτοιμασθ' η δενζινάκατος και γεμίστε τις τσέπες σας με πολεμοφόδια!

— Που βρίσκεται η μπενζίνα σου; ρώτησε ύστερα τον Καμερίνσκι.

— Στο λιμάνι. "Αντίκρυ ακριβώς στο ξενοδοχείο Σάν Φραντσίσκο.

— "Ο κεύ. Θέλετε να δρεθούμε κι' οι πέντε εκεί, σε λίγη ώρα;

Οι άλλοι συμφώνησαν. Κι' ο Φέννερ, έφυγε απ' το μπάρ.

"Ο ντέκετιβ τράβηξε προς το λιμάνι, διαλέγοντας τα πιδ μικρά δρομάκια.

ΛΑΖΑΡΟΣ ΝΤΑΦΑΣ

Διπλωματούχος Παρισίων

(Chef d' Atelier)

Νίκης 10

(Κομωτήριο Χατζή)

"Εκτελούνται καλλιτεχνικά περούκας, Βαφαί, Ντεκολορασίων, Περιμανάντ, κλπ.

ΔΕΝ

Είναι ύπερβολή αν σας πούμε ότι μόνον οι άδασεις και οι άπληροφόρητοι πλέον δεν γυαλίζουν στο σπίτι τ'απαύστια τους με CAMEL.

"Όταν έφτασε στο λιμάνι ο ντέκετιβ δρήςε το Σχέϊφερ μπροστά στο ξενοδοχείο Σάν-Φραντσίσκο. Μπήκαν κι' οι δυο κι' ήπιαν στο ποδι ένα ούτσκι στο μπάρ. "Επειτα διευθύνθηκαν προς μιά άκρη της προκυμιάς. "Ο Σχέϊφερ έδειχνε το δρόμο στο Φέννερ, ενώ συγχρόνως τούλεγε:

— Έφερα δυο όπλοπολυβόλα κι' αρκετές σφαίρες.

"Ο Σκαλφόνι έχει μαζί του ένα σασκούλι γεμάτο μπόμπες.

"Η δενζινάκατος του Καμερίνσκι ήταν μετρίου μεγέθους.

"Ο "Αλεξ κι' ο Σκαλφόνι περιμέναμεν εκεί, καπνίζοντας. "Ο Φέννερ πήδησε μέσα, τη στιγμή που ο Καμερίνσκι ξεπρόβαλε απ' την καμπίνα της μηχανής. "Εκείνος χαμογέλασε στο Φέννερ και τού είπε:

— Έτοιμα όλα. Μπορούμε να ξεκινήσουμε όποτε θέλετε.

— Έμπρός λοιπόν, άπάντησε ο ντέκετιβ.

"Ο Καμερίνσκι έβαλε μπροστά το μοτέρ. Το ελαφρό σκάφος άρχισε να τρέμει.

"Ο Σχέϊφερ έσπρωξε με τα δυο του χέρια, για να τ' απομακρύνη απ' την προκυμιά.

— Θα ξεμπαρκάρουμε κοντά στο χωριό, είπε ο Φέννερ, και θα συνεχίσουμε το δρόμο πεζή.

— Ίσως θα χρειασθ' έπειτα να φύγουμε γρήγορα...

"Η δενζινάκατος ήταν παλιά, δεν είχε μεγάλη ταχύτητα. Μά ο Καμερίνσκι την οδηγούσε επιδέξια προς το άνοιχτο πέλαγος.

— Έχω μαζί μου τις μπόμπες, δήλωσε ο Σκαλφόνι.

"Ο Φέννερ έβγαλε το κατέλ-λο του κι' έβυσε το κεφάλι του, συλλογισμένος.

— Έχουν κι' εκείνοι μπόμπες, δήλωσε. "Έχω δ'η μάλιστα να ρίχνουν μιά...

"Ο Σκαλφόνι τόν κύτταξε, με το στόμα άνοιχτό.

— Κι' έκανε καλή δουλειά; ρώτησε.

— Περιφνημ'! "Εκαψε ένα κα-

Σώσατε

Τα κοστούμια και τα φορέματά σας από σκοροφάγωμα, αχρίσιμο, λυσιμ, κάψιμο με ύφαντά μαντοριάρια (στοπάζ). Είμεθα οι μόνι ειδικοί εργασθέντες εις Γαλλίαν. Τιμολογούμε. «ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ» ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ, Πλατεία Ομοιοίας 9, άρχη άδου Δώρου Αον πάτωμα. Τηλ. 54.744.

Κομπιναιζόν
Ζέρσευ
7.000 - 18.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ραβί... "Ελπίζω ν'άνε ακόμα καλλίτερες οι δικές σου. Πιστεύω να μ' άσκησούν.

"Επειτα από ένα τέταρτο περίπου, φάνηκαν μακριά κατι φώτα. "Ο Φέννερ τάδειξε στον Καμερίνσκι κι' εκείνος κούνησε το κεφάλι του.

— Ναι, είναι το χωριό Μπλάκ Τσέζαρ, είπε.

"Ο Φέννερ βγήκε απ' την καμπίνα και πλησίασε τους τρεις άλλους, που στέκονταν στην πρόρα, κυττάζοντας κι' αυτοί τα φώτα.

— Να συμφωνήσουμε τώρα τί έχει να κάνει καθένας, τούς είπε. "Ηρθαμε εδώ για να βου-λιάσουμε τα πλοία του Κάρ-λος. Πρέπει να τελειώνουμε τη δουλειά γρήγορα, και δίχως πολλούς μπελάδες. Έσύ, Σκαλ-φόνι, έχεις τις μπόμπες σου.

"Ο Σχέϊφερ κι' εγώ θα πά-ρουμε ένα όπλοπολυβόλο ο κα-θένας. "Ο "Αλεξ έβαλε ένα πι-στόλι, για να μ' άσκησει. "Ο Καμερίνσκι θα φυλάξη τη μπενζίνα. Σύμφωνοι;

Κανείς δεν έφερε αντίρρηση.

"Όταν η δενζινάκατος μπήκε στο μικρό φυσικό λιμανάκι, ο Σχέϊφερ κι' ο Φέννερ πήραν τα όπλοπολυβόλα κι' ο Σκαλφόνι το σασκούλι του.

— Άλλοίμονό σου, αν φας καμιά σφαίρα στο σασκούλι σου! τού φώναξε ο "Αλεξ. Θα βγούμε απ' τον κόπο ναρθούμε στην κηδεία σου!...

Το ελαφρό σκάφος πλεύρισε στην παραλία κι' ο Καμερίν-σκι έσβυσε το μοτέρ. "Ο Σχέϊ-φερ πήδησε έξω κι' ο "Αλεξ τού πέταξε ένα παλαμάρι, για να συγκρατήση τη δενζινάκα-το ως ότου βγούν κι' οι άλλοι.

"Ο Καμερίνσκι πρόσφερε στο Σκαλφόνι το σασκούλι με τις βόμβες, με κινήσεις μαλα-κές και προσεκτικές, σαν να κρατούσε ένα μωρό...

— Τα μάτια σου τέσσερα και τ' αυτιά σου ορθωνόχτα! τού σύστησε ο Φέννερ. Μόλις άκούσης να πέφτουν μπόμπες, βάλε μπρος τη μηχανή. Δεν θα πρέπει τότε να χάσουμε ούτε δευτερόλεπτο.

— Έν τάξει! Καλή τύχη, παιδιά! εύχήθηκε ο Καμερίν-σκι.

Οι τέσσερες άνδρες διευ-θύνθηκαν προς το χωριό, άκο-λουθώντας ένα στενό κι' άνώ-μαλο δρόμο, σπαρμένο με με-γάλες πέτρες. Κάποια στιγμή, που σκόνταψε ο Σκαλφόνι, οι άλλοι τόν έλυσαν με βρισιές.

— Που τάχεις τα μάτια σου, ζώνι; τούπε ο "Αλεξ. Δεν κυ-τάξεις που πατάς;

— Μπά, μην άνησυχήτε, ά-πάντησε εκείνος. "Αν σας ά-κούγε κανείς, θα νόμιζε πως είναι επικίνδυνα αυτά... τα φρούτα! Μά 'ίσως και να μη σκασουν καθόλου.

— Εσείς οι δυο προχωρήτε μπροστά, είπε ο Φέννερ στο Σχέϊφερ και τόν "Αλεξ. "Ο

Σκαλφόνι κι' εγώ θάρχώμαστε κατόπι. Καλλίτερα να μην εί-μαστε όλοι μαζί, για να μην τραβάμε την προσοχή.

"Η νύχτα ήταν πολύ ζεστή. Το φεγγαρι έλαμπε στον ου-ρανό.

Ανέβηκαν ένα άπότομο άνή-φορο κι' αντίκρυσαν πάλι τη θάλασσα, που γυάλιζε, έκατον-τάδες μέτρα χαμηλότερα απ' το μέρος όπου βρίσκονταν.

— Φτάσαμε, πιστεύω... μουρ-μούρισε ο Φέννερ.

Διέκριναν καθαρά μιά μεγά-λη ζώνη παράγκα, μιά μα-κρόστενη αποβάθρα άπό μπε-τόν κι' έξη πετρελαιοκίνητα πλοίακια δεμένα σε σιδερένιους κρίκους.

Δυο παράθυρα της παράγ-κας ήταν φωτισμένα. Κι' απ' τη μισανοιχτή πόρτα περνούσε μιά φωτεινή δέσμη πούφτανε ως τη θάλασσα.

Οι τέσσερες άντρες έμειναν μιά στιγμή άκίνητοι, κυττάζον-τας άπό ψηλά. "Επειτα ο Φέν-νερ είπε:

— Βγάλε τις μπόμπες σου, Σκαλφόνι, και δάσε μας άπό δυο στον καθένα. Έσύ θα κρα-τήσης τις υπόλοιπες... Θα έπι-τεθούμε πρώτα στην παράγκα.

"Αφού εξουδετερώσουμε αυτούς που βρίσκονται εκεί μέσα, θάρη έπειτα η σειρά τών πλοίων. Πρέπει να τα βουλιά-ξουμε και τα έξη.

"Ο Σκαλφόνι έβγαλε απ' το σασκούλι του δυο βόμβες και τις έδωσε στο Φέννερ. "Ησαν φτιαγμένες άπό κοντά κομμά-τια σιδηροαλτήρος.

"Επειτα ο Φέννερ έδωσε τις τελευταίες οδηγίες του:

— "Ο Σχέϊφερ κι' εγώ θ' ά-σκοληθούμε με την παράγκα, κι' έσύ, Σκαλφόνι, με τα πλοία.

"Ο "Αλεξ θα μείνη εδώ, για να βοηθήση όποιον χρειασθ'.

"Ο Σκαλφόνι γέμισε τόν κόρφο του με βόμβες, μέσα απ' το πουκάμισό του.

"Ο Φέννερ κρατούσε στο ά-ριστέρο του χέρι τις δυο βόμ-βες του και στο δεξιό το όπλο-πολυβόλο.

— Έμπρός, παιδιά! διέτα-ξε.

Κι' άρχισαν, ε-ίτος κι' ο Σχέϊφερ, να κατεβαίνουν με προσοχή την άπότομη κατηφο-ρία.

— Έσύ πήγαινε δεξιά, είπε. Έγώ θα κάνω άριστερά. Μη ρίξεις, όσο δεν είν' ανάγκη.

— Μά θάβαι ανάγκη, έννοια σου! άπάντησε σαρκαστικά ο Σχέϊφερ.

Σταμάτησαν στα μισά της κατηφορικής πλαγιάς. Κάποιος είχε βγ' απ' την παράγκα και προχωρούσε προς την αποβά-θρα, όπου ήταν δεμένα τα πλοία.

— Μπλέκονται τα πράματα, μουρμούρισε ο Φέννερ.

"Ο άνθρωπος στέκοταν τώρα άκίνητος, κυττάζοντας προς τ' άνοιχτά.

ΜΕ 300.000 ΔΡΧ.

Ραπτικά ένδυμασίας με Άης πριό-τιπος μεταξωτές φόρδες σε ένα ά-πό τα καλλίτερα Ραφεία. ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗΣ. Πλατεία Ομοιοίας 9, άρχη άδου Α' πάτωμα. Τηλ. 54.744.

ΚΑΛΜΟΛ
ΚΑΤΑΝΥΕΙ ΑΜΕΣΩΣ
ΚΕΦΑΛΟΠΟΝΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΥ ΠΕΡΙ-
ΑΝΤΙ ΤΡΙΠΛΗΝ ΔΕΝ ΜΑ-
ΕΡΧΕ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΑ

ΝΕΟ ΜΙΝΙΟΝ

ARIZONA

"Ο Φέννερ ξανάρχισε να κα-τεβαίνει με προσοχή.

— Μείνε λίγο εκεί που βρί-σκεσαι, ψιθύρισε στο Σχέϊφερ.

"Αν κατεβούμε κι' οι δυο μαζί, μπορεί να μ' άκούση!

"Ο άνθρωπος του Κάρλος τού γύριζε την πλάτη κι' έμενε πάντα άκίνητος.

"Ο Φέννερ έφτασε ως την ά-κρογαλιά. Έκρυψε τότε τις δυο βόμβες μέσα απ' το πουκά-μισό του. Είχε τόσο συγκεν-τρωμένη την προσοχή του στον αντίπαλό του, ώστε δεν άνα-τρίχιασε καν απ' την έπαφή τού κρούου μετάλλου πάνω στο δέρμα του.

Σφίγγοντας στο χέρι του το όπλοπολυβόλο, προχώρησε άθόρυβα προς τη μικρή αποβά-θρα. "Όταν όμως άπείχε πιά λίγα μέτρα μόνον απ' το γκάγ-κοτερ, σκόνταψε σε μιά πέτρα, που κύλησε κι' έπεσε στο νερό.

Σταμάτησε άμέσως, με το δα-χτυλο στη σκανδάλη.

"Ο άλλος κύτταξε πίσω του, τόν είδε και γύρισε προς το μέρος του.

— Ακούνητος! πρόσταξε ο ντέκετιβ, σημαδεύοντάς τον με το όπλο του.

Στο φως του φεγγαριού, εί-δε πως ήταν Κουβανός. Τα μά-τια του γκάγκστερ είχαν γουρ-λώσει, απ' την έκπληξη. "Επε-σε ξαφνικά γονατιστός κι' έγω-σε το χέρι του μέσα απ' το σασκάκι του.

"Ο Φέννερ ξεστόμισε μιά βλαστήμια και πίεσε τη σκαν-δάλη. Χτυπημένος κατάστηθα απ' τις σφαίρες, ο Κουβανός σωριάστηκε κάτω και κύλησε στη θάλασσα.

Γρήγορος σαν άστραπή, ο ντέκετιβ χώθηκε πίσω άπό δυο μεγάλα βαρέλια της βενζίνης, που βρίσκονταν κοντά του, μιά στιγμή μόνον πριν άρχισ' να δουλεύη ένα μυδραλλιοβόλο μέ-σα απ' την παράγκα. "Ακούγε τις σφαίρες να χτυπούν τα βα-ρέλια. "Ενοίωσε μιά δυνατή

μυρδιά βενζίνης και κατάλα-βε ότι τα βαρέλια είχαν τρυ-πήσει.

Το μυδραλλιοβόλο εξακολου-θούσε να ξερνάη τις σφαίρες του. "Ο Φέννερ θεώρησε φρο-νιμώτερο να πέση μπρούμυτα πάνω στην άμμο. Περίμενε κά-θε στιγμή να νοιώση μιά σφαι-ρα να τού τρυπήη το κορμί...

"Εχωσε το χέρι του μέσα απ' το πουκάμισό του, έβγαλε τις βόμβες και πέταξε τη μιά, πά-νω απ' τα βαρέλια, προς την παράγκα. Την άκουσε να χτυ-πάη κάπου και να πέφτη κά-τω, δίχως να σκάση.

«Καλά παληοσίδερα είναι οι βόμβες του Σκαλφόνι!» είπε με το νού του, ειρωνικά.

Τώρα το μυδραλλιοβόλο εί-χε σταματήσει κι' είχε άπλω-θη βαραία σιωπή.

"Ο Φέννερ έβγαλε λίγο το κεφάλι του, πάλι απ' το ένα βαρέλι, και κύτταξε με προσο-χή. Τα φώτα της παράγκας ήταν σβυσμένα κι' η πόρτα της κλειστή.

"Ο ντέκετιβ φαχούλεψε, βρή-κε τη δεύτερη βόμβα του και την πέταξε κι' αυτή προς την παράγκα.

Τη στιγμή που σήκωνε το χέρι του, ξανάρχισε το γάζω-μα του μυδραλλιοβόλου.

Μόλις πρόλαβε ο Φέννερ να πέση με την κοιλιά.

"Η βόμβα χτύπησε την πόρ-τα. Μιά φωτιά άστραψε μέσα στο σκοτάδι, μαζί με μιά φο-βερή έκρηξη. Ήυλα και τούβλα τινάχτηκαν στον άέρα, πάνω απ' το Φέννερ. "Η πίεσις τών αερίων τούφερε ζαλάδα.

"Η πρώτη του σκέψις, μόλις συνήλθε λίγο, ήταν ότι είχε ά-δικήσει τις βόμβες του Σκαλ-φόνι... Το μυδραλλιοβόλο εί-χε σταματήσει. "Ο Φέννερ ξα-νακύνταξε, δίπλα απ' το βαρέ-λι, κι' είδε ότι η πόρτα της παράγκας κρεμόταν τώρα, ξε-χαρβαλωμένη. Τα ξύλα τών τοίχων ήταν μαυρισμένα απ'

τόν καπνό και σκασμένα έδω κι' εκεί.

Δυο άλλες δυνατές έκρηξεις άντηχησαν, πίσω απ' την πα-ράγκα. "Ο Σχέϊφερ είχε ρίξει κι' εκείνος τις βόμβες του.

"Ο Φέννερ άκούμπησε στο βαρέλι το όπλοπολυβόλο του, έστειλε μιά ισιπή προς την πα-ράγκα και ξανακρύφτηκε άμέ-σως. Τού άπάντησαν μόνο με-ρικοί άραίοι πυροβολισμοί. "Ε-πειτα άπλώθηκε και πάλι σιω-πή.

Κυττάζοντας ψηλά, ο Φέννερ διέκρινε το Σκαλφόνι, που κα-τέβαινε προσυλακτικά την πλα-γιά, σφίγγοντας το ένα χέρι του πάνω στο στήθος του. "Η θέσι του ήταν επικίνδυνη. Μά ο Φέννερ ήταν βέβαιος πως θα χαμογελούσε θριαμβευτικά, για την έπιτυχία που είχαν σημει-ώσει οι βόμβες τους.

Κάποιος τόν είδε, φαίνεται, μέσα απ' την παράγκα, γιατί άρχισαν να τού ρίχνουν μ' ένα αυτόματο. Μά εκείνος δεν έχα-σε την ψυχραιμία του. "Εβγα-λε απ' τόν κόρφο του μιά βόμ-βα και την πέταξε στην πα-ράγκα.

"Ο Φέννερ παρακολούθησε με το βλέμμα την τροχιά της στον άέρα κι' έπειτα κόλλησε όσο μπορούσε στην άμμο, δο-κιμάζοντας τη φρικτή έντύπω-σι ότι θα την έτρωγε στο κε-φάλι...

"Η βόμβα χτύπησε πάνω στην παράγκα κι' έσκασε με φοβερό πάταγο. Μιά λάμψη έκ-τυφλωτική ανέβηκε προς τόν ουρανό. "Η σκεπή της παράγ-κας πήρε φωτιά.

"Ο Σκαλφόνι εξακολούθησε να κατεβαίνει, άνευόχλητος πιά.

"Όταν έφτασε κάτω, έτρεξε, σκυφτός, κοντά στο Φέννερ, πι-σω απ' το βαρέλι της βενζίνης.

— Ορίαμου! φώναξε. Οι βόμβες μου κάνουν θαύματα! Τέτοια βραδυά άξιζε ό,τι κι' αν ήης!...

— Το νού σου! τού σύστησε ο Φέννερ. Θα βγούμε τώρα...

— Άσε με να τους στείλω άλλη μιά, είπε ο Σκαλφόνι. Μιά μόνο... για να πάρουν την άπόφασί!

— Κάνε όπως καταλαβαί-νεις.

"Ο Σκαλφόνι έρριξε τη βόμ-βα μέσα στην άνοιχτή πόρτα. "Η έκρηξη ήταν τόσο δυνατή, ώστε ο Φέννερ κι' ο σύντροφός του τραντάχτηκαν σύκορμοι...

"Επειτα άκούστηκε μιά φωνή, μέσα απ' την παράγκα:

— Μη ρίχνετε πιά... Σταμα-τήστε... Θα βγώ!...

— Με τα χέρια ψηλά! εύρ-λίαςε ο Φέννερ.

"Ενας άντρας βγήκε τρικλί-ζοντας απ' την παράγκα που καίγονταν. Το πρόσωπό του και τα χέρια του ήταν καταπληγ-μένα άπό σπασμένα γυαλιά και τα ρούχα του κουρελιασμέ-να. Σταμάτησε μιά στιγμή, μπροστά στις φλόγες. "Ο Φέν-νερ τόν άναγνώρισε: Ήταν ο

ΦΑΚΙΔΕΙ Ριζική θεραπεία

"Αντιμετωπίζετε τόν ήλιον έναν οόδου.

ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑ ΔΩΡΕΑΝ

"Ιατρείον Πιπίνου 38-Τηλ. 85.089

Μονόκμε: ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

ARIZONA

Μίλλερ. 'Ο ντέκτεκτς χαμογέλασε άγρια.

—Ο Σχέφερ έφτασε τρέχοντας κοντά στο Μίλλερ.

—Είν' άλλοι μέσα; τόν ρώτησε.

—Σκοτώθηκαν οι άλλοι... τραύλισε εκείνος. Λυπηθήτε με!

—Ο Φέννερ πήγε κοντά του και τόν αρπάξε απ' τα λειψάνα του ποικαμίσου του.

—Νόμισα πως σ' είχα ξεπερδέψει, την άλλη φορά! πρόφερε ανάμεσα στα δόντια του.

Τα γόνατα του Μίλλερ λυγισαν, όταν τόν αναγνώρισε.

—Για τ' Θεό!... ψέλλισε. Μη με σκοτώσης!...

Ο Φέννερ τόν χαστούκισε μ' όλη του τη δύναμη.

—Ποιάς άλλος βρίσκεται μέσα; ούρλιασε. Μίλα γουρουβι!

Ο Μίλλερ έτρεμε σύγκορμος.

—Κανείς... κανείς πιά! βόγγησε. Σκοτώθηκαν όλοι!

Ο Φέννερ γύρισε στον Άλεξ, που είχε φτάσει τρέχοντας.

—Φρόντισε σ' γι' αυτόν έδω, του είπε.

Εκείνος, του κατάφερε μιά φοβερή γροθιά στο πρόσωπο, που τόν σβήρισε κάτω, κι έπειτα τόν άρχισε κλωτσιές στα πλευρά.

—Μη του χαλάσης πολύ την πρόσοψη! του είπε ο Φέννερ. Θέλω να τού μιλήσω έπειτα!

—Πάει καλά, θα τού λύσω έγω τη γλώσσα, απάντησε ο Άλεξ.

Και συνέχισε τις κλωτσιές. Ο Φέννερ τούς άφισε και προχώρησε πάνω στη μικρή αποβάθρα, ως τα πλοία.

Ο Σκαλφόνι βρισκόταν εκεί, περιμένοντας διαταγές.

—Εμπρός, στείλ' τα στον πάτο, του είπε ο Φέννερ. 'Αφίσε ένα μόνον, για να πάμε ως εκεί που μιάς περιμένει ο Καμερίνσκι. Γιατί να κάνουμε πάλι τ' όδρομό με τα πόδια;

Ξαναγύρισε εκεί που βρισκόταν ο Μίλλερ. 'Ο γκαγκστερ είχε σηκωθεί όρθιος και ικέτευε τόν 'Άλεξ να τόν λυπηθή.

Ο Φέννερ διέταξε τόν 'Άλεξ να πάη να βοηθήσει τόν Σκαλφόνι. Έπειτα είπε στο Μίλλερ:

—Είχα προειδοποιήσει τόν ήλιθιο τόν άφεντικό σου... Κι' αυτό δεν είναι, παρά ή άρχή!... Πές μου, πού βρίσκεται ο Τάυλερ;

Ο Μίλλερ δεν απάντησε. Έμεινε με τ' ό κεφάλι γυρισμένο στο στήθος του, βγάδοντας πνιγμένα αναφύλλητα. Ο Φέννερ τού κόλλησε στα πλευρά την κάννη του όπλοπολυβόλου του κι' επανέλαβε:

—Πού βρίσκεται ο Τάυλερ;

Μίλα, βρωμιάρη, άλλοιώς στην άναψα!

—Δεν έρχεται ποτέ έδω, απάντησε ο Μίλλερ. Δεν ξέρω πού βρίσκεται, σ' ό τ' όρκίζομαι!

—Καλά, θα τ' άναπούμε σ' έ λίγο! πρόφερε άπειλητικά ο ντέκτεκτς.

Ο Σκαλφόνι έφτασε κοντά του, τρέχοντας.

—Τα πλοία παίρνουν νερό, άνήγγειλε. Τί λές, να τούς ρίξω και καμμιά μπόμπα, για νάμασε π' ό σίγουροι;

—Γιατί όχι; απάντησε ο Φέννερ.

Έπειτα από μερικές στιγμές, άνήχησαν καινούργιες έκρηξεις. Μαύρα σύννεφα καπνού άπλώθηκαν πάνω απ' την ήσυχη θάλασσα.

—Ελα μαζί μας, ψοφήμι, είπε ο Φέννερ στο Μίλλερ. Πάμε να κάνουμε μιά βόλτα.

Τόν έσπρωξε μπροστά του, με την κάννη του όπλου του. 'Εκείνος ήταν τόσο τρομοκρατημένος, ώστε μόλις μπορούσε να περπατήσει.

—Μη με σκοτώστε!... τραύλιζε ικετευτικά. Θέλω να ζήσω, κύριε! Δεν θέλω να πεθάνω!...

Οι άλλοι τούς περίμεναν κι όλας μέσα στο πλοίο. 'Αφού επιβιβάσθηκαν όλοι, ο Σχέφερ έβαλε σ' κίνηση τη μηχανή.

—Ποτέ δεν πέρασα τέτοια ώραία βραδιά! φώναξε. Δεν έλπινα να τη γλυτώσουμε τόσο φτηνά!

Ο Φέννερ έψαξε τις τσέπες του, βρήκε ένα τσιγάρο και τ' άναψε.

—Τ' ό αληθινό γλέντι, είπε, θ' άρχισή όταν μάθω ο Κάρλος τί έγινε έδω. Τ' ό περιμένα ότ' ή πρώτη πράξη θα πετύχαινε δίχως πολλή δυσκολία. Τώρα όμως πού ο Κάρλος ξέρει με ποιόν έχει να κάνει, δεν θάβανι πιά τόσο εύκολο...

Έφτασαν στο μέρος όπου τούς περίμενε ή βενζινακτός του Καμερίνσκι. Πέρασαν όλοι σ' αυτήν. Τελευταίος έμεινε ο Σκαλφόνι, για να φροντίσει να βουλιάρη τ' ό πλοίο τού Κάρλος. Πήγε έπειτα να βρή τούς άλλους και τούς είπε:

—Τί κρίμα να πάνε χαμένα τόσα ωραία καράβια! Θα θέλα να κρατήσω ένα για λογαριασμό μου.

—Τ' ό πιστεύω, απάντησε ο Φέννερ. Μα ο Κάρλος θα τ' όβρισκε και θα σ' ό παίρνει πίσω. Δεν μπορούσε να γίνη άλλοιώς.

Ενώ οδηγούσε τη βενζινακτός, ο Καμερίνσκι ζήτησε να μάθω λεπτομέρειες.

—Άκουσα τ' ό πανηγύρι πού στήσατε, είπε χαρούμενα. 'Όλο τ' ό χωριό είχε σηκωθεί στο ποδί. Μάντεψαν τί γινόταν, μα δεν είχαν καμμιά διάθεση ν' άνακατεούν.

—Φέρε μέσα έδω τ' ό ψοφήμι, είπε ο Φέννερ στον 'Άλεξ. Θέλω να κουδεντίσουμε λιγάκι, οι δύο μας.

Ο 'Άλεξ πήγε να βρή τ' ό Μίλλερ και τόν κατέβασε στην καμπίνα της βενζινακτός. 'Εκείνος έτρεμε και κ' ότταζε τ' ό Φέννερ με φόβη.

—Μια μόνον έλπίδα έχεις να ζήσης, του είπε ο ντέκτεκτς. 'Αν άνοιξης τ' ό στόμα σου...

Λέγε, πού βρίσκεται ο Τάυλερ; Ο Μίλλερ κούνησε τ' ό κεφάλι του.

—Δεν ξέρω, μ' όρμυρίσε. 'Ορκίζομαι πως δεν ξέρω!

Ο Φέννερ κ' ότταζε τόν 'Άλεξ και πρόφερε ειρωνικά:

—Δεν ξέρει, ο καυμένος! 'Η γροθιά τού 'Άλεξ έπεσε, σαν κεραυνός. Ο Μίλλερ χτύπησε με την πλάτη του στον τοίχο της καμπίνας και σκέπασε τ' ό πρόσωπό του με τ' ό χέρια του.

—Πού βρίσκεται ο Τάυλερ; —Δεν ξέρω, τ' όρκίζομαι! —'Αν ήξερα, θα σ' ό τ' όλεγα... —Δεν ξέρω... μάρτυς μου ο Θεός!

Ο Μίλλερ απομάκρυνε τα χέρια του απ' τ' ό πρόσωπό του.

Τ' ό άπάνω χερί του είχε σκιστή απ' τη γροθιά, κι' απ' τη μύτη του έτρεχε αίμα.

Ο 'Άλεξ τόν ξαναχτύπησε.

Τα γόνατα τού Μίλλερ λυγισαν. Έπεσε κάτω, κατ' όςτος.

—Πού βρίσκεται ο Τάυλερ; ξαναούρησε ο Φέννερ ψυχρά.

Ο Μίλλερ τραύλισε λίγες λέξεις άσυνάρτητες.

—Θα τόν αναλάβω έγω τώρα, δήλωσε ο Φέννερ.

Έβγαλε τ' ό πιστόλι του, έσκυψε πάνω απ' τ' ό Μίλλερ και τού είπε ξερά:

—Σήκω, παλίσκυλο. Δεν θέλω να λερώσω την καμπίνα. Έλα πάνω, στή γέφυρα.

Ο Μίλλερ κ' ότταζε την κάννη τού όπλου, με μάτια γουρλωμένα. Έπειτα, εξαντλημένος πιά απ' τόν τρόμο, είπε με σιγανή και άχρωμη φωνή:

—Βρίσκεται στο στίτι της Γκλόριας Λήντλερ!

Ο Φέννερ έμεινε άκίνητος, σαν άπολιωμένος.

—Πώς έμαθε τη διεύθυνση; ρώτησε επιτέλους.

Ο Μίλλερ άκούμπησε τ' ό κεφάλι του στο ξύλινο τοίχωμα. Τ' ό αίμα έξακολουθούσε να τρέχει απ' τη μύτη του. Τα μάτια του δεν έξακολουθούσαν απ' την κάννη τού όπλου τού Φέννερ.

—Τού τηλεφώνησε ο Μπούγκκευ... μ' όρμυρίσε.

Ο Μπούγκκευ; —Ναι.

Ο Φέννερ άνάπνευσε βαθεία και ρώτησε:

—Π' ός τ' ό ξέρεις, έσύ; Ο φόβος πούπνιγε τ' ό Μίλλερ, είχε γίνει τώρα μιά ήσυχη άδιαφορία.

—'Η άδιαφορία τού θανάτου. Απάντησε με μηχανική φωνή:

—'Επρόκειτο να πάω κι' έγω εκεί, όταν ήρθατε. Μου έ τηλεφωνήσε ο Τάυλερ. Μου είπε ότ' ή είχε πληροφ' όσσει ο Μπούγκκευ πού κρυβόταν ή Λήντλερ. Μου είπε ακόμα να πάω να την βρώ εκεί...

...κι' ότ' ή είχε είδοποτική έπίσηση και τ' ό Νότινγκχαλ.

Ο Φέννερ σηκώθηκε κι' είπε λακωνικά στον Καμερίνσκι:

—Β'όλ' τη μηχανή όσο μπορείς π' ό γρήγορα!

—Δεν πεί γρηγορώτερα, απάντησε εκείνος. Ός σ' ό πάση.

—'Ας σ' ό πάση. Ός γίνουν όλα κομμάτια! Πρέπει να βιστούμε...

★

Όταν ή βενζινακτός μπήκε στο λιμάνι τού Κ'έυ Γου'εστ και π' όυρισε στην παραλία, ο Φέννερ είπε στον 'Άλεξ:

ΣΤ' ό ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχισα.

Αισθητικόν 'Επιστημονικόν

Έργαστήριον

Βερανζέρου 12χ. Τηλ. 53-674

Αναλαμβάνει την ριζικήν άποτριχώσιν και εξαφανίζει τ' ός ρυτίδας, ούλ' ός, έγκαύματα, στίγματα, πανάδες, στίγματα ευλογιάς και θεραπεύει την τριχοπίτωση.

ΣΟΚΟΛΑΤΑ

ΙΟΝ

ΚΑΚΑΟ

'Από άσχημος υπάλληλος διάσχημος ήθοποιός της όδ' όνις

Ο Τζών Ντ'όλ πιστεύει σε μιά παλιά συμβουλή τών 'Αμερικανών που λέει: «Μάθε πρώτα την 'Αμερική κι' έπειτα τόν άλλο κόσμο...».

Επί έξη χρόνια, ο φημισμένος σήμερα αυτός ήθοποιός έπαιξε με περιδεύοντες θιάσους, σε άναριθμητες πόλεις της 'Αμερικής. Ο κατάλογός τους είνε μεγάλος.

Γεννήθηκε για ήθοποιός και πρωτοπαρουσιάστηκε στη σκηνή σ' ή ηλικία 14 ετών, έρμηνευοντας τ' ό δύσκολο ρόλο... ενός γέρου 60 χρόνων, σε μιά κωμωδία που είχε για τίτλο: «Τ' ό ναί σημαίνει όχι». 'Η πρώτη εμφάνισή του ήταν ίκανοποιητική και τού έδωσε τ' ό θάρρος και την έπιμονή να συνεχίσει, με περισσότερη όρεξη, την καριέρα που διάλεξε. Άκολούθησαν πολλές άλλες εμφανίσεις του, πού όσο περνούσαν τ' ό χρόνια γινότουσαν όλο και συχνότερες, για να τόν κάνουν, από τ' ό 1938 κι' έδω — ως τ' ό 1941 πού στρατεύθηκε, — να γίνη ο π' ό δημοφιλής ήθοποιός τού άμερικανικού κοινού.

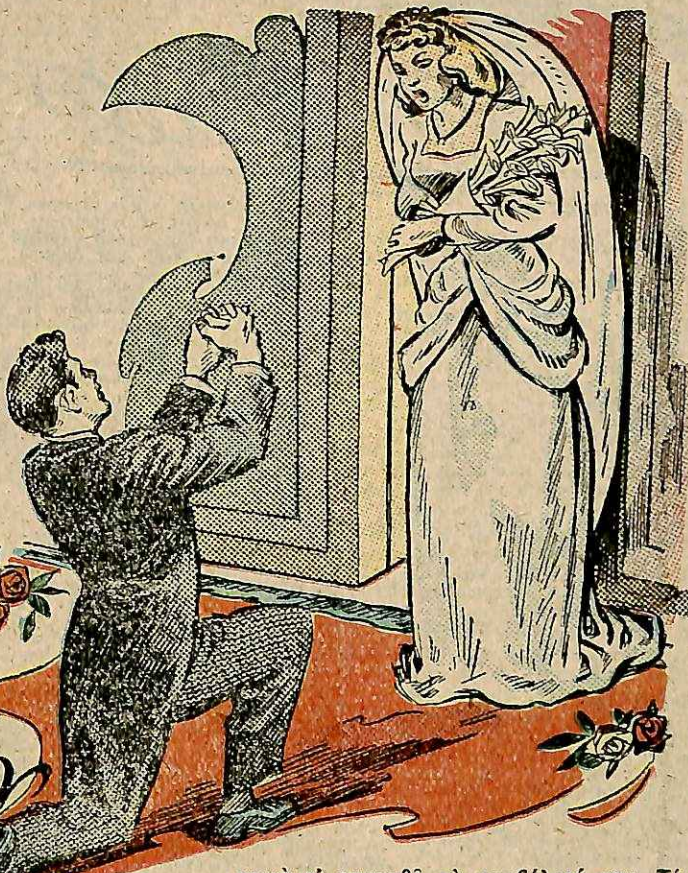
Τ' ό 1945, ξαναγύρισε στο θέατρο, αφού υπήρξε στο πολεμικό μέτωπο τού Ειρηνικού, δύομην έόλοκληρα χρόνια. 'Η υπόδοχή, που τού έγινε από τ' ό κοινό, στο θέατρο τού Μπροντγουάι, υπήρξε πραγματικά άποθεωτική. Πρωταγωνιστούσε στο έργο «'Η παραμονή τού 'Αγίου Μάρκου». Σ' αυτό τ' ό ρόλο, όπου είχε εξαιρετική έπιτυχία, τόν είδε ο 'ίδιος ο Τζ'όκ Γου'όρνερ, ίδρυτής και διευθυντής της όμάνυμης κινηματογραφικής εταιρίας τού Χόλλυγουντ, και την άλλη μέρα τόν κάλεσε να τόν έπισκεφθή στο ξενοδοχείο του.

Τί θα λέγατε, μίστερ Ντ'όλ, για έναν κινηματογραφικό ρόλο στο πλευρό της Μπέττυ Νταϊβς; τού είπε ο Γου'όρνερ, χαμογελώντας και κυττάζοντας τόν με την άκρη τού ματιού του.

Ο Τζών δέχτηκε άμέσως την πρότασή τού Γου'όρνερ, χωρίς να ρωτήσει για τίποτ' άλλο. Άρκέστηκε να υπογράψει σε μερικές μέρες ένα χαρτί πού τού παρουσίασαν, χωρίς καν να τ' ό διαβάσει απ' την αρχή ως τ' ό τέλος.

Τ' ό γύρισμα της νέας ταινίας τελείωσε στις άρχες 'Απριλίου τού 1945 και όταν έγινε ή προβόλη τού οί κριτικοί και τ' ό κοινό έπ' όνεσαν περισσότερο τόν «πρωτάρι» Ντ'όλ από την πεπειραμένη Νταϊβς. 'Η ταινία τιτλοφορήθηκε «Τ' ό σιτάρι είνε πράσινο» και άμέσως άρχισε να κάνει τ' ό γύρο τού κόσμου, γνωρίζοντας παντού μεγάλη καλλιτεχνική έπιτυχία. Τ' ό άποτέλεσμα ήταν να υπογράψει, άργότερα, ο Τζών ένα άλλο συμβόλαιο με τόν Γου'όρνερ πού τού έσ' όσφαλίζει άποκλειστική συνεργασία μ' αυτά τ' ό σιτάρι με έναν είδικό όμως όρο, πού θα τού επέτρεπε να παίζει και στο θέατρο τρεις μήνες κάθε χρόνο, προνόμιο πού έλάχιστοι ήθοποιοί τού κινηματογράφου τ' ό έχουν σήμερα.

Άμέσως, ύστερ' απ' τ' ό φίλμ «Τ' ό Ν'όλ «δανείστηκε» στο στούντιο «Ούνιβερσαλ-Ιντερνάσιοναλ» όπου πρωταγωνιστήσε στη μουσική ταινία «Φτερά στον άνεμό», στο πλευρό της άπδονόλαης Ντιάνα Ντ'όρμπιν. Μετά, έπειδή δεν υπήρχε για την ώρα άλλος ρόλος για τ' ό Ντ'όλ, με την άδεία τού Γου'όρνερ, ξαναγύρισε στο θέατρο, έξακολουθώντας να δρέπη δάσες στο έργο «Παραμονή τού 'Αγ. Μάρκου», καθώς και σε άλλα έργα. Στ' ό στούντιο Γου'όρνερ, ο Ντ'όλ ξαναγύρισε, πέρυσι για να πρωταγωνιστήση, μαζί με τόν Τζέιμς Στιούαρτ, στο άστυνομικό έργο τού διάσημου σκηνοθέτη 'Αλφρεντ Χίτσκοκ «'Ο Βρόχος», ένα φίλμ πού γνώρισε τούς π' ό πολλούς έπαινους και τις π' ό πολλές κατηγορίες... Διάσχημος και π' ός ός σ' ός σ' ός, ο Ντ'όλ βρίσκεται για μιά άκομη φορά στο άγαπημένο του Μπροντγουάι όπου στο πλευρό τού Σαρλ Μπουαγιέ, έρμηνεύει με μοναδική έπιτυχία τ' ό γνωστό άντικομμουνιστικό έργο τού Σαρτρ «Βρώμικα χέρια». Όταν όμως παρουσιάστη ρόλος πρωταγωνιστικό γι' αυτόν στα στούντιο Γου'όρνερ, είναι ύποχρ. ιμένος να ξαναγύριση άμέσως στο Χόλλυγουντ, με

ποινή ν' ακυρωθή τ' ό συμβόλαιό του. Τέτοια τρέλλα όμως δεν είνε διατεθειμένος να την κάνει ο Ντ'όλ.

Ο Τζών Ντ'όλ γεννήθηκε στη συνοικία Μανχάτταν της Ν. 'Υόρκης, στις 26 Μαΐου τού 1918. Σήμερα πλησιάζει τα 31 χρόνια του κι' όστόσο είνε άκομη άνυπαντρος. Πρό τεσσάρων ετών ο Τζών θα ήταν παντρεμένος με δύο παιδιά τουλάχιστον, άν δεν είχε τη φοβερή άτυχία να είνε... άφηρημένος! Άκούστε αυτή την ιστορία.

Στ' ό 1945 ο Τζών ήταν άρραβωνιασμένος με μιάν όμορφη νέα από την Βαλτιμόρη, κόρη ενός άνωτέρου τραπεζίτη-τους γάμους τους για τ' ό τέλη Νοεμβρίου, τού 'ίδιου έτους, και τόσο ή μνηστή, όσο και ο Τζών, έτοιμάζονταν πυρετωδώς. Την άρίσμένη ώρα της τελετής όλα ήταν έτοιμα και δεν έλειπε παρά μόνον ό...

γαμπρός!... Τα τέσσερα της ώρας κυλούσαν και ο Τζών δεν φαινόταν πουθενά. Έψαξαν, τόν ζήτησαν παντού, αλλά στάθηκε άδύνατον να τόν βρουν... Φαντάζεστε την στενοχωρία και τη λύπη της νύφης, με τ' ό κρίνα στην άγκαλιά, να περιμένη τ' ό Τζών, πού ήρθε ύστερα από δύομην ώρα; Ήταν τόσο άφηρημένος και άπορροφημένος από την θεατρική παράστασή πού είχε την ίδια ώρα, ώστε ο δυστυχής, είχε ξεχάσει ότ' όν περιμένα για γάμο!

Όταν τ' ό θυμήθηκε, ήταν άργά!

Έτρεξε τότε άμέσως, ζήτησε συγγνώμη, παρακάλεσε, ικέτευσε, αλλά δεν κατόρθωσε να μαλακώσει την όργη της νέας. Την άλλη μέρα, από μιά τυπική έπιστολή της νέας, ο άφηρημένος Τζών πείστηκε πως όλα είχαν τελειώσει πιά όριστικά.

Άπό τότε ο Τζών δεν φρόντισε να συνδεθή με καμμιά γυναίκα. Φαίνεται πως φοβάται μήπως ξεχάσει ξανά την ώρα τού γάμου του!

Ο. PENNY

ΜΕ ΤΑ ΜΙΣΑ ΔΙΔΑΚΤΡΑ

θα έγγραφούν τ' ό πρώτα κορίτσια από 15.4.49 έως τέλος Μαΐου εις τόν ΝΕΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΑΣ κοπτικής ραπτικής

ΣΤ.ΚΟΡΜΠΟΥ

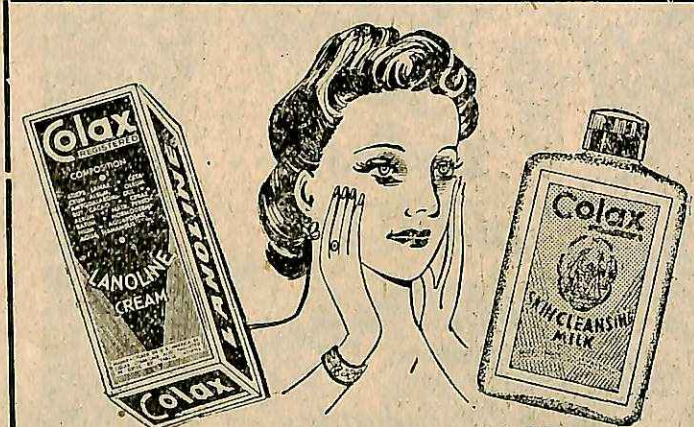
Μεγάλου 'Αλεξάνδρου 44

Παράρτημα ΝΙΚΑΙΑ

Κονδύλη 16 Α

Έγγραφαί συνεχίζονται

ΕΡΜΗΣ

Όχι πεισ' ρυτίδες!

πανάδες, οκαυήματα, μπιμπικία,

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΦ' ΟΣΟΝ ΟΑ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΣΘΕ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΝΑ ΠΡΟΪΟΝΤ

Κρέμα και Γαλάκτωμα

LANOLINE Colax

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΝΔΕΙΚΝΥΟΜΕΝΑ ΕΦ' ΟΣΟΝ ΤΩΝ ΔΕΡΜΑΤΩΝ ΣΤΡΩΝ & ΑΠΑΡΑΗ

Ο ΚΡΕΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ λόγω της ειδικής κατασκευής της διά την θεραπεία και τών πλέον προχωρημένων ρυτίδων και της μεγάλης μαλακτικής και τονοδρεπτικής δυνάμεώς της, σ' ός επιτρέπει από την πρώτην χρήση να φαιναθε νευτέρα κατά 10 έτη.

• Τ' ό ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ ΛΑΝΟΛΙΝ ΚΟΛΑΞ είναι τ' ό πλέον είδικόν μαλακτικόν καλ- λυντικόν διά τόν καθαρισμόν τού δέρματος, ένώ συγχρόνως προσφυλάττει και θεραπεύει πανάδες, μπιμπικία, οκαυήματα και εξανθήματα τού δέρματος

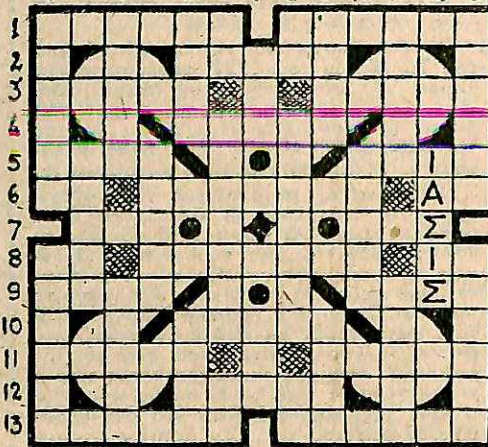
69

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

"Ανω - κάτω σταυρόλεξο

Αντί να σας δώσουμε παρακάτω τις εξηγήσεις των διαφόρων λέξεων που θα τοποθετηθούν μέσα στο σταυρόλεξο, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις κατ' αλφαβητική σειρά.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

Βοηθούμενοι τώρα από τα γράμματα της λέξεως «ΙΑΣΙΣ» που τοποθετήσαμε ήδη, προσπαθήστε να συρρίχνετε, συμπληρώνοντας το σταυρόλεξο με όλες τις κατωτέρω λέξεις:

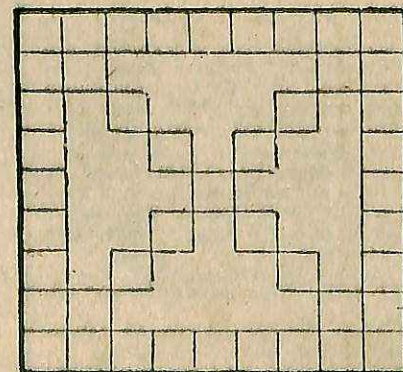
ΑΓΙΟΣ, ΑΔΡΑΙ, ΑΙ, ΑΙ-ΣΕ, ΑΙΣΙΩΣ, ΑΚΙΣ, ΑΚΛΗΡΟΣ, ΑΝΘΡ, ΑΞΩΝ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΑΣΚΩ, ΑΧΑΝΗΣ.

ΓΑΡ.
ΔΙΟΠΤΡΑ.
ΕΛΣΑ, ΕΥΤΕΡΠΗ.
ΘΟΥ.
ΙΔΙΟΣ, ΙΑ, ΙΛΙΟΝ.
ΚΑ, ΚΑ-ΙΝ, ΚΑΜΑΣ, ΚΑΡΠΟΣ, ΚΑΣΣΑ, ΚΟΥΤΙ.

ΛΑΓΟΣ, ΛΕΤΣΟΣ, ΛΩΛΟΣ.
ΜΑΤ.
ΟΣ, ΟΣΙΟΣ, ΟΣΟΙ.
ΠΑΛΛΑΣ, ΠΑΣΤΕΡ, ΠΛΑΚΑ.
ΡΑ, ΡΑ-ΙΧ.

ΣΑ, ΣΑΛΜΙ, ΣΑΤΕΝ, ΣΟΣ, ΣΤΑΜΝΙ.
ΤΑ, ΤΟ, ΤΟΠΙΚΑ.

ΦΡΑΙΔ, Ε. ΛΙΝΙΔΗΣ
Με αριθμούς:

Τοποθετήστε μέσα στα τετραγώνια αυτά τους αριθμούς 1 μέχρι

45 κατά τρόπον ώστε οι 9 αριθμοί της κάθε σειράς, οριζοντίως, διαγώνως και καθέτως να σας δίνουν πάντα για σύνολο 200.

Μικρά προβλήματα σκέψης

1) Μπορεί ένας άνθρωπος να μετρήσει ως τον αριθμό 500.000, χωρίς να σταματήσει καθόλου; Απαντήστε μέσα σε τριάντα δευτερόλεπτα.

2) Μπορείτε να βρήτε ένα γυναικείο όνομα που να μην αλλάζει καθόλου όταν το διαβάσετε ανεστραμμένα;

3) Μεταξύ των πέντε ονομάτων που αναφέρονται παρακάτω, του ενός ή παρουσία είναι τελείως αδικαιολόγητη:

Καρκίνος, Ζυγός, Αφροδίτη, Αιγόκερως, Σκορπίος.

Ποιο είναι εκείνο που δεν θα έπρεπε να αναφερθεί;

Αίνιγμα

Σε τίποτα δεν έφταιξα
μα σεις, σκληροί, άλλοι
(μου!)
Χτυπώντας το κεφάλι μου,
βάθετε το κορμί μου.

Λεξιγριφός

"Οποια νήσο μ' αριθμό
τεχνικά ένωση,
έναν εύθυμο θεό
θα μάς φανερώσης.

Μαγική εικόνα

Ο χωροφύλακας αυτός είναι πολύ στενοχωρημένος, και δικαίως, γιατί του ανέθεσαν να πιάσει ένα κατακοκκλέφτη, ο οποίος κατόρθωσε να του ξεφύγει. Και όμως το υποκείμενο αυτό δεν βρίσκεται πολύ μακριά. Μήπως μπορείτε να βοηθήσετε τον χωροφύλακα στην ανεύρεσή του;

Αναρχαρχισμός

Και τον λυπημένο ακόμα
θα τον κάνω εγώ να χαίρει.
Αν με αναρχαρχισμός,
τότε άνηκα στο μαχαίρι.

Μεταρχαρχισμός

"Αν αλλάξω μονάχα το κεφάλι
κοινοῦ δοχείου με νερό,
τόσο νερό από μέσα του θα βγάλω
που θα μάς κάνει ποταμό.

Μαγική εικόνα χωρίς εικόνα

Μαρίκα, τί έχει ο Στύρος και
κλαίει;
—Νά, δεν βρίσκει στο χάρτη τη
νήσο.
—Ποιά νήσο;
—Αυτή που είπες, καυμένη Παύλο!

Οι λύσεις στη σελ. 76

ΤΟ ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Η συσκευή που παρέχει ισορροπία

Είπε πολλά και σπουδαία τα πλεονεκτήματα του ελικοπτερου. Μπορεί να απογειωθεί ή να προσγειωθεί σε ένα μικρό χώρο, μέσα στην αυλή ενός σπιτιού. Μπορεί να σταματήσει στον αέρα και να μείνει αιώρουμενος, χωρίς τον κίνδυνο να πέσει και να τσακισθεί. Μπορεί να πετάξει ακόμη και με τη χειρότερη κακοκαιρία και να βρή το δρόμο του μέσα στην πιο χύτηρη ομίχλη.

Λογικά λοιπόν, θα έπρεπε να αντικαταστήσει το αυτοκίνητο, ως οικογενειακό μεταφορικό μέσον. Κι όμως δεν έχει διαδοθεί στον πολύ κόσμο. Γιατί; Ο κυριώτερος λόγος είναι η δυσκολία των χειρισμών του. Ο πιλότος δεν μπορεί να αναπαυθεί. Κοπιάζει συνεχώς, για να διατηρήσει την ισορροπία του ελικοπτερου, που τείνει να γείρει προς τα εμπρός, προς τα πίσω, προς τα πλάγια... Έτσι, έπειτα από μίας ώρας πτήσης, ο πιλότος είναι κατακουρασμένος και πονούν τα χέρια του.

Τώρα όμως μία νέα εφεύρεση, που οφείλεται στον Αμερικανό αεροπόρο Έρικσον, εξασφαλίζει την ευστάθεια και τους εύκολους χειρισμούς του ελικοπτερου.

Πρόκειται για μία απλή συσκευή, που αποτελείται από δύο μικρές πτέρυγες, προσαρμωμένες στο ελικοπτερο, κάτω από την οριζόντια έλικα.

Σε μία πρόσφατη επίδειξη, ο Έρικσον πέταξε με ελικοπτερο, χωρίς να πιάνει καθόλου τα ηδύλατα, επί 10 - 15 λεπτά της ώρας — όπως τα παιδιά που δείχνουν την ικανότητά τους στο ποδήλατο αφήνοντας ελεύθερο το τιμόνι.

Ωστόσο, το ελικοπτερο διατήρησε περίφημα την ισορροπία του. Τέτοια ευστάθεια είναι αξιοθαύμαστη, όχι μόνο για ελικοπτερα, αλλά και για αεροπλάνα ακόμη.

Η εφεύρεση του Έρικσον επιτρέπει να εφαρμοσθεί και στα ελικοπτερα ο αυτόματος πιλότος, που χρησιμοποιείται ήδη από καιρό στα αεροπλάνα. Άλλα, κι αν ακόμη δεν υπάρχει αυτή η τελειοποίηση, ο πιλότος απασχολείται πάντως λιγώτερο και μπορεί να κάνει πτήσεις μεγάλης διάρκειας χωρίς να κουρασθεί.

Ο Έρικσον απέδειξε, στον πόλεμο, την αξία του ελικοπτερου, όταν οι άλλοι ειδικοί την άμφισβητούσαν. Σε μία περίπτωση π.χ. μετέφερε όρρο αίματος για 55 τραυματίες του καταδρομικού "Γάρνερ", που βρισκόταν 6 μίλια μακριά από την έλη. Ο καιρός ήταν άπαισιος, με χιονοθύελλα κι ανεμοστρόβιλο, τόσο που κανένα αεροπλάνο δεν τολμούσε να κάνει αυτή την πτήση. Αν ο όρρος απεσττέλετο με αυτόκίνητο ως το κοντινότερο σημείο της ακτής κι από εκεί με πλοίο, θα καθυστερούσε πάρα πολύ. Ο Έρικσον λοιπόν πήρε τον όρρο, ξεκίνησε με ένα ελικοπτερο κι έφτασε στον προορισμό του σε 14 λεπτά της ώρας.

Οι εφημερίδες χαρακτήρισαν κατόπιν το κατόρθωμά του ως ήρωικό. Για τον ίδιον όμως, δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μία πτήση της ρουτίνας. Τό να πετάξει με ελικοπτερο, με το χειρότερο καιρό, είναι γι' αυτόν το ίδιο σαν να πηγαίνει με τ' αυτόκίνητο από το σπίτι στο γραφείο του με δυνατή βροχή.

Προβλέπει ότι το ελικοπτερο πρόκειται να χρησιμοποιηθεί εύρυστα ως οικογενειακό αεροπλάνο, καθώς και για περιπολίες, για τη μεταφορά του ταχυδρομείου, για τη διάσωση ναυαγών, κλπ.

ΟΟΟ

Το βάρος του εγκεφάλου

Ο Αμερικανός φυσιολόγος Έρνεστ Σέλτον, σε μία μελέτη του που δημοσίευσε τελευταία, υποστηρίζει ότι η αντίληψή μας ως ο άνθρωπος έχει το μεγαλύτερο εγκεφαλο (σχετικά με τις διαστάσεις του σώματός του) είναι σφαλερή. Την πρώτη θέση την κατέχει μία φυλή νάνων πιθήκων της Νοτίου Αμερικής. Σε κάθε 18 γραμμάρια του συνολικού βάρους του σώματος των αντιστοιχεί 1 γραμμάριο εγκεφαλικής ουσίας. Στον άνθρωπο, αντίθετα, η αναλογία είναι 1:44 και στη φάλαινα 1:8500. Αν οι αναλογίες του νάνου πιθήκου της Νοτίου Αμερικής ίσχυαν και στον άνθρωπο, θα έπρεπε τότε το βάρος του εγκεφάλου μας (υπολογιζόμενου κατά μέσον όρον του συνολικού βάρους του σώματός μας σε 70 κιλά) να είναι 3.888 γραμμάρια! Αν, από τ' άλλο μέρος, ίσχυαν σε μας οι αναλογίες της φάλαινας, θα έπρεπε ο εγκεφάλός μας να είναι μόλις 8 γραμμάρια!

Τὰ ἐπτὰ πουκάμισα τοῦ φειδίου

Τὸ παρχυμῶνί σας

Μία φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα. Ήσαν πολύ εύτυχημένοι μα ο καυμός τους ήταν μεγάλος που δεν είχαν παιδιά. Μία γοργά όταν τόμαθε, αποφάσισε να πάει στο παλάτι, στη βασίλισσα, και να της πη ένα φάρμακο για να αποκτήσει παιδί. Όταν παρουσιάστηκε μπροστά της, της είπε:

—Ω, βασίλισσά μου, ξέρω τον καυμό σου και ήρθα εδώ να σε βοηθήσω.

—Και τί μπορείς να κάνεις εσύ; τη ρώτησε η βασίλισσα παραξενεμένη.

—Βασίλισσά μου, πρώτα - πρώτα, θα σου δώσω το λόγο σου ότι εκείνο που θα σου πω θα το κάνεις.

Η βασίλισσα, ύποσχεθηκε πως θακανε ό,τι θα της έλεγε.

—Λοιπόν, της είπε τότε η γοργά, θα δώσης διαταγή να σου ετοιμάσουν ένα κρύο λουτρό από τρεχούμενο νερό. Αφού πλυθείς, θα βγής και θα κυττάξεις από κάτω από το λουτρό. Εκεί θα βρης κρεμμυδάκια, θα τα καθαρίσης και θα τα φας.

Η βασίλισσα, τότε, έκανε ό,τι την όρμηνε η γοργά. Έφαγε όμως το ένα κρεμμυδάκι ακαθάριστο και το άλλο καθαρισμένο.

Σε λίγο καιρό, η βασίλισσα, έφερε στον κόσμο δύομα. Τό ένα όμως από αυτά ήταν ένα τρομερό φειδί! Η μαμή σαν τό είδε, χωρίς να πη τίποτε, πήρε τό φειδί και τό πέταξε κάτω από τό κάστρο του βασιλιά.

Ο βασιλιάς, η βασίλισσα κι' όλος ο κόσμος γιόρτασαν τη γεννήσι του βασιλόπουλου, χωρίς να μάθουν ποτέ, ότι τό πρώτο που γεννήθηκε ήταν φειδί. Έτσι πέρασαν είκοσι χρόνια και ο βασιλιάς είπε τότε στο βασιλόπουλο πως έπρεπε να ταξιδέψει σε μακρινές πολιτείες για να ψάξη να βρη μία καλή βασιλοπούλα για γυναίκα του.

Αιέως ετοιμάστηκε η χρυσή άμαξα με τό όχτω άλογα και ξεκίνησε. Στο πρώτο όμως σταυροδρόμο αναγκάστηκε να σταματήσει. Ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο φειδί ήταν εαυλωμένο μπροστά τους και τους έκλεινε τό δρόμο.

Όταν σταμάτησαν, τό φειδί σήκωσε ψηλά τό κεφάλι του και ρώτησε τη συνοδεία:

—Πού πάει τό βασιλόπουλο;
—Πάει να βρη μία βασιλοπούλα να παντρευτεί.

—Γυρίστε πίσω, είπε τό φειδί. Δεν θα παντρευτεί αν δεν βρω εγώ πρώτος γυναίκα.

Όταν ο βασιλιάς έμαθε όσα είχαν συμβη, αποφάσισε να παντρευτεί τό φειδί με μία σκλάβα του. Διάταξε λοιπόν κι' έκλεισαν σε μία κούρση τό φειδί με τη σκλάβα. Την άλλη μέρα που μπήκαν μέσα βρήκαν τη σκλάβα κομματάκια.

Την εποχή αυτή ζούσε σ' ένα χωριό εκεί κοντά, μία γυναίκα που είχε δύο κόρες. Η μία άσχημη, ήταν δική της κι' η άλλη όμορφη ήταν από την πρώτη γυναίκα του άντρός της.

Σαν έμαθε η κακή αυτή γυναίκα πως στο παλάτι ο βασιλιάς έδινε στο φειδί από μία σκλάβα, σκέφθηκε και πήγε στο βασιλιά και του είπε πως είχε μία όμορφη κόρη που ήθελε να γίνη γυναίκα του φειδίου. Σαν τ' άκουσε ο βασιλιάς διάταξε να φέρουν τό κορίτσι στο παλάτι.

Οι άνθρωποι του βασιλιά πήγαν να την

πάρουν, μα η όμορφη η κόρη φοβήθηκε πολύ. Παρακάλεσε να την αφήσουν για μία μονάχα βραδυά να κοιμηθι στο σπίτι της και την άλλη μέρα ναρθουν να την πάρουν.

Η χάρι της έγινε και τότε τό καυμένο τό κορίτσι έτρεξε στον τάφο της μονούλας της και άρχισε να κλαίει.

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε η ψυχή της μονούλας της και της είπε:

—Κόρη μου γλυκεία, εγώ είμαι κοντά σου και μη φοβάσαι. Αμα πας στο παλάτι ζήτησε από τό βασιλιά να αναψουν μία φωτιά στην κούρση που θα κληθής με τό φειδί κι' άπάνω εκεί να βάλουν ένα τσουκάλι με νερό. Ακόμα θα ζητήσης μία βούρσα και από τη βασίλισσα θα ζητήσεις να σου δώση έφτα άσπρα πουκάμισα που θα τα φορέσης. Μόλις μείνης μόνη σου και σου πη τό φειδί να γδυθείς, έσυ να άρνηθης και να του πης να γδυθι πρώτα αυτό. Τότε τό φειδί θα βγάλη τό δέρμα του. Αμέσως θα βγάλης κι' εσύ τό ένα πουκάμισο. Υστερα να του πης να βγάλη τό δεύτερο, τό τρίτο άσπου να βγάλη και τό έφτα του δέρματα. Όταν μείνης τότε έσύ με τό ένα πουκάμισο, θα πάρης τη βούρσα, θα τη βουτήξεις στο ζεστό νερό και θ' άρχίσης να τριέθς τό φειδί. Αμα τό τριέθς καλά θα δης που θα σου παρουσιάσι μπροστά σου τό πιο όμορφο βασιλόπουλο τό κόσμου.

Αυτά της είπε η ψυχή της μονούλας της και χάθηκε. Την άλλη μέρα ήρθαν να πάρουν τό όμορφο κορίτσι που τους ακολουθούσε πρόθυμα.

Σαν έφτασε στο παλάτι ζήτησε να της δώσουν όσα της όρμηνε η ψυχή της μονούλας της.

Όταν τό κορίτσι έμεινε μονάχο του με τό φειδί στην κούρση του παλατιού, γύρισε με άγρια φωνή και της είπε:

—Γύσσυ!

—Γύσσυ έσύ πρώτα, του είπε τό κορίτσι.

Τότε τό φειδί άρχισε να κυλιέται χαμώ, να δένεται και να βογγάη άσπου έβγαλε τό πρώτο του δέρμα.

Έτσι έκανε, κι' έμεινε στο τέλος χωρίς δέρμα, ενώ τό κορίτσι με τό τελευταίο του πουκάμισο, πήρε τη βούρσα κι' άρχισε να τριέθ τό φειδί, όπως της είχε πη η ψυχή της μονούλας της.

Σε λίγο παρουσιάστηκε μπροστά της ένα όμορφο παλληκάρι, που της είπε ότι αυτός ήταν ο Διάδοχος του θρόνου και της ύποσχεθηκε πως θα την κάνει μία μέρα βασίλισσα του.

Τό πρώτο ο Βασιλιάς έστειλε έναν άνθρωπο να δη τι γινόταν τό φειδί. Ο άνθρωπος αυτός μόλις άνοιξε είδε τό έφτα φειδοτάμα κι' έξη όλοευκα πουκάμισα. Δίπλα στο κορίτσι κοιμότανε ένα όμορφο παλληκάρι.

Σαν άκουσαν όλ' αυτά ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα άόρησαν και πήγαν να ιδούν με τό μάτι τους τι έγινε.

Ευπνήσαν λοιπόν τό παλληκάρι και τό κορίτσι και τους ζήτησαν εξηγήσεις. Τό κορίτσι τους είπε την καθαρή αλήθεια. Τότε η Βασίλισσα θυμήθηκε τό δυο κρεμμυδά που τό ένα τό είχε φάει ακαθάριστο. Ρώτησε και τη μαμή και της είπε κι' αυτή όλη την αλήθεια: πως τό πρώτο που γεννήθηκε ήταν τό φειδί και τό πέταξε για να μη την κακοκαρδίση. Τότε ο Βασιλιάς άγκάλιασε τό παιδί του κι' έκανε αυτόν Βασιλέα και τό φτωγό και όμορφο κορίτσι Βασίλισσα και κόνανε πολλά παιδιά και έζησαν εύτυχισμένα πολλά χρόνια.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Παιδική λογική

Η ιστοριούλα σας

Στο σπίτι όλοι περιμένουν τη θεία Μαρίνα. Είναι μεσημέρι, μα η θεία δε φάνηκε ακόμα. Και όμως έπρεπε να έρθη με τό τραίνο των έντεκα και σαράντα.

Μεσημέρι και τέταρτο. Τίποτε. Στη μιση χτυπά η πόρτα. Η μικρή Τιτίνα τρέχει ν' άνοιξη κι' ετοιμάζεται να πέση στην άγκαλιά της αγαπημένης θείτσας της. Μα στο κατώφλι παρουσιάζεται ο ταχυδρόμος που φέρνει ένα τηλεγράφημα.

Η Τιτίνα τό παίρνει και τό πηγαίνει στη μητέρα της που τό άνοίγει και διαβάει: «Έχασα τό τραίνο. Αναχωρώ αύριο ίδια ώρα.

Μαρίνα.

—Τί περίεργη που είναι η θείτσά! παρατηρεί η Τιτίνα.

—Γιατί; ρωτά παραξενεμένη η μητέρα της.

—Μα αν φύγη αύριο την ίδια ώρα, δεν θα χάση πάλι τό τραίνο;

MIKY-MAOYΣ

Χιοῦμορ

Μα μ α. — Γιατί, Κωστάκη, δεν μαθαίνεις τό ονόματα των ώκεανών που σου είπε ο δάσκαλος;

Κ ω σ τ ά κ η ς. — Καλέ μαμά, ξεχνάς πόσο με πειράζει έμένα η θάλασσα;

"Ένας παππούς χορεύει τό μικρό έγγονό του που είναι καθισμένος καβάλα στο γονάτο του και τον ρωτάει:

—Λάκη, σ' άρέσει να πηγαίνης έτσι καβάλα στο πόδι μου;

Και ο μικρός Λάκης του άπαντά άσελίστατα:

—Μ' άρέσει παππού, μα καλύτερα θά μ' άρεσε αν ήσουν αληθινό γαϊδουράκι!

—Μαμάκα! Τά μαλλιά σου άρχισαν ν' άσπρίζουν.

—Έσυ φταίς, Λάκη, που με κάνεις κάθε μέρα και συγχίζουαι.

Ο Λάκης δεν μπορεί αυτό να τό χωνήψη. Γυρίζει στην γιαγιά του, που κάθεται σε μία πολυθρόνα εκεί κοντά, την κυττάζει προσεχτικά και λέει πάλι στη μητέρα του:

—Τότε φαντάζομαι τι θα τράβηξε από σένα η γιαγιά αφού τά μαλλιά της είναι κατάρματα!

—Νά πλύνω μαμά και τό δόντι που μου βγάλη αύριο ο γιατρός...

Οι Πρωτόδικες της Εφταλίας

Στην ψαραγορά

Η γυναίκα του Νίκου του Τσατσάμικου ήλγε το 'Εφταλίας:

— Πήγα καλὴ νὰ πάρω τὰ πράματα τοῦ δελτίου καὶ μοῦπε ὁ μπακάλης μου πὼς τελέωνε! Μοῦφανε τὰ ζυμαρικά, πού νὰ φάγ τὰ κρέατα του.

— Μωρή, ὁ Θεὸς 'Αρβανίτης δὲν εἶνε — τὸ' εἶπε τὴ 'Εφταλία. Τὴ δαυτοῦλῃκα καὶ τὰ κριθοράκια σου, στὰ μάτια δὲ τὰ βγάλη. — Ἀμὴν, 'Εφταλία μου! Γιατί πᾶς εἶνε ἀνταγινιάτοιο. Γυρίσαμε πάλι τὰλε κοῦσᾶ, λε στὸ 41, ἀνεβαντάρσανε τσοὶ τροφές, κρύωνε τὸν καφέ, τὸ λάδι.

— Μωρή, ξεφώνισε ἡ 'Εφταλία, ὅσο κρῶδουνε τὸ λάδι στὸν τάφο ὁ παπᾶς νὰ τοὺς τὸ γύσει. Κι' ὁσοὶ σπεκουλάρουνε καὶ κάνουν λαθρομπαζοῦ καμπίο, ρολόγια, τσιγανόχαρτα καὶ χρυσοῦς, νάκουνε τὴν χρυσὴ καὶ τὸ σαρκίκα σ' αὐτὴν τοὺς τὴ λήσι! Καὶ με βαρυγῶμιες καὶ κατάρσες, φτάσανε στὴν ἀγορά.

— Ἀχ, Σμύρνη, καὶ πάλι Σμύρνη! 'Εκεῖ στὸ μπαζουχανὰ ἤρρισκες ὅτι ψάρι γουστάρεις, ἐδῶ οὐτε λέπει.

— Ἐξάσῃ ἡ 'Εφταλία σταμάτησε μπρὸς στὸ τεζιάκι ἑνὸς ψαρά, γιατί καὶ πῆρε τὸ μάτι τῆς, καὶ τοῦπε μελοδραματικά:

— Ἀχ, παλληκάρι μου... σήμερα ὅπως εἶνε τ' ἀντίτε πρέπει νὰ φάμε καὶ μεῖς λίγο ψάρι.

— Κερά μου, ψάρι δὲν ὑπάρχει... καὶ τράβα.

— Μωρὲ γρουσουζή, πὼς δὲν ὑπάρχει; Στραβὴ δὲν εἶμαι, τὰδα, τὰχεις μεσ' στὸ μπούτζι, γιὰ νὰ τὰ δώσης μαῦρη ἀγορά.

Κι' ἀξιομένη, καὶ γκιτσιομένη πῆγε κι' ἦρερε ἑνα ἀστυφύλακα.

— Ἡβὸι κύριε πολιτομάνε μου, τοῦλεγε στὸ δρόμο, πρέπει νὰ τοῦ κῆνης τὸ ντεριμπέ του. Ἐγὼ τὰ ἐδῶ ρεζιλίηκα δὲν τὰδα ντουϊνιαντ! Αὐτοὶ οὐλοὶ οἱ ἀντίχριστοι τὴν μέσα μᾶς πῖνουνε τὸ αἷμα πᾶνω στὸ ντακάβερι καὶ τὸ βράδυ πᾶνε γκουστοῦρι στὸ Ἀ' Βορθεῖον αἰλουδοῦσι! Χιτωπὴ ἡ καμπίνα καὶ κάκουνε τὸ σταυροῦ μου μετ' ὅτι ἑνα χέρι, καὶ μετ' ἄλλο μᾶς ζυγιάσανε ἐγγυκα! Ἀπ' τὴν μιά τραγοῦδανε «Ὁ 'Ελλάδα ποτὲ δὲν περαινέ» κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μπαρκαρῶνε κατὰ τὸν δρόμο τὰ παιδιὰ τους γιὰ νὰ μὴ κάσουνε ἀσκαρῆλη.

Χαμογελοῦσε ὁ πολιτομάνος ὅσο τὴν ἀκούγε, κι' ἕνα φτάσανε στὴν ψαραγορά, τὸ' εἶπε:

— Τώρα, στάσου στὴν γωνιά καὶ περίμενε.

Εὐθὺς ὁ ψωρὸς — μεγάλου ἀλεπού — σκέφθηκε νὰ δωροδοκῇ τὸν πολιτομάνο, καὶ τοῦδαλε μετ' ὅμοιο μὴ δὲν ἔχασε.

Μὰ ὁ πολιτομάν, πού δὲν χάριξε κάσταναν, καὶ δὲν ὑπορούσε νὰ τ' ἀνεχθῇ, τὸν ῶντησε:

— Πόσο κάνουν;

— Τίποτα, κύριε ἀστυνόμω, ἀπάντησε ὁ ψωρὸς.

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας περαστικός φώναξε:

— Βρέ, ψάρια ἔχεις; Βάλε μου κι' ἐμένα μιά ὀκα.

Ὁ ψωρὸς ἰστέρ-ἰστέμὲς τοῦ ζύνισε.

— Πόσο κάνουν;

— Τὰ δίνει γουρσίμα, φώναξε ὁ πολιτομάν.

Ὁ ψωρὸς δὲν εἶπε κουσάνιο νὰ διαμάρτυρη.

Ἀλλὰ ὁ πόλιτισαν ἐπέμεινε:

— Χορσίμα καὶ δίνει! Μοῦδῶσε κι' ἐμένα μιά ὀκα τῆςμπα. Πάρτα λοιπὸν καὶ φύγε. Τότε πῆσανε σὺν ἀκούδες κόμος καὶ ντουϊνᾶς. Κι' ἡ σκηνὴ ἐπανέληθε ἀπαράλλακτα.

Ἡ 'Εφταλία ἤτρεξε κι' ἦρερε τὸ Νικολάκη τὸν μ' ἑνα πανέρι.

Βάλε μου κι' ἐμένα πέντε ὀκάδες! φώναξε ὁ Νικολάκης ἔγω τὰξερνα καὶ θέλω νὰ τὰ μανιέλω νὰ τσοὶ μουστερῆς μου!

Κι' ἔτσι ὁ ψωρὸς ξεπούλησε στὸ μουμέντο χωρὶς νὰ πᾶν πεντάρα!

Κι' ἡ 'Εφταλία σκασιμένη στὰ νῆλια, ξεφώνισε:

— Μπράβο, κύριε πολιτομάνε μου, νὰ ἔησες. Τώρα ὅπως πρέπει νὰ τὸν καταγγείλῃς γιὰ τὴν δωροδοκίαν. Ἦθελε νὰ σοὺ δώσῃ αἰγάλο ὁ μπαγαπόντης!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ ντέρτια τοῦ Κιρκόρ

Η ΛΟΥΛΟΥΚΑ

Κάθε βράδυ ὁ Κιρκόρ, μετ' ὅν 'Αρτίν, ἕνα μουρ-ντάρη φίλο του, τὰ κουτσοπίνανε μεσ' τὴν ταβέρνα τοῦ μαχαλά, καὶ κάπου, κάπου φωνάζανε στὸ τραπέζι τοὺς τὴν Λουλούκα, μιά ζωντοχήρα ἐξώλης καὶ προώλης καὶ καυγαντίζανε ποῖος νὰ τὴν πρωτοκεράσῃ.

Ξαφνικά ὅμως ἡ ὁμορφὴ ζωντοχήρα χάθηκε καὶ τὸ πιὸ περίεργο οἱ δυὸ φίλοι δὲν εἶπαν λέξι γι' αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισιν, κι' ἐξακολουθῆσαν νὰ κανουν παρέα. Μόνον πού ὁ 'Αρτίν κάθε Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή, ζητοῦσε συγγνώμην ἀπ' τὸν Κιρκόρ κι' ἐφευγε, μετ' ὅν πρόφασιν πὼς τὸν περιμένει ἕνας θεῖος του.

— Ἀφ' ἐντέρτιν, Κιρκόρ ἐφέντη, μπάρμπα μου, ἰσπίτι γκιντετζέι.

Καὶ πάλι Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο, ὁ Κιρκόρ — ἕνα περίεργο πράγμα! — παρατοῦσε τὸν 'Αρτίν μετ' ὅν δικαιολογίαν ὅτι πᾶει κι' αὐτὸς στὸ δικὸ του θεῖο.

— Μπού ἀκόσμ 'Αρτινάκι γιαδρούμ, κι' ἐμένα μπάρμπα μου μπεκλιόρ.

Κι' ἔτσι πάντα ὁ ἕνας ἔμενε μπουκάλα! Κι' ὁ Στόκλῃς γελοῦσε πονηρὰ καὶ τοὺς ἔλεγε:

— Βρὲ ἀδανάκηδες, ἀν ἀλλάξετε νομπέτι μετ' ὅνς μπαρμπάδες σας, θὰ χαλνᾶτε μόνον τρεῖς φορές τὴν βδομάδα τὸ τσιμποῦσι σας, κι' ὄχι κάθε βράδυ.

Πραγματικῶς ἔτσι ἔγινε, καὶ μετὰ λίγες μέρες, ὁ Κιρκόρ ἔλεγε στὸ φίλο του τὸν 'Αρτίν ἐνθουσιασμένος:

— Γκιουζὶν χαθαντσίγια βάρ, μπάρμπα μου, κατάρφερα ἀπὸ ἐρχόμενη βιτομάντα νὰ πηγαίνω Δευτέρα, Τετάρτη καὶ Παρασκευή.

— Φτοῦ ἀλλάχ μπελανίβερεσιν! φώναξε ὁ 'Αρτίν, σαλάτα — μαλάτα τᾶκανες.

— Γιατί μπέεεε;

— Γιατί κι' ἐμένα ντικός μου μπάρμπα καμπουλ ἦκανε νὰ βλέπω Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο.

— Βαί! Βαί! λὲς καὶ σόρτη μας τέρσικα πᾶει.

Ἀμέσως κατάλαβε ὁ Κιρκόρ πὼς γελοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' εὐογε γκιτσιομένος, καὶ μουρμούρισε:

— Μπρέ γκιόζ γκιονιρὲν βλέπω πὼς αὐτὸ σεῖ-τᾶν 'Αρτίν γιαδουκλόφ φιδενάντα ἐκεῖ, καὶ ντὲν τέλει φοβάται νὰ γνωρίσω.

Καὶ βάσταξε καιρὸ αὐτὴ ἡ κωμωδία. Μετ' ὅν τὸ ἕνα γύρευε νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ τοῦ ἄλλου. Μὰ ἦσαν ἀδύνατον.

Τέλος ὁ κατεργάρης ὁ Κιρκόρ, ἕνα βράδυ ξαφνικά γιὰ νὰ τὸν πιάσῃ, ἀνοῖξε μᾶζους τὴν γκου-βέντα τῆς ζωντοχήρας:

— Ἀρτίν ἐφέντη, τυμάσαι Λουλούκα; 'Εχτές φάτσα καρσιλάκα ἦρταμε.

Πῆδηξε ὁ 'Αρτίν λὲς καὶ τὸν δάγκασε σκορ-πίος καὶ φώνησε:

— Κι' ἐγκὼ χτές Λουλούκα τράκαρε.

Μὰ ὁ Κιρκόρ τὸ βιολί του μετ' ὅν ψυχραιμία καὶ οὐσταλὴν συνέχισε:

— Ἐμένα ἰσπίτι τση κάλεσε.

— Κι' ἐμένα! Ξαναφώνησε μετ' ὅν λῦσσα ὁ 'Αρτίν.

Κι' ἔτσι σιγὰ σιγὰ οἱ δυὸ ἀδελφικοὶ φίλοι ἀρχίσανε τὴς ἐκμυστηρεῖσεις, καὶ τέλος κατάλαβαν πὼς τοὺς δούλευε καὶ τοὺς δυὸ κανονικά ἡ πα-νουργα.

— Αὐτὴ τσοκ μαλιματατζοῦ εἶνε. Τζουτζούκο Κιρκόρ λέει ἐμένα.

— Βαί! Βαί! νὲ σεῖτᾶν ὕναϊκα εἶνε! Καὶ μένα τζουτζούκο 'Αρτίν, φωνάει.

Ἀφρίζουν καὶ τρίζουν τὰ δόντια τους μετ' ὅν λῦσσα οἱ δυὸ στενοὶ φίλοι, καὶ ὅπως εἶνε Κυριακὴ καὶ δὲν ἦταν οὔτε ποὺ ἕνα, οὔτε τοῦ ἄλλου ἡ μέρα, ἀποφασίζουν νὰ πᾶνε ξαφνικά μαζί νὰ τὴν ντρο-πιάσουν.

— Βάλας μπίλας! ἀπόψε τὰ ξευτελίσω, λέει ὁ Κιρκόρ ἐξῶ φρενὼν.

Ἀγκαλιασμένοι πῆγαν σιγὰ σιγὰ καὶ μπῆκαν σπῆτις τους, ἀλλὰ ξαφνιασμένοι εἶδαν ἕνα τρίτο ἀν-δρικό καπέλλο στὴν κρεμάστρα τῆς, κι' ἀκούσαν τὴν ὁμορφὴ ζωντοχήρα νὰ λὲν αὐτιάρικα:

— Ἀχ τὶ καλὸς πού εἶσαι, τζουτζούκο μου Στόκλῃ!

— Ντινιβί - ἱμανιβί! Ξεφώνισε τότε ὁ Κιρκόρ, αὐτὸ ὄκι Λουλούκα. Παλούκα εἶνε!

Σ. Ρ.

Οἱ ἱστορίες τοῦ Περσινά

Ψώνια

Καλημέρα, κύρ -Θανάση! Μὰ πὼς τόσῃ πρωΐ! Ἡ ὥρα εἶνε ἐξημίσι ἀκόμα. Τὴ δὲ διά-βολο γυρεῖςς ἐξημερώματα στὴν 'Ομόνοια; Πᾶς; Ἐγὼ πὼς βρέθηκα; Ἐγὼ ἔχω νὰ συ-ναντήσω καποιο πρόσωπο πού ἀναχωρεῖ στίς ἑφτά καὶ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ μὴ τὸ συ-ναντήσω. Ἀλλὰ εἰς; Τὸ γραφεῖο σου, κα-θὼς ξέρω, ἀνοίγει στίς ὀκτώμι. Καὶ ἡ ὥ-ρα μόλις εἶνε ἐξημίσι. Πᾶς; Τί; Ἀν βλέπω τὸ δίκτυ; Καὶ βέβαια τὸ βλέπω, δὲν στρο-βώσκηκα ἀκόμα. Μάλιστα, βλέπω, ὅτι κρα-τᾶς ἕνα δίκτυ στὸ χέρι. Λοιπὸν;

— Μπα; Τὴ μοῦ λές; — Ὄστε πᾶς στὴ Κεν-τρικὴ Ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃς κρέας καὶ πατάτες καὶ τυ-ρὶ καὶ σῆλινο καὶ αὐγὰ καὶ πορτοκαλί-α; Γιατί, δὲν ὀ-πόρουνε μαγαζιά στὴ γειτονία σου; Πᾶς; Ὑπάρχουν; — Ὄστε; Γιατί δὲν ψω-νίζεις ἀπὸ κεῖ;

— Μπα; Τὴ μοῦ λές; — Ὄστε συνθίξε-ις, πάντα νὰ κῆνης τὰ ψώνια σου στὴν Κεντρικὴ Ἀγορὰ;

— Τὴ μοῦ λές; Καὶ ἔχεις τὸ κουράγιο, μωρὲ ἀδελφῶ, νὰ ξεκινᾶς κάθε πρωΐ ἀπὸ τὸ ξέρμα Ἀμπελοκήπων καὶ νὰ κατεβαίνεις στὴν Ἀγορὰ γιὰ νὰ γεμίσης τὸ δίκτυ σου; Καὶ τώρα θὰ ξαναγυρίσης πίσω στὸ ξέρμα καὶ θὰ παραδώσης τίς φαγωμένες ἀψίδες πού θὰ ψωνίσῃς καὶ θὰ ξαναμῖνεις στὸ τραμ γιὰ νὰ σᾶς στὴν ὥρα σου στὸ γραφεῖο; Κι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ τὴν κάνεις χρόνια; Ὄστε χρόνια πετάγουν ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου νύχτα - νύ-χτα γιὰ νὰ προλάβῃς;

Καὶ γιατί, λοιπὸν, δὲν ψωνίζεις ἀπὸ τὴ γειτονία σου; Τὴ εἶπες; — Ἄλλο πράμα εἶνε νὰ ψωνίσῃς ἀπὸ τὴν Ἀγορὰ; Γιατί, βρὲ χριστιανέ μου, γιὰ ἐξημίσις μου νὰ σὲ κα-τανοήσω. Τὴ διαφορά ἔχει τὸ κρέας τῆς γει-τονίας σου ἀπὸ τὸ κρέας τῆς Ἀγορᾶς; Καὶ κατὰ τὴ εἶνε καλύτερες οἱ πατάτες πού θ' ἀ-γοράσεις ἀπὸ τὰ κεντρικά μαγαζία ἀπὸ τίς πατάτες πού ἔχουν ὅλα τὰ μανάδικα τῆς πό-λεως; Μήπως οἱ πρώτες ἔχουν χρυσάφι μέ-σα; Πᾶς; Εἶνε ἄλλα πράμα; Τὴ ἄλλο πᾶς, μα βρὲ ἡλιθίε; Στὴν ἴδια γῆ φυτῶνουν ὁ-λες.

Τὴ ἔκανε λέει; Γιατί σὲ βρίζω; Σὲ βρίζω καὶ σὲ οἰκτεῖρα καὶ σὲ ἐλεεινολογῶ. Ἀ-κου πᾶμα! Βρὲ δὲν λυπάσαι τὸν ἑαυτὸ σου πού τὸν στερεῖς δυὸ ὥρες ὕπνο; Δὲν λυπάσαι τὰ παπούτσια σου καὶ τὸν κόπο σου κοκομοῖον, νὰ κῆνης ὅλη αὐτὴ τὴν 'Οδὸς, σεία γιὰ νὰ ψωνίσῃς παιδικά, καὶ σῆλινο πέντε χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι σου, δταν τὰ χαράσπηκα καὶ τὰ μπακάλικα καὶ τὰ μανάδικα εἶνε πέντε μέτρα ἀπὸ τὸ σημάδι σου;

Ἡ μήπως ἔχεις στραβωμάρα καὶ δὲν τὰ βλέπεις; Ἀλλὰ εἰς; Τὸ χαδὰ σου κύρ -Θανά-ση μου. Ἐπὶ ζήτημα μετ' ὅν τὰ κοκκάρια, τὸ δί-χτυ στὸ χέρι καὶ Μαροθώνιος μεχρὶ τὴν Ἀ-γορὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃς τὸ φρέσκο καὶ τὸ φτη-νὸ καὶ μὴ γυρίσης τσακισμένους καὶ μετ' ὅν ὕψος νικησαντος στρατηγοῦ κομίζοντας σπουδαῖα λάφυρα κατὸν στρατηγικὴ νί-κης. Ἄκου πᾶμα!

Αἱ φαντάσιαι εἰς αὐτὴ τὴν περιπέτεια θὰ τὴν ἔχῃς μόνο τὴν ἀνοίξῃ καὶ τὸ καλο-καίρι. Τί; Τί; Τί; Καὶ τὸ χειμῶνα ἀκό-μα; Βοῆχει γιονίει, χαλᾶει ὁ κόσμος, ἐγὼ θὰ πᾶς στὴν Ἀγορὰ ἀπὸ τὰ ἐξημερώματα τοῦ Θεοῦ; Τᾶς σου νὰ σὲ καμαρώσω ἀνθρῶ-πέ μου. Μπράβο! Καὶ χαμογελᾶς σὺν νὰ περιμένῃς νὰ σοὺ δώσω συγκαρτερητρία μαζί μετ' ὅν κανένα παρσάνιο ἀνδρείας! Λοιπὸν, θὰ σὲ δώσω κύρ -Θανάση μου! Φτοῦ σου!

Βλέκα! Καὶ πᾶρε καὶ τὸ παρσάνιο! Τί; Γιατί σὲ μωτῶζων; Τί ἄλλο νὰ κάνω βρὲ χῆστα τοῦ κοινωνίας; Κρίμα πού σουλέγα καλημέρα τόσα χρόνια, γιατί δὲν ἤξερα βλέπειν τὸ ψώνιο σου. Λοιπὸν, τὰδα στὴν Κεντρικὴ Ἀγορὰ νὰ ψωνίσῃς τὰ σῆλινα σου καὶ τὸ ταλκουμοῦρι σου κύρ -Θανάση. Κι' ἔμπα στὸ τραμ καὶ τράβα σπῆτι σου νὰ πα-ραδώσης τίς πρασιναδὲς σου καὶ ξαναῖμα στὸ τραμ νὰ πᾶς στὸ γραφεῖο σου καὶ μὴν τολμήσης νὰ μοῦ ξαναπῇς καλημέρα γιατί θὰ φᾶς κατακέφαλο πού θὰ εἶνε ὅλο δικό σου. Ἀε στὸ δίδολο νὰ μὴ σὲ βλέπω, πού μετ' ὅν τᾶραξες ἐξημερώματα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Γραγωδία μιᾶς καρδιάς

Ἡ Ἀ' Ἀνέμω νῆς βρίσκεται ἐξαπλωμένη σ' ἕνα κρεβάτι τῆς «Σαυνιρῆς». Ἡ αἰτία τῆς ἀρρώ-στειας τῆς εἶνε ἕνας μεγάλος ἔρωας. Λίγο μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, γνω-ρίζον ἕνα λέο, κομψὸ, ὠρατο, οὐμ-λητικό, ἡ «Ἀνέμω» ἐνθουσία-στηκε. Τὸν ἀκολουθῆσε; στὸ σινε-μά, σὲ ἐκδρομῆς, σὲ πάρτυ. Ἦταν τ' ὄνειρό τῆς, ἡ ἀγάπη τῆς. Τοῦ εἶπε νάρῃ ὅπῃ τῆς. Ἐπῆγε. Καὶ ζῶσαν σὺν ἀρραβωνιασμένοι. Μία μέρα ἔκείνος δὲν ἦρθε. Οὔτε τὴν ἄλλη μέρα. Πέρασε μιά βδομάδα, ἕνας μῆνας. Ἡ Ἀνέμω νῆς ἀρρώ-στησε. Ὁ πατέρας τῆς ἀποφάσισε τότε νὰ πᾶν νὰ τὸν βρῇ. Κι' ἀνε-κάλυψε τρία τρομερὰ πράγματα: πρῶτον, ἡ διέφυγναι πού τότε εἶχε δώσει μετ' ὅν δικὴ του, ἀλλὰ εἶ-νός φίλου του. Δεύτερον, ὅτι ἦταν παντρεμένος μετ' ὅν παῖδι. Τρί-τον, εἰς αἰτία πού ἐξαφανίστηκε ἦ-ταν γιατί τὸν παρέρυρε ἕνα τῆ-καὶ τὸν σκότασε. Ἡ Ἀνέμω νῆς τᾶμας ὅλ' αὐτὰ πῆγε νὰ κόψῃ τίς φλέβες τῆς. Τὴ γλύτωσαν, μὰ ἀπὸ τότε δὲν σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρε-βάτι, εἶνε ἀκόμα στὴ «Σαυνιρῆς».

Τὴ συμβουλὴ νὰ δώσω στὴν Ἀνε-μῶν; Νὰ θεωρήσῃ τὴν περπέ-τεια τῆς σὺν καὶ τὸ θλιβερὸν στὴ ζωὴ τῆς. Ἀς προσπαθῇ μετ' ὅν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, νὰ γνῇ καλὰ καὶ ὅς εἶνε πού προσεχτικὴ στὸ μέλλον. Ἀς χρησιμοῖσῃ τὴ τραγι-κὴν περιπέτεια τῆς Ἀνέμω νῆς ὡς παραδειγμα γιὰ ὅλα τὰ κορίτσια πού ἐμπιστεύονται ἀνεξέλεγκτα στὸν πρῶτο τυχερὸν καὶ καταστρέ-φουν τὴ ζωὴ τους.

Π. Ο. Ν. Ε. Μ. Ε. Ν. Ν. Α. Ε. Λ. Α. — Ἀρτα: Ὁ ἀνθρώπος πού ἀγαπᾷ δὲν ἀποκαρκενέται ἐπὶ, ξαφνικά, ἀπὸ τὴν ἀγάπην του. Γι' αὐτὸ ἀμ-φιβάλλω ἐν ἀγαπῶν. Μάλλον δι-σκέδαζε. Θὰ ἦταν προτιμώτερον εἰς ἐλθε ἐπιφυλακτικὴ καὶ πῶς αὐ-στηρὴ στίς σχέσεις σας στὸ μέ-λλον.

Μιὰν πού δὲν κλίνει ὁ ρις ἐλπίδα Ἀ. Π. Β.: Ἀρτο-παρὸν λιγνὸν οἱ ἀπάντησις νὰ δημοσιευθῇ. Θὰ δημοσιευθῇ, ὁ-μως, ἐπωδονησῇ. Νομίζω, ὅτι δὲν ἔλκει τὸν κόπο νὰ ὑποφῆτε, γι-στὶ δὲν σᾶς φέρῃς τίμια ἐξ ἀρ-χῆς. Αὐτὰ δὲν ἐπρεπε νὰ σᾶς πᾶ-πῇ πριν ἀπὸ μαρσάωσιν. Ἀκολου-θῆτε, λοιπὸν, τὴ λογικὴ καὶ θεω-ρήσατε τὴ γνωριμία αὐτὴ ὡς ἀπὸ ἐπεισόδιον στὴ ζωὴ σας.

Κ. Ι. Τ. Ε. Ν. — Α. Μ. Χ.: Κάνετε πολὺ καλά νὰ στείλετε τὸ γράμ-μα. Ἐτσι θὰ προλάβετε τὴν κατα-στροφή. Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔχετε μιά ἀγνὴ φίλια, χωρὶς τὸ χτυπο-κάρι, ἀλλὰ καὶ τὸν φλογερὸ ἔρω-τα. Εἰσθε λογικὴ καὶ θὰ τὰ κα-ταφέρετε.

Ἐγὼν πού δὲν κλίνει ὁ ρις ἐλπίδα Ἀ. Π. Β.: Ὀυτε ξέρω ποῖος μᾶς γράφει, οὔτε ἀπὸ ποῦ ἔρχεται τὸ γράμμα του. Τὰ γράμματα ὅλα σὺν τὴν ἀνέμω νῆς μετ' ὅν ἀπάν-τησι καὶ ἐγὼ λημονῶ τίς ἐρωτή-σεις καὶ τίς ἀπαντήσεις. Μὴν εἰσθε ἀπλῶς. Κάθε ἱστορία ἔχει καὶ μιά ἱστικήν περιπέτεια. Πρέπει ὁ-μως νὰ παραδεχθῆτε ὅτι διαρκῶς εἶσθε οἱ ἀντρες γίναντες λαδὶ, κι' ἀφῆντε τὴ γυναικὴ νὰ βγάλουν τὰ ζῆτα κάσταναν ἀπὸ τὴ φωτιά.

Ἀντ. Χριστοφίλιδης ν: Δὲν συμφωνοῦ μετ' ὅν γράφω: Ἐγὼ πολλὰς τέτοιαις γυναικῆς. Μερικὲς ὅμως μένουν στὸ περιθώ-ριο, ἄλλες πάλι στὴν ἀφάνειαν, κι' ἄλλες διατάζουν νὰ σχετισθῇ. Ἄλλες ἀποφθεύγουν συστηματικά κάθε σκέψιν. Γιατί; Γιατί ὁ ἀντρες παραγινώρει συνήθως τὴν ἀγνὴν.

τῆς τῆς σκέψεως καὶ προσπαθεῖ νὰ παρσούρῃ σὺν δίκτυα του τὴ γυναίκα. Μόνον ἡ ἀγνὴ φίλια δυ-ναμῶναι τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὸ σεβασμὸ πού μετ' ὅν καιρὸ γίνεται ἀγάπη, αὐτὴ ἀκριβῶς πού ζητᾷ ἕ-να ἀντρίγγονο γιὰ ὅλη τὴν ζωὴν.

Σ. Ο. Ν. Α. Κ. Β.: Σᾶς συγκαί-ρω γιὰ τὴ λογικὴ σας. Σπάνια βρίσκω στὰ γράμματα πού μοῦ στέλνουν τέτοιαν ἀποφασιστικότη-καὶ ἑστέρο μυαλό. Κι' ἐγὼ συμ-φώνω νὰ μὴ βασίζεσθε στὴ φιλο-λογία. Τὸν ἀντρα δὲν τὸν ἐνδια-φέρει ἀν θὰ ἐκτεθῇ μαζί του καὶ ὡς ποῖο βαδισί. Ἐπομένως κυτᾶ-στε τὸ συμφέρον σας, τὸ μέλλον σας, τοὺς γονεῖς σας. Νὰ μοῦ ἐλ-ναγοσάτε. Περιμένω τὴ διέθυνσιν σας.

Μ. Ψάλλην, 32: Καλὰ κά-νεται πού μοῦ γράψατε γιὰ νὰ ἐλ-λαφρώσετε. Ἀλλὰ, διαβάσαντες τὸ γράμμα σας δὲν βρήκα πούθεν τὸ σκοπὸ αὐτῆς τῆς ἀγάπης. Γάμος; Τότε γιατί δὲν πηγαίνετε στους γονεῖς τῆς ἡ νὰ τῆς πῆτε, τῆς ἱ-δίας, κατὰ τέτοιο: «Ὁπωδῆποτε, φαντάζομαι, ὅτι δὲν ἔκαμε γιὰ σᾶς, γιατί μετ' ὅν ἐπιπόλαιο χαρα-κτῆρα πού ἔχει θὰ σᾶς ἔκανε δυ-στοχιμμένο. Ἀδιαφορήσατε, ἔχ-ατε».

Ἐγὼ τὴν ἀνέμω νῆς ὡς κορίτσι, 1949, Π. Τ.: Δὲν εἶνε τίποτα ἀπὸ ὅτι φαντάζεστε. Ἀ-πλούστατα ἔχει ἕνα ἐπιπόλαιο χα-ρακτῆρα. Ἐπειτα δὲν ἔχει νὰ σε-βάσῃ τὴ γυναίκα πού τοῦ προσ-φέρει τὴν φιλία τῆς. Εἶνε τύπος ἐ-πικίνδυνος γιὰ τὸ μέλλον. Δὲν σᾶς συμβουλεύω νὰ συνεχίσετε, πολὺ περισσότερο νὰ τὸν παντρευθῆτε.

Π. Λ. Ν. ὡς μένο π. ο. ὡ. λ. Α. Ζ. Α. Ε.: Ἀναλογησάκατε ἀν εἰσθε οἰκονομικῶς, κοινωνικῶς καὶ οἰκογενειακῶς ἀνεξάρτητος; Ἄν ναι, τότε σύμφωνα μετ' ὅν ἔθιμα τοῦ τόπου σας γιατί δὲν τὴ ζητᾶτε ἀ-πὸ τοὺς

Θέλει να ζήσει μια κοπέλλα δεν πάτε να τον βοηθή, να του μιλήσετε αγνά, και να ζητήσετε το χέρι της αγαπημένης σας.

Δύο π ρ ο σ β ε β λ η μ ε ν ας Α μ α δ ρ υ α δ ε ς: Ο τίτλος δεν διορθώνεται, αφού έχει μη. Έχει επικρατήσει όμως στα σημερινά αναγνώσματα και ιδίως στα παραμύθια, επομένως μη ζητάμε φυλλούς στ' άχουρα. Είναι η αντικατάσταση των Μυθών. Πάντως ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας.

Μ α ρ α μ ε ν α ν ε ι α τ α Μ. Σ.: Αφού υπάρχει στη μέση το ανυπερέβλητο εμπόδιο γιατί να το δώσετε προκαταβολικά ψυχή και σώμα; Είχατε τόσο μεγάλη εμπιστοσύνη; Νά, που σας γέλασε τώρα. Κι εκείνος, τι λέγει; Μου γράφετε ξανά, αν θέλετε.

Χ ρ ο σ δ ν Α ε τ δ ν: Αντί να διακόψετε τις σχέσεις σας, να τις συσφίξετε περισσότερο μ' ένα γάμο, δεν νομίζετε ότι όταν έρθε ο θάνατος, τότε ορίστε επί πενήτε χρόνια, το κορίτσι αυτό μπορεί να πάθει από νεύρωση, τούλα-χίσιον, αν όχι τίποτα χειρότερο; Αυτό είναι το γιαιρικό;

Χ ρ ο σ δ ν Α ε τ δ ν Ε. Η.: Δεν υπάρχει άλλος τρόπος παρά ο γάμος. Για να γίνει αυτός ο γάμος πρέπει να διαλέξετε έναν καλό και τίμιο νέο, εργατικό και να σας εκτιμήσει και να σας κάνει ευτυχισμένη. Μην επιζητήσετε πολλά γράμματα και πολλά πλούτη.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν ο υ λ α: Ν' ακούσετε τον Γ. και να κρατήσετε τη φίλη του που με τον καιρό θα ξεχληθεί σε άγνοια.

Μ ι κ ρ ό ν π α τ έ ρ α: Θεοσολονική: Έχετε καθήκον ν' αφήσετε τη γυναίκα και το παιδί ήσυχα. Κάθε ενέργειά σας θα καταστρέψει μια οικογένεια, προπάντων θα καταστρέψει το παιδί που γεννήθηκε τώρα και ζή μέσα σ' ένα σπίτι μ' ένα αξιοπρεπές όνομα. Θέλετε να του καταστρέψετε τη ζωή, το μέλλον; Φανήτε τίμιος άνθρωπος.

Δ ο υ κ ι σ σ α ν τ ο υ π ό ν ο υ Α. Μ.: Φοβάμαι μην έχετε από τον ύπνο απογοητεύσεις. Πάντως αν αυτό το θεωρήσει άγνοια, τότε όπως εννοήθηκε έτσι και να χωρίσετε χωρίς μαλλώνια, και χωρίς πεισμούς. Πρό πάντων μη τον εκθέσετε ποιν χωρίς σε.

Μ ι α κ α ρ δ ι α ά ρ γ ο σ θ έ ν ε ι: Έγραφα Ιδιαίτερως.

Χ α μ ε ν α ν ε ι α τ α Ε. Ν. Π. Σ.: Τι περιμένετε και έλπιζετε ακόμα όταν έρθετε χρόνια έχουν περάσει και δεν λάβατε γράμμα του; Κιτάχτε το μέλλον σας και μην περιμένετε. Αν σας άφασσε πραγματικά, θα σας έγραφε. Πειράσματα και δοκιμές δεν γίνονται στον έρωτα.

Α π ε ι ρ η ν σ τ ό ν Ε ρ ω τ α Σ. Σ. Φ. Β.: Βέβαια, έπρεπε

να φερθήτε πιο ψυχραιμία. Πάντως αν τον ήθελε να έμπνευ, δώστε του τη διευθύνση του σπιτιού σας, και να το πείτε και στη μητέρα σας. Μπορεί να είναι τίμιος. Αυτό θα το μάθετε από τις πληροφορίες που θα ζητήσουν οι δικόι σας όταν παραστή ανάγκη.

Δ υ ο φ ί λ ε ς — Μ α ρ ί α — Ε λ έ ν η: Ελένη: Νά κρατήσετε μια άλλη άγνη φίλη, που με τον καιρό θα σας διευκολύνει να γνωρίσετε τον άνθρωπο και τους σκοπούς του. Αποφύγετε τα ραντίβο. Β) Μαρία: Νά κρατήσετε την αξιοπρεπεία σας για να σας εκτιμήσει περισσότερο. Κι' αν έην καλό σκοπό τότε θα φροντίσει μόλις του να σας βοηθή.

Κ α ν ε λ λ ο τ ο υ λ ο υ: "Ε. γράφα Ιδιαίτερως.

Μ ι κ ρ ή δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η ν Κ. Π. Α. Κ.: Έγραφα Ιδιαίτερως.

Μ ι κ ρ ή ά γ α π ο υ λ α: Οι σκέψεις σας είναι πολύ λογικές και σας θαυμάζω που σκέπτεσθε μ' αυτό τον τρόπο και δεν σας παρασύρει ούτε ο έρωτας ούτε η κόλακεια. Κι' έχω έχω την ίδια γνώμη. Προτιμώτερο είναι το «όχι», για όλους τους λόγους που αναφέρετε. Μου δίνετε τη διευθύνσή σας και μου ξαναγράφετε.

Α τ υ χ ο ν σ τ ό ν Ε ρ ω τ α Γ. Β. Κ.: Καί το σοφό, άσφαλως, θα της συμβάλει. Κάνετε υπομονή. Υποβέτω πως θα πάσχη από την καρδιά της. Αν ποτέ μάλιστα το σπίτι ή την συναντήσετε, δείξτε, βέβαια, το ενδιαφέρον σας, κρατήστε μια καλή φίλη, αλλά μη την κάνετε να υποφέρει με την επιμονή σας. Αφήστε την να κανονίζει αυτή τη ζωή της.

Μ α ρ α μ ε ν ο μ π ο υ μ ο υ κ ι: Μην τρομάξετε, ούτε να φοβάσαστε. Νά δειχθείτε το γέλιο. Αυτό που έγινε μπορεί έχει εξαλειφθεί. Η ηλικία ήταν τέτοια που δεν επηρέασε σε τίποτα. Κι' αφού δεν βγάτε τίποτα, δεν υπάρχει λόγος να εκθέσετε τον εαυτό σας. Καταλάβετε: "Αν θέλετε μού ξαναγράψετε."

Γ ι α ν. Ν ι ν έ τ α Α. Μ. Ι. Ε.: Είθε βέβαια πως όταν βρή από τη σχολή θα δειχθεί ναρρή στους δικούς σας: "Εγώ αμείβω, και άπορώ πως σας μια έδωκα, μορφομένη κοπέλλα δεν καταλάβατε ακόμα ότι πρόκειται περί μιας άπλης εκδήλωσης φιλίας και όχι περί έρωτος. "Αν σας άγαπούσε δεν θα είχε έγωισμο, δεν θα τον έμποδίζατε έσείς να συνεχίσει τις σπουδές του. Σκεφθήτε τα αυτά και μού ξαναγράψετε, αλλά με μελάνη.

Ε ί μ α ι δ υ σ τ υ χ ι σ μ έ ν η χ ω ρ ί ς ε λ π ί δ α: Νά μη σκέπτεσθε το θάνατο αλλά τη ζωή. Ποιά ζωή όμως; Μια ζωή ευτυχισμένη, χαρούμενη, με συντροφιά και ως μητέρα σ' ένα καλό σπίτι. Αυτό μπορείτε να το έχετε απ' αυτόν: "Όχι. Τότε τι έπιμένετε, αφού έχετε λεπτομέρειες, να βγάλετε τα μάτια σας με τα ίδια σας τα χέρια: Σας συμβουλεύω, να νήνετε περισσότερο λογική.

Φ τ ω χ ό ν Ε ρ ω τ η ν. Πάτρως: Δεν μιλά να κείνους που είνε ερωτικοί και βιάζον έστω και 12 χιλιάδες μεροκάματο. Αλλά για κείνους που δεν έχουν ιδέα από δουλειά, που έρουν είνε βάρος της οικογενείας τους ή της κοινωνίας και έχουν την τόλην να ξελογιάζουν το κόσμος τα κορίτσια για να τα παρσύρουν ψυχικά και σωματικά. Νέοι σαν κι έσας περιπολούν τιμη στην κοινωνία και δεν θ' άφησουν ποτέ τη γυναίκα τους να πεινάει, ούτε θα την στείλουν να βρή αυτή λεφτά να τους φέρη.

Μ α ρ ο ο ν Ν ά ρ κ ι ο σ ο ν 7Χ7: Το μεγάλο σας σφάλμα ήταν ότι, έξ αρχής, φερθήκατε ερωτικά άπεναντί του. Έπειτα το ψέμα σας τον κλονίσε, φερθήτε, λοιπόν, τίμια. Θεωρήστε τον σαν ένα καλό φίλο, δείξτε σεβασμό, προθυμία και μη του έβριζε τα ίδια ζητήματα. Κι' αν έσας πιάσει κουβέντα τότε του έκωσπηρεύετε, ότι έπειθε είσαοτε άπογοητευμένη από τη ζωή και άσθασσατε τους έντοους έπειθε ευήθως έξευτελίζουν τις γυναίκες, δεν του δώσατε το θάρρος να σκεφθή άλλοιωτικά για σας.

Απαντήσεις επιστολών

Μ α ρ γ α ρ ι τ α ν Π., Θεοσολονική: Προληπτικόν φάρμακο της λευκανσεως των τριχών, δυστυχώς, δεν υπάρχει. Μόνο επανορθωτικά μέσα υπάρχουν και αυτά είνε οι βαφές. Αποφύγετε ως έπιστήμων να τις συστήσω γιατί πολλά ελαιοειδή άτομα δεν τις ανεχονται και προκαλούνται σοβαρές δερματοπάθειες. Την ευθύνη πρέπει να φέρουν οι έφορμίζοντες και οι χρησιμοποιούσαι αυτές. "Ωστε αποφασίστε μόνη σας. "Εάν ναι τότε να πάτε σ' ένα πεπεισμένο κομμωτή και να τα βάψετε όσο το δυνατόν κατ' έραιότερα διαστήματα.

Ε ν α ά π ε λ π ι σ μ έ ν ο ν ν έ ο ν 38: Για το αντικαταστήσει αυτό έλαττωμα έγραφα ειδικό λεπτομέρως σημείωμα στη στήλη μου. Έν πρώτοις ένα ψυχρό ποδόλουτρο με θαλάσσιο νερό ή και απλάς αλμυρό, δίσ της ημέρας, είνε έπιβεβλημένο. Ημέραν δέ προσ' ημέραν αντί με θαλάσσιο νερό κανέτε το με γλυκό, έντός του οποίου να ρίχνετε ένα κουτάλι του κοφέ borate de soude, άλλοτε δέ αντικαθιστάτε το borate με λίγη σούψ ή κολώνια. Μετά το ποδόλουτρο πονδράρετε καλά τα πόδια με την έξξη πούδρα: Oxyde de zinc 50 gr. Talc de venise 50 gr. Salol 25 gr. poudre d'iris 20 gr.

Κ ι κ ή Πάτρως: Παρομοία περίπτωση με "Ελπίσαν Κοζάνη". Η άπάντησή αυτή προς την "Ελπίσαν" έδημοσιεύθη στο υπ' αριθ. 541 τεύχος του "Θησαυρού" στην έλληλογραφία μου.

Τ. Α. Ι., Έπαρχια: Προληπτικόν φάρμακο της λευκανσεως των τριχών δεν υπάρχει. Απομύσει που δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ

ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Άγ. Κωνσταντίνου 12,

Τηλ. 53-100

Σ η μ.: Αί προσκομίζουσαι

το παρόν απόκομμα λαμβάνουν

δωρεάν κατά.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ Καζινζερζίου

ΤΟ ΝΕΟ ΣΙΓΑΡΕΤΤΟ

ΜΕΓ. ΚΟΥΤΙ 2.200. ΜΙΚΡΟ ΚΟΥΤΙ 1.750

ΜΙΡΑΝΤΙΑ

Τ ά κ η ν Α. Δ.: Βόλον: Μετά το έρωτα να χρησιμοποιήσετε την έξξη λουρίν και όχι κρέμες. Biborate de soude 1,25 gr. Glycerine 15 gr. Hydrolat de fleurs d'orange 150 gr. Διά το ζήτημα των μαλλιών ακολουθήστε την τακτική που γράφω στο υπ' αριθ. 541 τεύχος του "Θησαυρού".

Κ α ί τ η ν Κ α ρ., Καβάλλα: Έκ της έπιστολής σας δεν μπορώ να καταποισθώ και ως έκ τούτου δεν μπορώ να δώσω καμμία συμβούλη. Η πρόκειται περί αναφυλακτικών εκδηλώσεων προεργειών έκ τροφής και σεις καθώς την υποβάλλετε σε αντιψωρική θεραπεία και μάλλον επανορθωμένης με αποτέλεσμα την πονοκεφαλίδα, ή περί ψώρας άτελως θεραπευθείσης. Έπιπολαίως και αν δεν έλκται απόλυτος βέβαιος άποφύγετε συμβούλην. Άνευ προσωπικής εξέτασως ή τουλάχιστον άποστολής μιας λεπτομέρως ιατρικής εκθέσεως δεν μπορώ να σας εξυπηρετήσω.

Ε λ ε υ θ έ ρ ι ο ν Ν τ ε ν.: Καρδίτσα: Παρομοία περίπτωση με την Μαρία Κ. Πάτρα. Η άκολουθήστε την διαίτα που γράφω σ' αυτήν στο υπ' αριθ. 541 τεύχος του "Θησαυρού". Έπιπροσθέτως να κάνετε ημέραν παρά ημέραν από μια έλαια Calbion των 10 cc μετά συνέναντον αυθαυθοεπεισεως. Θα κανέτε εν όλω 12 ένέσεις Calbion και συνεπώς και έτέρας 12 από το αίμα σας. Ο γίαιρός θα έέρη. Το πικώς άποφυγή από πολλά νεοα και σαπούνια έδωσαν όταν είνε έρωσιμια και να βάσετε κάθε ημέρα κομπόεσσες μ' άραιό βορικό ή χαμομήλινερο. Καταπνι πονδράρισμα με τάλκ. Τα θειούχα λουτρά άπαραιτήτα.

Γ ρ η γ ό ρ ι ο ν Μ., Πειραιά: Πρέπει να υποστήτε μια ιατρική εξέταση του προσώπου σας. Μάλλες φοέρε μια υπερτροφία του προσώπου προκαλεί το φαινόμενον που μού γράφετε. "Ωστόσο μακρά άποψη δυνατόν να προκληθή ποσομια καταστάσι. Πάντως ένοχλήματα άλλα δεν μού γράφετε για να βασισθώ, ώστε να σας δώσω θετικώτερα άπάντησι.

Ε ν α δ ε ι λ ό κ ο ρ ί τ σ ι, Ένταθα: Ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία είνε μ' αυτό το έλαττωμα. Έάν δεν άπάρχη καθόλου θηλή τότε χρειαζεται χειρουργική επέμβασι, αν όμως άπάρχη άρχιστε να κανέτε μια έλαφρά έπίτριφι και τοάθημα προς τα έξω καθ' ημερινώς με τις άκρες των δακτύλων σας τις όποιες προηγουμένως ν' άκείφετε με λίγο κοινό λάδι ή αμυγδαλόλαδο. Η κατάσταση αυτή θα σας έμποδίζει στον θηλασμό και αν δεν άναπτυχθούν είνε ζήτημα αν θηλάσετε ή θα το δώσατε σε παραμόια. Για τις τοπικές τρίχες, θα κανέτε ηλεκτρολύση με την όποιαν ριζικώς καταστρέφοντα.

Ε π α ί τ η ν ε υ τ υ χ ι α ς: Μά μια όρμονική καλή θεραπεία και με τη μικρή ηλικία σου τα πάντα επανέρχονται και είνε κρίμα να μην άποκατασταθής. Πολλοί σ' αυτή την ηλικία και μάλλιστα με άμετρους καταρρήσεις βρίσκονται στη θέσι σου. "Ωστε μην άπελπίζεσαι γιατί είνε συνηθισμένα πράγματα.

Β έ ρ α Κ α μ α ρ ν ι ω τ ο π ό δ λ α: Μ' άλλα λόγια γίνιστε δειγματολόγιο κρεμών κι' όταν τα καταφάρετε όπως μού γράφετε ζητάτε το τριήμερο θαύμα! Δυστυχώς, δίχως προσωπική εξέταση δεν μπορώ να καταποισθώ. Και έδωσα να σας διαβεβαιώσω αν μπόρη να γίνη κάτι το άποτελεσματικό. "Ωστε...

Τ. Μ ε τ α ν ά σ τ η ν: Παρομοία έπακρωδώς περίπτωση με τον "Ενα άπελπισμένο νέον 38". Ακολουθήστε ό,τι γράφω παραπάνω προς αυτόν.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΞ

Λόρδος Βύρων πέθανε πάνω στις έπάλξεις του ιερού άγώνος για την ανεξαρτησία της σκλαωμένης Ελλάδος στις 19 Άπριλίου, που ήταν ή έπομένη του Πάσχα. Καθώς τονίζε το ανακοινωθέν της Προσωρινής Διοικήσεως, που το υπόγραφε ο Άλέξανδρος Μαυροκορδάτος, «οι χαρόσυνοι έμέρες του Πάσχα έγιναν για όλους τους Έλληνες ημέρες πένθους! Άκόμη έντονότερα και παραστατικώτερα εκφράζει το πένθος του Έλληνικού λαού ο Σπυρίων Τρικούπης στον αυτόσχεδιο έπιτάφιο του:

«Τί ανέλπιστον συμβεβηκός! Τί αξιοθρήνητον δυστύχημα! Όλίγος καιρός είνε άφ' ότου ο λαός της Ελλάδος όλος κόλπους του τον έπίσημον τούτον άνδρα, και σημερον, όλος θλίψις και κατήφεια, καταβρένει το νεκρικό του κρεβάτι με πικρότατα δάκρυα και όδύρεται άπαρηγόρητα. Ο γλυκύτατος χαιρετισμός «Χριστός Άνέστη» έγινεν άχαρις την ή-

Η επέτειος του θανάτου του

μέραν του Πάσχα είνε τα χείλη κάθε Έλληνος Χριστιανού και άπάντηνοντας ό ένας τον άλλον, πριν του ευχθούν τις καλές έρρτες, έρωτούσε: «Πώς είνε ο Μυλόδος». Χιλιάδες άνθρωποι συγαμνένοι να δώσουν μεταξύ τους το θείον φίλημα της αγάπης στην εύρυχωρή πεδιάδα έξω από τα τείχη της πόλεως, φαινονταν ό,τι συνάβθηκαν μόνον και μόνον να παρακαλέσουν τον Ύψιστον για την υγεία του συναγωνιστού της έλευθερίας μας.

Λίγο πριν από το θάνατό του είχε άποφασιστή να συγκροτηθή ένα συνέδριο στα Σάλανα, όπου θα συμμετείχαν ο Μαυροκορδάτος και ο Άνδρούτσος. Θα παραπαθούσαν σ' αυτό να συμφιλιώσουν τον πολιτικό του Μεσολογγίου με τον γενναίο στρατηγό της Ρούμελης, και θα πρόσφεραν τότε στο Βύρωνα τον τίτλο του Γενικού Διοικήτου της Ελλάδος.

Άλλά ό άπροσδόκητος θάνατος ματαίωσε όλ' αυτά τα σχέδια που είχαν καταρτίσσει με τη συγκράτσει του μεγάλου φιλέλληνος. Ο Βύρων έπεσε άρρωστος στις 9 Άπριλίου. Το πρωί έλάβε γράμματα από την Άγγλία με καλές έιδήσεις για το έλληνικό δάνειο. Οι έγγραφες είχαν φτάσει τα δύομισι έκατομύρια. Θα μπορούσε να οργανώση μια νέα πυροβολαρχία κι' ένα σώμα πεζικού από δυο χιλιάδες άντρες. Καλοκαρδισμένος από τα εύχάριστα νέα άποφάσισε να πάη ίππασία μαζί με το φίλο του Γκάμπα. Έξω από την πόλη τους έπιασε ραγδαία βροχή. Στο γυρισμό, όταν έφτασαν στην ψαροκαλύβα όπου τους περίμενε το μονόβλο, ο Γκάμπα του έίπε ότι δεν ήταν φρόνιμο να μείνουν τόσο ώρα ακίνητοι με βρεμένα ρούχα κι' ότι αυτή τη φορά ήταν προτιμώτερο να γυρίσουν καβάλα. «Καλός στρε έώτης θα ήμουνα, του έίπε ο Βύρων, αν έδινα σημασία σε τέτοιες κουταμάρες!». Άφησαν λοιπόν τ' άλογά τους και γύρισαν στο Μεσολόγγι με το μονόβλο, μέσα από τη λιμνοθάλασσα. Μετά δυο ώρες, ο Βύρων έννοιωσε ρίγη και παραπονέθηκε πως είνε πυρετός και πόνους ρευματικούς. Στις 15 Άπριλίου ό πυρετός του άνέθηκε. Οι γίαιτροί επέμεναν να του κάνουν άφαίμαξη. Ο Βύρων τους έρριξε ένα λοφό βλέμμα — από τα βλέμματα εκείνα που έκαναν τις γυ-

ναίκες να τρέμουν στα σαλόνια του Λονδίνου — και τους έίπε απλώνοντας το μπράτσο του: «Εμπρός! Βλέπω πως είνε μια συμμορία μακελλάρηδων. Πάρτε όσο αίμα θέλετε. Κι' άς τελειώνουμε πιά!».

Στις 17 Άπριλίου του ξαναπήρανε δυο φορές αίμα. Στις 18, άνήμερα του Πάσχα, έγινε συμβούλιο από τέσσερις γίαιτρος. «Οι προσπάθειές σας για να σώσετε τη ζωή μου, τους έίπε ο Βύρων, είνε μάταιες. Θα πεθάνω, το νοιώθω. Έδωσα στην Ελλάδα το χρέμα μου και τον καιρό μου. Τώρα δίνω και τη ζωή μου».

Το άπόγευμα ή κατάστασίς του χειρότερη. Δεν μπορούσε πιά να μιλήση. Έδωζε άναρθρους και ακατάληπτους ήχους. Καταβάλλοντας μια άπεγνωσμένη προσπάθεια, έίπε κάποτε: «Γυναίκα μου! Κόρη μου! Άδελφή μου!...». Λίγο άργότερα, ξαναδυναμώνοντας τη φωνή του, πρόφερε τα τελευταία λόγια του: «Κακόμοιρη Ελλάδα! Κακόμοιρο

Ο Βύρων με ελληνική στολή. (Έργο του ζωγράφου Τόμας Φίλλιπς).

Μεσολόγγι!» Κατά τις έξη το βράδυ, σιγομουρμούρισε: «Τώρα θέλω να κοιμωθώ», και γυρίζοντας από τ' άλλο πλευρό έπεσε σ' έναν ύπνο άζύπνητο. «Όσοι κυττάζανε, διακρίνανε τα συμπτώματα της άσφυξίας. Ρόγχοι βγήκανε από το λαρύγγι του. Στην κατάστασι αυτή έμεινε 24 ώρες. Στις 19 Άπριλίου το βράδυ, μόλις άρχισε να σουρωπώνη, ο γίαιρός του έπιασε το σφυγμό. Ήταν νεκρός.

Πριν από λίγες στιγμές μια τρομερή καταιγίδα είχε ξεσπάσει στο Μεσολόγγι. Άστραπές και βροντές έλλεγάλληδες έσκιζαν τα σκοτάδια της νύχτας. Η κατακυμιαία βροχή, που την έδερε ο άνεμος, έκανε να τραντάχονται τα τζάμια των σπιτιών. Οι στρατιώτες και οι βοσκοί που είχαν καταφύγει στο Μεσολόγγι, δεν ήξεραν ακόμα τη θλίβηρή είδησι, αλλά πίστευαν, όπως οι πρόγονοί

Ο Βύρων στην Ελλάδα. (Η περικεφαλαία του βρίσκεται στο Μουσείο Άντιου).

τους, ότι τέρατα και σημεία συνοδεύουν πάντα το θάνατο ενός ήρωος. Έτσι, βλέποντας την άνηκουστή αγριότητα της καταιγίδος, έλεγαν μεταξύ τους: «Ο Βύρων πέθανε...».

Η κηδεία του Λόρδου Βύρωνος έγινε μετά τρεις μέρες, στις 22 Άπριλίου. Άμέσως μετά το θάνατό του ή Προσωρινή Διοικήσις είχε εκδώσει διαταγή: 1) Να πέσουν από το μεγάλο κανονιοστάσιο του τείχους 37 κανονιές, όσα ήταν τα χρόνια του ήρωος. 2) να κλείσουν τα δικαστήρια, όλες οι δημόσιες υπηρεσίες και όλα τα έργαστήρια. 3) να λείψουν τα τραγούδια και οι χοροί, που συνηθίζονταν τις μέρες του Πάσχα, να πάψουν τα φαγοπότια στα κρασιπωλεία και κάθε άλλο είδος εφαινώματος. 4) να γίνη 21 ημέρες γ' λική πένθηφορία. 5) να ψαλούν έπικήδειες δεήσεις σ' όλες τις εκκλησίες.

Την κηδεία του την άκολουθήσε άναρίθμητο πλήθος λαού και στρατού. Δεν άκουγόταν ούτε ψιθυρισμός, άλλα μοναχά ή λυπητερή ψαλμωδία των ιερέων και ο βραχνός ήχος των μουσικών οργάνων. Όταν τελείωσε ή νεκρώσιμη άκολουθία κι' έξεφώνησε τον ύπεροχο έπιτάφιο του ο Σπυρίδων Τρικούπης, όλοι, έπίσημοι και λαός, περιστοιχίσανε το φέρετρο και δώσανε στο δοξασιμένο νεκρό με άσυγκράτητα δάκρυα τον τελευταίο άσπασμό. Ο μεγάλος ποιητής, δραματιστής και φιέλληνας άδευε δαφνοστεφανωμένος προς την άθανασία...

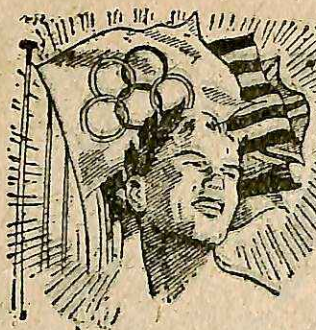
ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ελληνικές κεννιές

— Κατά την Έπανάστασι, ό πρώτος που μπήκε στο Ναύπλιο, μετά την άλωσι του Παλα-ηδίου, ήταν ο γρομμάτης του Θεού. Κολοκοτρώνη, Φωτάκος.

— Ο βασιλεύς Όθων άποτιβιάσθηκε στο Ναύπλιο στις 25 Ιανουαρίου του 1833.

— Ο πρώτος Κυβερνήτης της Ελλάδος Ιωάννης Καποδιστριάς, άποτιβιάσθηκε στο Ναύπλιο στις 6 Ιανουαρίου του 1828, και δολοφονήθηκε στο Ναύπλιο, μπρος το ναό του Αγίου Σπυρίδανος, στις 27 Σεπτεμβρίου του 1831.

Ο Διεθνής ΧΗΝΙΒΟΥ

Ο αθλητισμός στην Α. Μακεδονία και Θράκη

Στη Βόρειο Ελλάδα φαίνεται πως ο αθλητισμός και το ποδόσφαιρο έχουν κατακτήσει μεγάλο έδαφος. Στο τελευταίο μου ταξίδι με την Εθνική ομάδα στην Ξάνθη, Καβάλα και Δράμα, είχα την ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά όλους τους κόπους και τις θυσίες που απαιτήθηκαν για να φθάσουν σε αυτό το ζηλευτό αποτέλεσμα. Καταστραμένα τα γυμναστήρια ήταν απ' τους κατακτητές Γερμανούς, Ιταλούς και Βουλγάρους. Ρημπαγμένα τα αθλητικά υψίστεια από τα στρατιωτικά αυτοκίνητα. Τα παράθυρα και οι πόρτες είχαν καταστραφεί για τη φωτιά. Παντού καταστροφή και έρημωση. Μετά την Απελευθέρωση όμως, όλοι οι Μακεδόνες και Θράκες φιλάθλοι χωρίς ιδιαίτερη οικονομική ενίσχυση, αλλά μονάχα με προσωπική εργασία των μελών των συλλόγων και των αθλητών, βάλθηκαν να ξαναφτιάξουν τα γυμναστήρια και τα γήπεδα. Στην Ξάνθη βλέπουμε τον Όρφειο να ξαναγεννιέται απ' την τέφρα του! Στο Εθνικό Στάδιο της Ξάνθης, ιδιοκτησία όμως του παλιού αυτού και με τόση δημιουργική αθλητική και εθνική δράση συλλόγου Όρφέα, η Θρακική νεολαία ξαναβρίσκει την ευκαιρία να επιδοθεί στα αθλήματα της προτιμήσεώς της. Χάρη στο νομαρχή κ. Τζαβιρόπουλο τον δήμαρχο κ. Παρασκευάδη, τον ταξίαρχο κ. Καλαϊτζή, τον διευθυντή της Δημαρχίας κ. Γεραγά, τα προεδρεία των συλλόγων Ξάνθης και τους καθηγητές της Γυμναστικής Δα Κατέβα, Αρετή και κ. Παπαγιάννη Νίκο η αθλητική κίνησης έχει ζωρήσει. 60.000.000 δραχμές θα διατεθούν μαζί με εθελοντική προσπάθεια εργασία ανταρτοπληκτών και φιλάθλων για να εξελιχθεί το στάδιο του Όρφέα σε σύγχρονο αθλητικό κέντρο.

Στο κολυμβητήριο της Ξάνθης θα διοργανωθούν ακόμη κολυμβητικοί αγώνες. Θα προσ-

κληθούν όπως μου είπε ο φιλότιμος και δραστήριος και άγνος φιλάθλος κ. Κυριακού, κολυμβητές και απ' την παλιά Ελλάδα για να τονώσουν το ενδιαφέρον της νεολαίας μας στο άθλο αυτό και γυμναστικάτα αγώνισμα.

Στην Καβάλα πάλιν οι «Φίλιπποι», η «Αθλητική Ένωσις Κων/λιτών», ο «Ηρακλής» και ο «Βύρων» είναι ακούραστοι εργάτες της αθλητικής ιδέας. Πελαργίδης, Βιζυκτιδής, Ανδρούτσος, Βαβαλέσκος, Αθανασιάδης, Χατζόπουλος, Γιακτζόγλου και Τουφεξής, το παρεδρείον της Ένώσεως Ποδοσφαιρικών Σωματείων «Ανατ. Μακεδονίας», προσπαθεί να επιτύχει μία ευρύτερη κατανόηση απ' τους ιθύνοντες για να πλουτίσει την «Ανατολική Μακεδονία» με νέα γήπεδα ή να αναδιοργανώσει τα παλιά. Περιμένει τη βοήθεια και του κέντρου για να δώσει νέα ώθηση στον Μακεδονικό Αθλητισμό. Τα οικονομικά όμως μέσα που διαθέτουν οι 4 σύλλογοι της Καβάλλας (1906) δεν σκέπτονται τις θυσίες προκειμένου να συνεχίσουν τις ωραίες παραδόσεις του συλλόγου τους. Ο υπέροχος πρωταθλητής μας και Βαλκανιονίκης Χατζηηγηγορίου έχει μεταβληθεί παρά την ηλικία του, σε ένα ζωντανό παράδειγμα της νεολαίας μας. Ακούραστος, δημιουργικός, δάσκαλος σωστός συγκεντρώνει τους νέους και τους διδάσκει τ' αθλητικά, τους προπονεί. Ο πολυσύνθετος Καμπάδελος, ένας απ' τους καλύτερους Έλληνες εμποδιστές, είναι δημιουργός του. Ο καθηγητής της γυμναστικής κ. Παπανικολάου εμπνευσμένος και αυτός εργάτης της αθλητικής ιδέας έδωσε νέα πνοή

στην αθλητική κίνηση της πόλεως και η δημιουργική εργασία του έχει εκτιμηθεί από την κοινωνία της Καβάλλας. Ψυχή όμως της εθνικής αθλητικής αναδιοργανώσεως είναι ο πρόεδρος κ. Αθ. Πελαργίδης, στις εμπνεύσεις του οποίου όφειλεται και η διάσωση των τόσων πολιτών για την ιστορία του συλλόγου επάθλων από τους Βουλγάρους.

Στη Δράμα πάλιν πνέει νέος άνεμος αθλητικής αναγεννήσεως. Οι σύλλογοι και εκεί εργάζονται δραστήρια και δημιουργικά. Είδα έναν από τους πολλούς πρωταγόνες της Δράμας τον κ. Γιακτζόγλου και θαύμασα το φανατισμό του για την υποστήριξη των δικαίων του συλλόγου του. Έξετίμησα ιδιαίτερα την εργασία που έχει γίνει μέχρι σήμερα εκεί και που είναι ανάγκη να συνεχισθεί με γοργότερο ρυθμό. Το στάδιο της Δράμας, εάν επιδιορθωθεί ο στίβος του με κρατική ενίσχυση, θα μπορούσε να διεκδικήσει, όπως μου είπαν, την τέλεση Πανελληνίων αθλητικών αγώνων. Φιλάθλος εξαιρετικός ο δήμαρχος Δράμας κ. Παπαλούσης δέχθηκε με μεγάλη ευχαρίστηση την πρότασή μου να αναλάβει την πρωτοβουλία της συγκεντρώσεως των αθλητικών παργών της πόλεως του για τη συζήτηση των καλυτέρων μέσων καλλιέργειας και ανάπτυξεως του κολυμβητικού στη Δράμα. Στα τρία κολυμβητήρια της πόλεως μπορούν να αναπτυχθούν αξιόλογες κολυμβητικές ικανότητες εκατοντάδων φίλων του νερού. Ακόμη με μικροδιαρρυθμίσεις του μεγάλου κολυμβητηρίου, η Δράμα μπορεί να διεκδικήσει την τιμή της τελεσεως των Πανελληνίων Κολυμβητικών Αγώνων τον Αύγουστο ή Σεπτέμβριο του 1949. Η Ελληνική Κολυμβητική Ομοσπονδία θα προσέφερε ανεκτίμητες υπηρεσίες στη κολυμβητική της Βορείου Ελλάδας, εάν απεφάσιζε να καινοτομήσει, μάς είπεν ο κ. Δήμαρχος. Νέα ώθησις θα εδίδετο στο έθλημα και η εξορμήσις προς την Ανατολική Μακεδονία των 400 Έλλήνων κολυμβητών θα έμενεν ιστορική.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Αντετάραξι σαν εί εβρί

Αφού νίκησε 158 γυναίκες σ' ένα διαγωνισμό μαγειρικής, ένας κηπουρός το ό Κοννέκτικαυτ έξηγήσε κατόπιν ότι έμαθε αναγκαστικά να μαγειρεύει τόσα καλά, γιατί ή σύμβισά του άσχο-λείται με 10-12 άργαμώσεις κι' έπαμένως δεν έχει καιρό να φροντίσει για το νοικοκυριό της! Οί άνδρες γε-γώνισι γυναίκες.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Ανω-κάτω σταυρόλεξε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΛΛΑΣ — ΚΑΡΠΟΣ. 2) ΚΑΜΑΞ. 3) ΣΑΛΜΙ — ΩΡΑΙΑ. 4) ΣΑΤΕΝ. 5) ΕΛΛΑ — ΚΑ-Ι-Ν. 6) ΡΑ — ΔΙΟΠΤΡΑ — ΑΙ. 7) ΓΑΡ — ΣΟΣ. 8) ΤΟ — ΑΚΛΗΡΟΣ — ΙΛ. 9) ΟΣΟΙ — Α-Ι-ΣΕ. 10) ΑΝΘΗΡ. 11) ΙΔΙΟΣ — ΑΓΙΟΣ. 12) ΚΟΥΤΙ. 13) ΑΙΣΙΩΣ — ΑΧΑΝΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΣΤΕΡ — ΤΟΠΙΚΑ. 2) ΛΑΓΟΣ. 3) ΛΩΛΟΣ — ΟΣΙΟΣ. 4) ΑΔΡΑΙ. 5) ΑΚΙΣ — ΑΣΚΩ. 6) ΣΑ — ΑΠΟΛΛΩΝ — ΟΣ. 7) ΜΑΤ — ΘΟΥ. 8) ΚΑ — ΕΥΤΕΡΠΗ — ΤΑ. 9) ΑΕΩΝ — ΡΑ-Ι-Χ. 10) ΚΑΣΣΑ. 11) ΠΛΑΚΑ — ΙΛΙΟΝ. 12) ΙΑΣΙΣ. 13) ΣΤΑΜΝΙ — ΛΕΤΣΟΣ.

Με άριθμούς

4	26	41	27	17	32	8	37	3
9	1						36	7
25		45				10		44
31		15		43				23
24			13					12
33			22		42			18
5	29					6		21
39	14						35	39
30	19	16	11	20	28	40	2	34

Μικρά προβλήματα σκέψεως

1) Είναι αδύνατον να μετρήσει κανείς χωρίς να σταματήσει έως τον αριθμό 500.000, γιατί θα χρειαστεί τουλάχιστον ένα μήνα.

2) Το όνομα είναι «ANNA».

3) Εκτός της Αφροδίτης, όλα τα άλλα είναι ονόματα σημείων του Ζωδιακού κύκλου.

Αίνιγμα

Το καρφί.

Λεξιγριφος

ΔΥΟ — ΝΗΣΟΣ = ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μαγική εικών

Θά βρήτε το κεφάλι του κατσικο-κλέφτη ανάμεσα σε δυο κλώνους του δέντρου, αν αναστρέψετε την εικόνα.

Αναγρυσμωτισμός

ΕΛΠΙΣ — ΛΕΠΙΣ.

Μεταγρυσμωτισμός

ΚΑΔΟΣ — ΠΑΔΟΣ.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

ΧΙΟΣ (ΕΧΕΙ Ο Σπύρος).

Η λύσις του 219ου σταυρολεξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΛΑΜΙΑ — ΘΕΙΟΣ. 2) ΕΥΑΕΡΑ — ΣΑΚΚΟΙ. 3) ΚΥ — ΤΡΕΜΟ — ΠΙΣΤΑ — ΔΕ. 4) ΟΚΑ — ΟΤΑΝ — ΑΚΟΗ — ΜΗΝ. 5) ΠΩΜΑ — ΙΟΣ — ΧΩΡΑ. 6) ΗΜΕΡΑ — ΤΟ — ΧΑ — ΓΗΡΑΣ. 7) ΑΣΟ — ΣΑΝΔΑΛΑ — ΡΕΙ. 8) ΑΝΘΩ — ΒΟΡΑΣ. 9) ΥΑΙΝΑ. 10) ΣΜΑΤΣ — ΝΗΣΙΑ. 11) ΠΟΑ — ΑΙΤΗΣΙΣ — ΠΩΛ. 12) ΣΟΡΤΣ — ΣΑ — ΚΑ — ΤΑΡΑΣ. 13) ΙΝΟΣ — ΛΕ-Ι — ΠΟΡΤ. 14) ΝΤΙ — ΟΥΛΑ — ΑΝΤΙ — ΣΙΑ. 15) ΑΙ — ΣΥΡΟΣ — ΣΤΟΛΗ — ΣΡ. 16) ΟΡΟΦΟΣ — ΟΜΗΡΟΣ. 17) ΣΕΛΑΣ — ΑΣΩΤΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΟΠΗ — ΣΙΝΑ. 2) ΛΕΥΚΩΜΑ — ΠΟΝΤΙΟΣ. 3) ΑΥ — ΑΜΕΣΑ — ΣΟΡΟΙ — ΡΕ. 4) ΜΑΤ — ΑΡΟΝ — ΜΑΤΣ — ΣΟΛ. 5) ΙΕΡΟ — ΘΕΑ — ΟΥΦΑ. 6) ΑΡΕΤΗ — ΣΩ — ΤΑ — ΤΥΡΟΣ. 7) ΑΜΑ — ΤΑΝΥΣΙΣ — ΛΟΣ. 8) ΩΝΙΟΝ — ΤΑΛΑΣ. 9) ΔΕΙΛΗ. 10) ΠΑΣΧΑ — ΣΚΙΑΣ. 11) ΣΙΚ — ΑΛΒΑΝΙΑ — ΝΤΟ. 12) ΘΑΞΟΣ — ΑΟ — ΗΣ — ΣΤΟΜΑ. 13) ΕΚΤΩ — ΡΙΣ — ΙΛΗΣ. 14) ΙΚΑ — ΧΗΡΑ — ΣΠΑΠ — ΗΡΩ. 15) ΟΟ — ΜΩΡΕΣ — ΑΩΡΟΣ — ΟΤ. 16) ΣΙΔΗΡΑ — ΛΑΡΙΣΣΑ. 17) ΕΝΑΣ — ΣΤΑΡ.

ΕΠΤΑ ΜΗΝΕΣ στον Ώκεανό

Η εδύσσεια ενός ιθαγενούς

Είπε πολύ αμφίβολον αν κανείς άλλος ναυαγός πέρασε ποτέ τέτοια τρομερή περιπέτεια, σαν αυτή που έχει να διηγηθεί στα παιδιά του και στα εγγόνια του ο Ναμπετάρι, ένας ιθαγενής απ' το νησάκι Ναμπενάου του Ειρηνικού Ώκεανού.

Πριν από πολλά χρόνια, ο Ναμπετάρι είχε φάσει το νησί του, για να εργασθεί στα όρυχία φωσφάτων της Νήσου του Ώκεανού. Ο σκοπός του ήταν να μαζέψει με τη δουλειά του ένα χρηματικό ποσό, που θα του επέτρεπε να γυρίσει στον τόπο του και να περάσει ήσυχά την υπόλοιπη ζωή του.

Το 1942, όταν ο Ναμπετάρι ήταν 22 ετών, οι Γαπωνέζοι κατέλαβαν τη Νήσο του Ώκεανού, που την εποφθαλμιούσαν ανέκαθεν για τα όρυχιά της. Οι Ευρωπαίοι είχαν φύγει. Είχαν μείνει στο γυμνό και άγνο νησί μόνο 2.500 ψυχές, ιθαγενείς και ξένοι εργάτες. Πώς να βρεθεί τροφή για τόσους ανθρώπους; Οι Γαπωνέζοι έστειλαν τους περισσότερους σ' άλλα νησιά και κράτησαν μόνο κάμποσους άντρες, ιδίως ψαράδες, που τους χρειαζόνταν και για τη δική τους συντήρηση.

Πέρασαν καιρός κι άλλαξαν οι τύχες του πολεμίου. Τα αμερικανικά βομβαρδιστικά έκαναν διαρκώς πιο επικίνδυνο το θαλάσσιο ανεφοδιασμό του νησιού. Οι Γαπωνέζοι κατάλαβαν ότι ο αποκλεισμός αυτός καθιστούσε κρίσιμη τη θέση τους. Έπρεπε να λείψουν όλα τα «περιττά στόματα».

Αρχισαν λοιπόν οι Γαπωνέζοι να παίρνουν μαθήματα ψαρέματος απ' τους ιθαγενείς, κι αφού έμαθαν καλά αυτή την τέχνη, ώστε να έπαρκουν πια μόνοι τους στις ανάγκες τους, διέταξαν μία μέρα τους ψαράδες να σκάσουν κάμποσους λάκκους. Ο αριθμός των λάκκων αυτών ήταν ο ίδιος ακριβώς με τον αριθμό των ιθαγε-

νών που είχαν απομείνει στο νησί...

Ο Ναμπετάρι κι' εξη φίλοι του μάντεψαν τότε ότι οι απάνθρωποι κατακτητές σκόπευαν να τους εκτελέσουν. Κι' αποφάσισαν να δραπέτευσουν απ' το νησί με τρία ψαρόδικα μονόξυλα. Έκλεψαν λίγα κοκκοκάβουδα και μερικά παγούρια με νερό. Κι' ένα βράδυ, δεν εγγύρισαν απ' το ψάρεμα στο νησί, όπως συνήθως. Είχαν αναχίτη στο πέλαγος, με την ελπίδα να νικήσουν τους αντίθετους ανέμους και να θαλασσιάνα ρεύματα και να φτάσουν στο σύμπλεγμα των νήσων Τζιλμπερτ, 250 μίλια προς τα ανατολικά.

Την πρώτη νύχτα, το ένα απ' τα μονόξυλα έχασε την επαφή του με τ' άλλα δυο. Το πρώτο, δεν φαινόταν πια πουθενά. Είχε χαθεί, μαζί με τους τρεις επίδοτες του. Οι υπόλοιποι τέσσερες αποφάσισαν να δένουν στο εξής, κάθε νύχτα, τα μονόξυλα τους μ' ένα σκοινί, για να μένουν ενωμένα.

Για να συντηρηθούν, ψάρευαν με δολωμά ένα κόκκινο φτερό, που έπλεε στην επιφάνεια του νερού. Άλλοτε πάλι έπιοναν καρφαριές, όχι για το κρέας τους, αλλά για το αίμα τους, που αποτελούσε τροφή και ποτό μαζί.

Έφτασε έπειτα η δεύτερη καταστροφή: Σε μία τρικυμία, τα μονόξυλα έχασαν τα πανιά τους. Οι εξασθενημένοι επιβάτες τους δεν ήσαν εις θέσιν να μεταχειρισθούν τα κουτιά, για να διατρέξουν εκατοντάδες μίλια, αντίθετα στον άνεμο και τα ρεύματα. Έπρεπε να εγκαταλείψουν πια κάθε ελπίδα πως θα φθάναν στις νήσους Τζιλμπερτ. Θέλοντας και μη, άφισαν τα ρεύματα να τους φέρουν πίσω σιγά - σιγά προς τη δύση.

Ταξίδεψαν έτσι μέρες και μέρες, χωρίς να ίδουν έπρη. Έπειτα ήρθε το τρίτο χτύπημα της Μοίρας: Χωρίστηκαν τα δυο μονόξυλα. Κι' ο Ναμπετάρι έμεινε μόνος με το σύντροφό του Ρεουέρα. Έπειτα από λίγο καιρό, μία νύχτα, την ώρα που κοιμόντουσαν, άναποδογυρίστηκε το μονόξυλό τους. Ο Ρεουέρα βούλιαξε και πνίγηκε.

Παρ' όλη την εξάντλησή του, ο Ναμπετάρι κατόρθωσε να ξαναφέρει στην κανονική του θέση το μονόξυλο, να σκαρφαλώσει πάνω και ν' αδειάσει τα νερά. Έτσι, απόμεινε ολόμωνος, στον άπέραντο ώκεανό, ψαρεύοντας όταν μπορούσε κι' αδυνατίζοντας όλο και πιο πολύ.

Όταν η βόλασσα πιάσε το έλαφρό σκάφος του σε μιάν έρημη ακρογιαλιά του νησιού Νινίνγκο κοντά στη Νέα Γουίνεα, ο Ναμπετάρι ήταν ανάκλιτος πια να περπατήσει. Τον είδαν τότε κάποιοι ψαράδες κι' έτρεξαν να τον βοηθήσουν.

Ήταν πια Νοέμβριος, κι' ο Ναμπετάρι είχε ξεκινήσει για το περιπετειώδες ταξίδι του στις 4 Απριλίου. Είχε μείνει 7 όλοκληρος μήνες στον άπέραντο Ειρηνικό!

Αφού έμεινε 3 μήνες στο νοσοκομείο, για να συνέλθει, διδάχθηκε από ένα Αμερικανό άξιωματικό να διαβάσει χάρτες, και μπόρεσε έτσι να δώσει πολύτιμες πληροφορίες για τις Ιαπωνικές δυνάμεις και για τις δυνάμεις που έχθραυ στη Νήσο του Ώκεανού, που βοήθησαν πολύ τους Αμερικανούς στην ανάκαταλψή της.

Θανάσιμο μίσος

Ήταν σαν ένα κλειστό ρολόι εκείνος ο πύργος, αντίκρου στο φάρο του Λοχ - Λόμουτ, κι' αποτελούσε πραγματικό αίνιγμα, εδώ και πολλά χρόνια.

Κέντρον του αίνιγματος ήταν η νέα κυρία του πύργου. Ψηλή και ωραία ήταν για τον καθένα ανοιχτοκαρδής, χωρίς καμία προσποίηση. Μά όταν κάποιος την ενοχλούσε, η Αννυ Μπρίτον, γινόταν έξαφνα σκληρή σαν την πέτρα και χωρίς να πη λέξι κάρφωνε τον άδικο στο θείο του μ' ένα άγριο βλέμμα. Ζούσε μαζί με τον άντρα της σ' αυτό τον άρχαιο πύργο της Σκωτίας από τότε που παντρεύτηκαν.

Έκείνο το καλοκαίρι, ήρθε στον πύργο η μικρότερη αδελφή της, Αννυ, η Σούζυ Ντάβερς. Τότε έγινε ένα θαύμα: στον πύργο ακούστηκαν τραγούδια και όλη τη νύχτα σχεδόν η μεγάλη σάλλα ήταν φωταγωγημένη. Η Σούζυ είχε έρθει για πρώτη φορά και ο πύργος της φάνηκε σαν φυλακή.

Ελα, της είπε ο γαμπρός της το ίδιο βράδυ, να σοδ δείξω το πράσινο δωμάτιο. Την ώδηγησε στο δεύτερο πάτωμα κι' άνοιξε μία πόρτα μ' ένα κλειδί. Όλα ήσαν πράσινα εκεί μέσα: οι τοίχοι, το ταβάνι, τα γαλιά και όλα γενικά τα έπιπλα. Η Σούζυ ρώτησε γιατί το κρατούσαν κλειδωμένο και ο Λώρενς της εξήγησε πως όσοι είχαν κοιμηθεί σε κείνο το δωμάτιο πέθαναν την ίδια νύχτα. Το κορίτσι άνατρίχισε. Ο Λώρενς που έ-

παινόταντας μέσα. Όλα είνε πράσινα εδώ. Ο θείος μου έχει ώραιό γούστο.

Μόλις η Αννυ τον καληνύχτισε, ο Μπριτ έβγαλε ένα περιστρόφο και το άκούμπησε

— Έ καιρός είνε να συμπήξουμε κι' έμεις το... Μεσογειάκο σύμφωνο!

(Τοβ Άρχέλαου)

Δυσκολοτήτς

Διαγράφεται
πρην όριστικά
χάρη στο

BONOMINT

LAXATIVE
CHEWING GUM
FOR CONSTIPATION

FOR ADULTS
& CHILDREN

Η ταλαιπωρία της Αιχμητιάς
θαφική μασητή BONOMINT
λύνει σ' όλα τα φαρμακεία
σκευασμένη ανα 2 σκευάσματα
ποτέ χύμα. Είναι πολύ οικονομική

Ένα τραπέζακι. "Επειτα άρχισε να εξετάζει με το βλέμμα κάθε τι που έβλεπε γύρω του. Στόν απέναντι τοίχο ήταν μια βιβλιοθήκη με σπάνιες εκδόσεις. Πήρε ένα βιβλίο, άναψε την πίπα του και χωρίς να γουρνή έπεσε στο κρεβάτι. Το βιβλίο είχε ένδιαφέρον, μα ώστόσο σε λίγο τα μάτια του άρχισαν να κλείνουν. Μιά περίεργη δυσφορία τον κατέλαβε. Ενοιάβε ένα βύρος να του πνίγη το στήθος και κάτι σαν σκωτοδίνη να τον ζαλίζει. Με δυσκολία σηκώθηκε και προσπάθησε ν' άνοιξη την πόρτα. Ήταν κλειδωμένη απ' έξω. Καταβάλλοντας μια τελευταία προσπάθεια, σύρθηκε προς το παράθυρο και ύστερα από άσχετο κόπο, καθάρωσε να τ' άνοιξη. Ο καθάρος άέρας τον συνέφερε γρήγορα.

Ο Μπόμπ, έμεινε άγρυπνος όλη τη νύχτα έμπρός στο άνοιχτό παράθυρο. Κρύωνε. Έξασφα φέρνοντας το βαρύ κηροπήγιο κοντά στον τοίχο έβουσε με το νύχι του μια γωνία. Το κύτταζε κατόπι κοντά στο φως και δοκίμασε μεγάλη χαρά. Είχε άνακαλύψει το μυστήριο του πράσινου δωματίου.

Τις πρώινες ώρες, άκούσε βήματα απ' έξω. Άρπαξε το περιστρόφο του, έπεσε στο κρεβάτι και κλείνοντας το στόμα του με το μαντήλι του, ώπτε να μη φαίνεται, καμώθηκε τον βαθεία κοιμισμένο. Ή Άννυ, μπήκε στο δωμάτιο και τον πλησίασε σιγά. Ο Μπόμπ πετάχτηκε πάνω και στήριξε την κνή του περιστρόφου του στο στήθος της. Έπειτα της έειπε:

— Όπως βλέπετε ζω άκόμη, κυρία Μπρίτον. Λίγο έλειψε βέβαια να ταξιδέψω, μα τα κατάφερα να ξεγλυστρήσω κι' αυτή τη φορά. Να σας συστηθώ: Μπόμπ Σίνκλαϊρ, άστυνομικός.

— Δεν καταλαβαίνω, έκανε λίγο ώχρη ή Άννυ.

— Θα καταλάβετε, μόλις σας εξηγήσω μερικά πράγματα. Ή Σούζυ, η άδερφή σας, ήταν φίλη μου. Ήρθε εδώ με την έλπίδα να την συναντήσω. Τότε έμαθα τις διαδόσεις που κυκλοφορούσαν ότι ο κύριος Μπρίτον και η Σούζυ έβουγαν μαζί για το Λονδίνο. Ούτε ή μια όμως, ούτε ή άλλος έφτασαν εκεί. Μπορείτε να μου εξηγήσετε που βρίσκονται;

— Δεν έχω να δώσω λόγο σε κανένα, φώναξε άγρια ή Άννυ. Φύγετε κι' άφίστε με ήσυχη.

— Έγώ όμως ξέρω που βρίσκονται, συνέχισε ο άστυνομικός. Τους κλειδώσατε σ' αυτό το δωμάτιο όπως και μένα και τους αφήσατε να πεθάνουν. Ύστερα τους ρίξατε από το παράθυρο στη θάλασσα. Το δωμάτιο, κατά τη γνώμη του κυρίου Μπρίτον, είνε «στοιχειωμένο». Μου το έγραψε ή Σούζυ. Ο μόνος όμως ένοχος είναι ή πράσινη βαφή του, που όφείλει το χρώμα του σε μια πολύ γνωστή στους ζωγράφους ύλη, στο λεγόμενο «πράσινο του Σίλε». Συνίσταται από σκόνη άρσενικού και χαλκού. Ή βαφή αυτή είνε παλιά. Το δωμάτιο είνε γεμάτο απ' αυτή την ύλη. Ξεράτε πολύ καλά ότι ο κ. Μπρίτον δεν είχε κανένα άνεψιο Μπόμπ. Ύποψιαστήκατε τότε πως κάτι συνέβαινε και με δεχτήκατε στον πυργο με το σκοπό να με δολοφονήσετε, κλείνοντας με σ' αυτό το

δωμάτιο, όπως και τους άλλους δυο...

Ή Άννυ Μπρίτον, έτρεμε ολόκληρη και τα μάτια της πετούσαν περιέργες φλόγες. Έπειτα, με φωνή που μόλις άκουγόταν, έειπε:

— Ναι, έγω τους σκότωσα και δεν μετανιώνω διόλου γι' αυτό. Άς ήταν ή άδελφή μου και ή άντρας μου. Ή Σούζυ ήθελε να μου πάρη τον Λώρενς από την εποχή άκόμη που τον είδε για πρώτη φορά στο Λονδίνο. Άλληλογραφούσαν μυστικά. Αυτό έκανε μαρτυρική τη ζωή μου και μου άναβε θανάσιμο μίσος και για τους δυο. Όταν το καλοκαίρι ή Σούζυ ήρθε εδώ κατάλαβα πως σχεδίαζαν να φύγουν μαζί. Άποφάσισα τότε να τους σκοτώσω. Ένα βράδυ τους μέθυσα και κατάρθωσα να τους παρασύρω σ' αυτό το δωμάτιο. Μεθυμένοι καθώς ήσαν δεν κατάλαβαν τον κίνδυνο. Έπεσαν μαζί στο κρεβάτι... και ύστερα από μερικές ώρες τους βρήκα νεκρούς. Τους σηκωσα τότε και τους πέταξα απ' αυτό το παράθυρο στη θάλασσα. Την άλλη μέρα διέδωσα πως έβουγαν στο Λονδίνο. Κανείς δεν κατάλαβε τίποτε.

Σηκώθηκε ήσυχα και διευθύνθηκε προς το άνοιχτό παράθυρο. Στάθηκε λίγα λεπτά σαν να κύτταζε μακριά στην άπειραντη θάλασσα. Κι' έξαφνα, προτού ο άστυνομικός προλάβη να τη συγκρατήσει, ή Άννυ έπεσε στο κενό.

— Κρίμα, ψιθύρισε συγκινημένος ο Μπόμπ. Δεν πρόλαβα να της πω ότι ποτέ μου δεν ήμουνά άστυνομικός κι' ότι έρχόμουν εδώ για να σκοτώσω την άδερφή της.

Ο Μπόμπ κύτταζε με μισόκλειστά μάτια το βαράθρο που έχαινε μπροστά του και για μια στιγμή θυμήθηκε όλη την ιστορία του. Γνωρίζοταν με τη Σούζυ από δυο χρόνια περίπου μα ή ζωή που του έκανε ήταν άφάνταστα μαρτυρική. Ήταν ένα πλάσμα διεστραμμένο. Πισω από το άγνό παρουσιαστικό της κρυβόταν ένας θηλυκός διάβολος. Όταν το καλοκαίρι ήρθε στο Λονδ - Λόμουντ, ο Μπόμπ έλαβε τρία της γράμματα. Στο τελευταίο του ζήτησε να διακόψουν τις σχέσεις τους, γιατί ήταν έρωτευμένη με τον άντρα της άδερφής της. Ο Μπόμπ άφησε τις δουλειές του και ήρθε στη Σκωτία αποφασισμένος να την σκοτώση. Έκει στο Λονδ - Λόμουντ, έμαθε ότι ο Λώρενς Μπρίτον μαζί με την Σούζυ είχαν φύγει για το Λονδίνο. Την ίδια μέρα βρέθηκε ένα άγνωστο γυναικείο πτώμα στην άγρια έσρα του φάρου. Το πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο. Όταν ο Μπόμπ το είδε, το άναγνώρισε από ένα δαχτυλίδι που φορούσε. Ήταν της Σούζυ Ντάδερς. Ύποψιαστήκε τότε το δράμα που παίχτηκε στον πυργο. Παρουσιάστηκε λοιπόν στην Άννυ Μπρίτον σαν άνεψιός του Λώρενς για να εξιχνιάση το μυστήριο. Και δεν άργησε να βρή τη λύσι του.

Ο Μπόμπ κύτταζε πάλι το βάραθρο. Και δίχως να σκεφθή περισσότερο πηδήξε κι' αυτός στο κενό. Έπειτα από μερικές μέρες, οι έφημερίδες του Λονδίνου έγραφαν για την μυστηριώδη εξαφάνισι του νεαρού ζωγράφου Τζώρτζ Μίτσελ. Κανείς όμως δεν έμαθε ποτέ τον τραγικό θάνατό του.

Χ. Λ. ΟΥΪΛΣΟΝ

Τι δημαίνει

ΑΥΡΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΑΠΡΙΛΙΟΥ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

χιά' νύξ

προδαπικώς;

ΤΟ ΑΤΟΜΙΚΟΝ ΣΑΣ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΟΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΡΑΙΗΚ

Προλέγει κάθε ήμέραν την τύχην σας δια την επομένην

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ

"ΒΡΑΔΥΝΗΝ"

Ή επέτειος

Ή Κάκια κυττάζει με άγωνία, από την άλλη άκρη της τραπέζιας, τον άντρα της. Σαπλωμένος σε μια πολυθρόνα πίνει σιγά - σιγά, σαν να ήθελε να ξεχάση μεσ' στο ποτό κάποια άπογοητευσι. Έξω ο άνεμος σφύριζε μέσα από τις χαρμαάδες των παραθυριών, σκορπώντας μιάν άνατριχίλα σ'α μουδιασμένα κορμιά.

— Χρήστο, μην πίνης άλλο, σε παρακαλώ, θα σε πειράξη, αγάπη μου.

— Παράτα τις συμβουλές σου. Διάβασε κι' άσε με να κάνω το κέφι μου, της έιπε με παράξενο χαμόγελο. Άν θέλεις, μάλιστα, μου φέρνεις και το μπουκάλι με το κορινιάκι.

— Τι είν' αυτά που λές, Χρήστο; Γιατί θές να μεθύσεις; Τι έχεις; Μίλησέ μου. Πες μου τί σου συμβαίνει και σε τυραννεί τόσο, ώστε να ξεχαστής με το ποτό;

— Ξέρεις, Κάκια, σήμερα είνε μια επέτειος που μου τη θυμίσες εσύ ή ίδια το πρωί: 1η Άπριλίου... μιά θλιβερή ήμερομηνία για μένα...

— Δεν σε καταλαβαίνω...

— Κανείς πως δεν καταλαβαίνει, έιπε ο Χρήστος γεμίζοντας ξανά το ποτηράκι του. 1η Άπριλίου... πέθανε ή γυναίκα μου κι' ύστερα από έξη μήνες παντρευτήκαμε.

Ή Κάκια θέλησε να του μιλήση, μα έκείνος τη σταμάτησε με μια κίνησι του χεριού του.

— Μη διαέσαι, μην τρομάξεις. Άκουσε με και θα καταλάβης... Θυμάσαι τον πρώτο καιρό που γνωριστήκαμε κι' ύστερα αγαπηθήκαμε;

— Ναι, το θυμάμαι, όπως θυμάμαι και την άπελπισία μου όταν μου έιπες πως ήσουν παντρεμένος.

— Κι' εσύ μόλις το έμαθες μ' άφησες γιατί δεν ήξερες τότε... ούτε και τώρα το ξέρεις, πόσο τρελλά σ' αγαπούσα. Γιατί αν το ήξερες δεν θα με παρατούσες κι' έγω δεν θα έκανα τα λογικά μου από τον πόνο και το φόβο με σε χάσω και... δεν θα έκανα ό,τι έκανα εκείνη την ήμέρα, πάνω στην άπελπισία μου.

— Τι έκανες; Τι της έκανες;

— Ω, τίποτα... μη φοβάσαι, αγάπη μου, απολύτως τίποτα, της αποκρίθηκε με πικρό χαμόγελο και γέμισε πάλι το ποτηράκι με το τελευταίο λικέρ της μπουτίλιας. Το ήπιε κι' άφησε το σερβίλι του να γυρνή πάνω στο στήθος του.

— Ελα σήκω να πάς να πλავιάσης. Έίσαι ζαλισμένος. Πάμε. Αύριο μου τα λές.

— Δεν είμαι μεθυμένος. Άπόψε είνε ή επέτειος κι' άπόψε θέλω να σου μιλήσω, γιατί άπόψε ή συνειδησί μου με τυραννά για ό,τι έγινε εκείνη τη νύχτα.

Άναψε ένα τσιγάρο, τράβηξε δυο ρουφίδες κι' άρχισε να μιλά:

— Τη Λιάνα δεν την ήξερες...

Ήταν ένα άσθενικό κορίτσι, που μου έμπιστευθηκε πεθαίνοντας ένας φίλος του πατέρα μου, γιατί την άφησε ολόμοναχη στον κόσμο.

— Ξέρω πως συμπάθει τη Λιάνα μου, μου έιπε, και γι' αυτό πεθαίνω ήσυχος που την αφήνω σε σε.

»Αυτά μου έιπε και ξεψύχησε. Έγώ που πραγματικά την συμπαθούσα, βλέποντας την τόσο ευαίσθητη και άδύνατη, την παντρεύτηκα. Ήταν εύτυχισμένη. Μου άμολόγησε πως μ' αγαπούσε από καιρό και ότι τ' όνειρο της ήταν να γίνη μια μέρα γυναίκα μου. Μα, σε μερικούς μήνες άρρώστησε βαρεία. Ο γιατρός μου έιπε: — Κρυφή φυματίωσις, που τώρα, δυστυχώς, εκδηλώνεται. Είνε καταδικασμένη.

Άν μπόρής, πήγαίνε την στην έσχα και δίνε της λίγη χαρά με τη συντροφία σου, στη λίγη ζωή της.

»Έτσι νοίκιασα το σπίτικι στο Μαρούσι, και κάθε βράδυ που βρισκόμουνά κοντά της και την έβλεπα ξαπλωμένη, άχρη, άκίνητη, νομικά πως κλεινόμουνά κι' έγω σιγά - σιγά μαζί της μέσα στον ίδιο τάφο, χωρίς έλπίδα λυτρωμού. Νύχτες ολόκληρες ξαγρυπνούσα, γιατί φοβόμουνά να κοιμηθώ! Έτσι τσακισμένος ζητούσα μιά παρηγορία, μιά ψυχική εσθή.

»Έτσι... σε γνωρίσα. Ξύπνησες μέσα μου και την άληθινή αγάπη... τον έρωτα. Και όταν αυτός ο έρωτας με φλόγιζε, με τύφλωνε από κάθε τι ανθρώπινο, εσύ... με έγκαι - τέλειφες εκείνο το δράδυ. Σαν τρελλός γύριζα όλη τη νύχτα στους δρόμους και όταν τα ξημερώματα πια έφτασα στο σπίτιάκι της δυστυχίας μου, βρήκα τη Λιάνα, ζώντια να με περιμένη με το θλιμμένο της χαμόγελο. Ά, πως τη μισούσα εκείνη τη στιγμή! Ναι, ήταν ή αίτια της δυστυχίας μου αυτό το άκακο πλάσματάκι.

— Ήρβες, Χρήστο, μου έιπε μόνο κι' έκλεισε, τα θαυμάσιμα μάτια της, μα μόλις έκανα να πάω στην κάμαρά μου, ή σδυσμένη φωνή της άκούστηκε πάλι παρακλητική: «Άργήσες και φοβήθηκε μην έπαβες τίποτα, αγάπη μου». Κι' έπειδή δεν της άπαντούσα, μου έιπε με γλυκαία φωνή: — Γιατί δεν άπαντάς; Γιατί δεν είσαι πια όπως πρώτα μαζί μου; Τι κακό σου έκανα; «Κι' έγω άσυλλόγιστα, γεμάτος από τη δική σου θύμση, της φώναξα: «— Το μεγαλύτερο κακό που μπορούσες να μου κάνης».

»Ανύποπτη μου έιπε: «— Ήχεις δίκιο, Χρήστο, μα σαν θα γίνω καλά, θα σε κάνω να ξεχάσης τις πίκρες που σε πότισα».

»Τότε της φώναξα έξαλλος: — «Δεν θα γίνης ποτέ καλά». Πως μπόρεσα και ξεστομίσα τέτοια σκληρά λόγια; Δεν θα ξεχάσω ποτέ πως έσβυσε το χαμόγελο της από τ' άχρωμα χείλη της, πως σπύλωσε τα θολά μάτια της πάνω στην άπαίσια μορφή μου. Μετανοιώνοντας, γονάτισα δίπλα στο κρεβάτι της και ζητούσα να πιάσω το χέρι της, να της χαμογελάσω, να δικαιολογήσω τη βαναυσότητά μου.

Ή Κάκια που τον άκούσε όση ώρα μιλούσε, χωρίς να τολμά να τον διακόψη, πνιγότανε από τους λυγμούς και τα μάτια της είχαν δαυρκώσει από τα δάκρυα.

— Σώπα, φάνει... του φώναξε άπελπισμένη, ενώ σωριαζόταν πνιμένη από τους λυγμούς.

— Ναι, Κάκια, θα σωπάσω... Δεν έχω τίποτ' άλλο να πώ... Ή δυστυχ Λιάνα ήταν νεκρή την ώρα που έσκυβα μετανωιαμένος κοντά της... Την είχα σκοτώσει άθελά μου. Έλα, μην κλάις, Κάκια... Πες πως ήταν ένα μνημόσυνο που της χρωστούσαμε κι' οι δυο μας... Άς μάς συγχωρήση από ψηλά ή άγνή της ψυχούλα!

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΝΙΚΗΘΗΚΕ Η «ΤΡΥΠΑΝΟΣΩΜΙΑΣΙΣ»

Ή Άφρική θ' άπεκτήνη κτηνοτροφία

Διερωτηθήκατε ποτέ γιατί μια τόσο μεγάλη και γόνιμη ήπειρος, όπως ή Άφρική, δεν έχει καθόλου σχεδόν κτηνοτροφία, ενώ ή Νότιος Άμερική εφοδιάζει με άφθονο κρέας ολόκληρο τον κόσμο; Ή Άφρική π.χ. διατηρεί 33.000.000 βόδια και 25.000.000 πρόβατα. Άντιθέτως, στις άγγλικές, γαλλικές, βελγικές και πορτογαλικές άποικίες της Άφρικής, που έχουν έκτασι τετραπλάσια απ' της Άργεντινής κι' άσυγκρίτως πλουσιωτέρα βλάστησι, υπάρχουν ελάχιστα τέτοια ζωα, κι' αυτά μάλιστα μικρόσωμα, άσθενικά, τελείως άνεπαρκή άκόμη και για τη διατροφή των ήθαιγών.

Ή αίτια λοιπόν είνε ή μυίγα «τοσέ - τοσέ», που μαστίζει την άπέραντη αυτή χώρα. Με το τσίμπημά της, μεταδίδει ένα μικροσκοπικό παράσιτο, που προκαλεί στους ανθρώπους την άσθένεια του ύπνου και σ'α ζωα μιάν άνάλογη άρρώστεια, την «τρυπανοσωμίασι».

Για να λείψη ή μυίγα αυτή, θάπρεπε να ξεριζωθούν οι πυκνοί θάμνοι και τα χόρτα, όπου φωλιάζει και γεννάει τ' αυτής της. Άν όμως γυμνωθή έτσι το έδαφος απ' το προστατευτικό κάλυμμα που του έδωσε ή Φύσις, θα το παρασύρουν οι ραγδαίες βροχές των τροπικών και θα το στεγνώση ο φλογερός ήλιος. Ή εξόντωσις της μυίγας τοσέ - τοσέ μ' έντομοκτόνα θ' άπαιτούσε τεράστιες ποσότητες απ' αυτά και θα εξαφάνιζε συγχρόνως και τις μέλισσες κι' άλλα χρήσιμα έντομα.

Να γιατί ή φοδερή μυίγα εξακολουθεί να βασιλεύη, άνεόληπτη, και να μολύνη ανθρώπους και ζωα. Είνε άληθεια ότι, χωρίς στις ιατρικές έρευνες των τελευταίων έτών, ή άσθένεια του ύπνου καταπολεμήθηκε ριζικά κι' έπαψε πια να θεωρήται σοβαρός κίνδυνος για τους ήθαγενείς της Άφρικής. Ή τρυπανοσωμίασις όμως εξακολουθούσε ως τώρα ν' άποτελή άνυπέρβλητο εμπόδιο για την ανάπτυξη κτηνοτροφίας.

Είχε δίκιο λοιπόν ένα άγγλικό περιοδικό, που έγραψε σ' ένα απ' τα τελευταία τεύχη του: «Άν ένας έξερευνητής άνήγγελλε έσφονικά ότι ανέκαλυψε μιά καινούργια ήπειρο διπλάσια απ' την Εύρώπη, ή είδησις αυτή θάχε μικρότερη σπουδαιότητα απ' την άνακάλυψι του νέου φαρμάκου «Άντρουσίντ», που προλαμβάνει και θεραπεύει την τρυπανοσωμίασι».

Το φάρμακο αυτό άποτελεί το προϊόν 4 έτών έρευνών ενός χημικού έργαστηρίου του Μάντσεστερ — του ίδιου που παρήγαγε το ισχυρότερο φάρμακο κατά της έλασσόσις, την «παλουδρίνη», όταν στις άρχές του πολέμου έλειψαν το κίνηνο και τα γερμανικά άνθελονοσιακά φάρμακα.

Δοκιμάσθηκε πρώτα μ' έπιτυχία σε ποντικούς, μολυσμένους με τρυπανοσωμίασι. Κατόπιν οι έπιστήμονες πήγαν στην Άφρική, για να πειραματισθούν επί τόπου σε μεγάλα ζωα. Έμειναν μέσα στη ζούγκλα, κινδυνεύαν επανειλημμένως από λιοντάρια και ρινόκερους, στο Σαυδά, την Κένυα και την Ουγκάντα, αλλά βεβαιώθηκαν τελικά ότι βρήκαν το φάρμακο που κάνει πια τελείως άκίνδυνο το τσίμπημα της μυίγας τοσέ - τοσέ.

Έφέτος, προβλέπεται ότι θα φτάση σε 3 τόνους ή παραγωγή του νέου φαρμάκου. Ή ποσότης αυτή άρκει για 2.000.000 ζωα. Άν όμως άναπτυχθή συστηματική κτηνοτροφία σ'α 4½ εκατομμύρια τετραγωνικά μίλια της Κεντρικής Άφρικής, θα χρειάζονται 100 τόννοι το έτος, για να έμβολιάζονται τα ζωα κάθε 6 μήνες.

Φυσικά, θα άπαιτηθούν άρκετά χρόνια και διαστάυρώσεις με έκλεκτες ράτσες, για ν' άρχισή να παράγη ή Άφρική κρέας σε μεγάλες ποσότητες. Θα πρέπη έξ άλλου να γίνουν δρόμοι, ψυκτικές έγκαταστάσεις, κλπ. Πάντως, ως όσον πραγματοποιηθούν όλ' αυτά, θα μπόρουν τουλάχιστον να διατραφούν καλλίτερα και με έπαρκείς πρωτείνες οι ύποσιτιζόμενοι ήθαγενείς της Άφρικής.

Άντίδοτον της ραδιενεργείας

Οι Άμερικανοί τεχνικοί, σύμφωνα με τις άνακοινώσεις του αντιναύαρχου Λάμουντ Πολγκ, είδικού σ'α ζητήματα της ατομικής ενεργείας, ανέκαλυσαν ένα αντίδοτον της ραδιενεργείας. Πράκτειται για ένα υγρό, που εισάγεται στο σώμα με τη μορφή ένεσεως και που έχει την ιδιότητα να φέρη άνοσία σ'α άποτέλεσμα των ραδιενεργών σωμάτων. Ένας άνθρωπος ύστερα από παρόμοια ένεσι, δεν έχει να φοβηθή τίποτα από τα άέρια που παράγονται κατά την έκρηξι μιάς ατομικής βόμβας.

Η Θυσία ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΣΤΟΥ

Συγκινητικό διήγημα

ΤΟ πρόγραμμα ανήγγελλε ένα «μουσικόν κλόουν». Έπειτα απ' τις κουραστικές επιδείξεις των ακροατών, περίμενα ανυπόμονα αυτό το νούμερο, βέβαιος έκ των προτέρων ότι θα διασκεδάσα.

Επί τέλους, ο κλόουν παρουσιάστηκε. Ήταν ντυμένος σαν τους παλιότερους των ιπποδρομιών, μ' ένα κοστούμι άσημπτο. Το πρόσωπό του ήταν αλευρωμένο.

Πόση όμως κούραση κι' ανυπομονησία υπήρχε στις κινήσεις του, πόση θλίψη ζωγραφιζόταν στη φυσιογνωμία του, πόση περιφρόνηση έδειχνε ή έκφραση του στόματός του!...

— Τά παιζώ ολίγο μουζίκα! έτπε, προσπαθώντας να φανή ξένος με την προφορά του.

Η όρχηστρα έπαιξε μια εισαγωγή. Ο κλόουν άρχισε το νούμερό του. Μ' ένα φτωχικό βιολί, που το ξύλο του φαινόταν βαμμένο με νερομπογιά, έκανε πρώτα μερικές συνηθισμένες επιδείξεις. Έπαιξε διάφορα λαϊκά κομμάτια, κρατώντας το όργανό του πίσω απ' την πλάτη του, πάνω απ' το κεφάλι του και σ' άλλες περιέργες στάσεις.

Έπειτα άρχισε ένα ταγκό - φανταζι, χρησιμοποιώντας μια παρωδία βιολιού: μια λεκάνη που ήταν πάνω της τεντωμένες χορδές με παράξενους ήχους. Έπειτα πήρε τα πιο περιέργη αντικείμενα για μουσικά όργανα. Έπαιξε με πρόχειρα βιολιά, καμωμένα από κουτιά πούρων κι' από σκουπόξυλα! Μιμήθηκε με καταπληκτική επιτηδεότητα τις φωνές των διαφόρων οικιακών ζώων και τα κλάματα ενός μωρού! Σ' όλο αυτό το διάστημα έκτελούσε κωμικούς χορούς, με τούμπες, πηδημάτα και προσποιητά παραπατήματα. Ωστόσο το κοινό δεν φαινόταν ένθουσιασμένο απ' το θέαμα.

Το πρόωρα ρυθιδωμένο μέτωπο του κλόουν είχε βραχί από χοντρές σταγόνες ιδρώτα αγωνίας και κόπου.

Εξαφνα τον είδα να σταματάει τις κωμικές του επιδείξεις. Το πρόσωπό του πήρε μιαν έκφραση ήρεμη κι' υπερήφανη. Προχώρησε με ύφος αξιοπρεπές στη μέση της σκηνής και στάθηκε απέναντι απ' τους θεατές. Η όρχηστρα άρχισε να παίξει τις πρώτες νότες ενός κομματιού του Σαίντ-Σάνς!

Ο κλόουν πήρε το φτωχικό του βιολί που κάτω απ' το δοράρι του — τί έκπληξι! — οι χορδές άρχισαν ν' αναστενάζουν παθητικά, σκουρπίζοντας μια γλυκειά μελωδία, που χάριδνε τ' αυτιά μου με την απρόσπτη γοητεία της.

Κύτταξα έκπληκτος τον έμπνευσμένο κλόουν, που είχε αφήσει πιά τις τούμπες και τα καμώματα του, προσπαθώντας τώρα να προκαλέσει το θαυμασμό μας με μια ευγενέστερη προσπάθεια. Έπαιξε με πάθος, με έρωτική φλόγα, με άπολυτη ακρίβεια. Το ταπεινό βιολί, χωρίς στην επιδειξιοτήτά του, είχε γίνει πηγή αρμονίας.

Το κοινό όμως που είχε έρθει εκεί για να γελάσει δεν εύρισκε τώρα του γούστου του το νούμερο του κλόουν.

— Τί είν' αυτά! του φώναζε κάποιος.

Θά μάς παίξης τώρα το «Πένθιμο Έμβαστήριο»;

Γιά να σωθί απ' τις αποδοκιμασίες, ο βιολιστής σταμάτησε το παίξιμό του κι' έκανε μια τούμπα. Χάρης στο γελοίο αυτό φινάλε, μάζεψε μερικά χλιαρά χειροκροτήματα.

Η τέχνη που είχε δείξει στις λίγες στιγμές που έπαιξε σοβαρή μουσική, μου κίνησε την προσοχή και το ενδιαφέρον. Ζήτησα λοιπόν πληροφορίες γι' αυτόν απ' το διευθυντή του μιούζικ-χάλ.

— Α! Σας έκανε καλή εντύπωση ο βιολιστής; μου είπε εκείνος. Έχετε δίκιο. Πήρε έδω και λίγα χρόνια το διπλωμά του απ' το Κονσερβατοάριό με άριστα. Μά η ζωή σήμερα είναι δύσκολη. Όλα τα «άνγκαζμεντά» που του πρότειναν ήταν για ένα κομμάτι ψωμί. Κι' ο δυστυχισμένος νέος έχει οικογενειακά βάρη. Έτσι αναγκάστηκε να παίξει στο μιούζικ-χάλ, όπου κερδίζει κάτι παραπάνω. Θάπρεπε ν' αφήσει το Παρίσι, να ζητήσει την τύχη του αλλού. Του το έχω πη τόσες φορές, αλλά δεν μ' άκουσε.

Η θλιβερή τύχη αυτού του ανθρώπου με συγκίνησε. Αισθάνθηκα την επιθυμία να του φανώ χρήσιμος. Ένας απ' τους φίλους μου έτοιμαζε τότε μιαν όρχηστρα κι' ένα θέατρο για να δώσει παραστάσεις όλη τη χειμερινή περίοδο σε κάποιο μεγάλο θέατρο της Κιανής Άκτις. Όταν μου έπτε πως τούλειπαν μερικά όργανα, του σύστησα να πάρη τον προστατευμένο μου. Ο φίλος μου δέχθηκε.

Έμενε τώρα να δούμε τί θάλεγε κι' ο ίδιος, ο ενδιαφερόμενος. Φρόντισα να μάθω τη διεύθυνσή του. Έμενε σ' ένα λαϊκό δρόμο του προαστίου του Αγίου Διονυσίου. Το σπίτι, όπου καθόταν, είχε μιαν όψη αξιοθρήνητη. «Ανέδρα απ' τη στενή σκάλα, περνώντας από αρκετά πατώματα. Στο έκτο πάτωμα, σταμάτησα μπροστά σε μια μισάνοιχτη πόρτα. Έτοιμαζόμουν να χτυπήσω όταν έφτασαν στ' αυτιά μου γλυκές μουσικοί ήχοι.

Εσπρώξα αδόρυθα την πόρτα... αλλά δεν μπήκα. Πώς να μη συγκινηθώ απ' το θέαμα που αντίκρυσα; Πώς να τολμήσω να ταραξώ την ειρηνική εκείνη σκηνή;

Στο μικρό και καθαρό δωμάτιο βρισκόταν μια όριμη γυναίκα, ακίνητη, πα-

ράλυτη, καθισμένη σε μια πολυθρόνα. Δίπλα της στεκόταν όρθιος ο γιός της, ο μουσικός κλόουν — ένας ώριος νέος μ' έκφραστική φυσιογνωμία.

Με το ίδιο βιολί που είχα δει να μιταχρείζεται και στο μιούζικ-χάλ έπαιξε στη μητέρα του μια σύνθεση του Γκλούκ. Πόσο όμως πλάτος έκφράσεως, πόση γλυκύτητα είχαν οι μουσικοί τόνοι, που έβγαζε απ' το ταπεινό του όργανο για να διασκεδάσει λίγο την παράλυτη, να την κάνει να ξεχάσει τη δυστυχία της!

Τον άκουσε με τα μάτια άπλανη και με μια ανέκφραστη ευχαρίστηση ζωγραφισμένη στο κουρασμένο της πρόσωπο. Έκείνος φαινόταν βυθισμένος στη γοητεία της μουσικής. Ούτε φάνηκε καν ότι πρόσεξε την παρουσία μου. Δεν ήταν πιά ο μουσικός κλόουν, αλλά ένας υπέροχος καλλιτέχνης.

Νά λοιπόν ποιος ήταν ο λόγος, να γιατί δεν ήθελε ν' αφήσει το Παρίσι, να γιατί είχε δεχθή την ταπεινωτική θέσι του κλόουν, τόσο αντίθετη στις φιλοδοξίες του. Κι' ενώ τώρα ήθελα να τον αποσπασω απ' το ωραίο του καθήκον, απ' τον άπλο και καθημερινό του ήρωισμό; Όχι, δεν θα τόκανα ποτέ αυτό. Δεν έπρεπε να ταραξώ την ευτυχία μιας μητέρας κι' έπρεπε να σεβαστώ την αυτοουσία του γιού της.

Εναντίεστα με προσοχή την πόρτα, ενώ το βιολί σκόρπιζε πάντα τους μελωδικούς του ήχους, και κατέδρακα πάλι τη σκάλα, με τα μάτια δακρυομένα...

ZOZE NTE ΜΠΕΡΥ

Διπλωματούχοι γκαμπροί και νύφες...

Στο Ρότερνταμ της Ολλανδίας άρχισε να λειτουργεί από κάμποσο καιρό μια «σχολή γάμου» για άντρες και γυναίκες. Οι φοιτητά και οι φοιτήτριες γδύσκονται εκεί ανατομία, φυσιολογία, ψυχολογία, σεξολογία, νευρολογία και διάφορα άλλα πράγματα. Στο τέλος των σπουδών τους, η σχολή τους χορηγεί ένα δίπλωμα που πιστοποιεί ότι είναι κατάλληλοι για να γίνουν σύζυγοι.

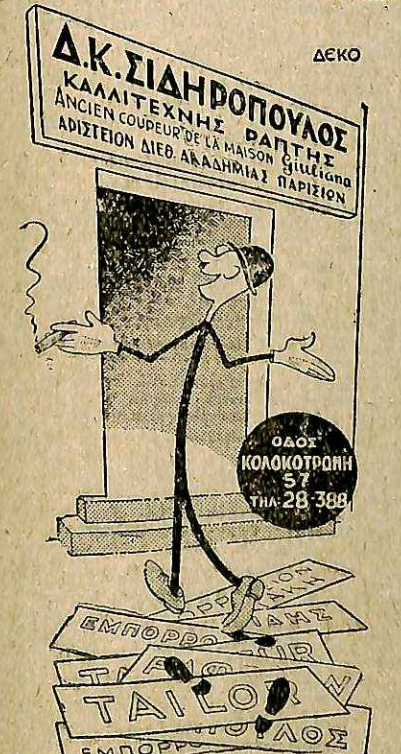
Από τί εξαρτάται ΤΟ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

Υπάρχει ειδική έρμóνη
ανάπτυξεως;

Έχετε προσέξει ότι οι άνθρωποι των μεσημβρινών χωρών είναι κατά κανόνα κοντοί ή μετρίου αναστήματος, ενώ οι βόρειοι ψηλοί; Πού όφείλεται αυτή η διαφορά;

Το αναστήμα, μάς λένε οι σημερινοί επιστήμονες, εξαρτάται από το χρόνο της εμφάνισης της σεξουαλικής ζωής στο άτομο. Όσο γρηγορώτερα αφυπνίζονται οι αισθήσεις, τόσο μικρότερο θα είναι το αναστήμα του ατόμου και αντίστροφα. Φαίνεται, λοιπόν, ότι το φώς παίζει ένα σημαντικό ρόλο στους μεσογειακούς λαούς και συντελεί στην ταχύτερη αφύπνιση των αισθήσεων. «Αλλά τί συμβαίνει τότε;» Η άφθονος έκκριση σεξουαλικών ορμονών μέσα στον οργανισμό περιορίζει τη λειτουργία του αδένος της υποφύσεως, που, μεταξύ των 12 και των 14 χρόνων ιδίως, παίζει ένα σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη του αναστήματος. Στους μεσογειακούς λαούς, λοιπόν, η σεξουαλικότητα είναι πρόωρη. Γι' αυτό, άνδρες και γυναίκες έχουν μικρό ή μετρίου αναστήμα. Στους βόρειους, αντίθετα, η σεξουαλικότητα εμφανίζεται με σημαντική καθυστέρηση. Ο άδην της υποφύσεως έχει τότε τον καιρό να εκπληρώσει το ρόλο του και γι' αυτό οι βόρειοι έχουν συνήθως ψηλό αναστήμα.

Το αναστήμα ενός παιδιού που γεννιέται υπό κανονικές φυσιολογικές συνθήκες είναι κατά τη στιγμή της γεννήσεως 50-52 εκατοστά. Κατά το πρώτο έτος, αυξάνει κατά 20 εκατοστά, διπλασιάζεται στα 5 χρόνια και τριπλασιάζεται στα 15. Τα κάτω άκρα του διπλασιάζονται σε μήκος μεταξύ της γεννήσεως και του 4ου έτους, τριπλασιάζονται μεταξύ του 4ου και του 7ου, παρουσιάζουν μια νέα και αλματική αύξηση μεταξύ του 12ου και του 13ου έτους και μετά το 15ο ή το 16ο έτος η ανάπτυξη των σταματάει τελείως. Το

κεφάλι, που είναι αρκετά μεγάλο κατά τη γέννηση, υφίσταται, εξ άλλου, τις κυριώτερες τροποποιήσεις του κατά τη χρονική περίοδο της έφηβείας.

Έτσι, οι σχέσεις μεταξύ των άκρων και του κορμού περνούν από τέσσερες διαδοχικές φάσεις. Το νηπιο είναι ένα είδος τέρατος με ογκώδες κεφάλι και κορμό και μικροσκοπικά χέρια και πόδια. Αυτό το τέρας διαμορφώνεται βαθμιαία κατά τη διάρκεια της παιδικής ηλικίας, ώστε όταν φθάσει στο δέκατο έτος της ηλικίας του, παρουσιάζει μια αρμονική αναλογία μεταξύ των μελών του. Κατόπιν, το παιδί παίρνει μια απότομη ώθηση προς τα επάνω. Αυτή η ώθηση παρατηρείται κυρίως κατά τα δύο έτη που προηγούνται της αφύπνισης των αισθήσεων και είναι τόσο έντονη, ώστε μια μητέρα βρίσκεται στην ανάγκη να αλλάξει δυο και τρεις φορές μέσα στον ίδιο χρόνο τα φορέματα της κόρης της, που κοιτάνουν όλοένα. Το ίδιο συμβαίνει και στα αγόρια. Τα παταλόνια και τα σακάκια τους κοιτάνουν.

Αυτή η αύξηση του αναστήματος γίνεται κυρίως εις βάρος των κάτω άκρων. Στον έφηβο, η δυσαρμονία είναι αντίθετη από εκείνη του νηπίου. Το κεφάλι και το κορμό του φαίνονται μικρά και τα πόδια του τεράστια. Αλλά, σε λίγο, η αρμονία αποκαθίσταται και πάλι. Ο κορμός και τα πόδια μεγαλώνουν και ξαναβρίσκουν τις αναλογίες που πρέπει κανονικά να έχουν με τα κάτω άκρα.

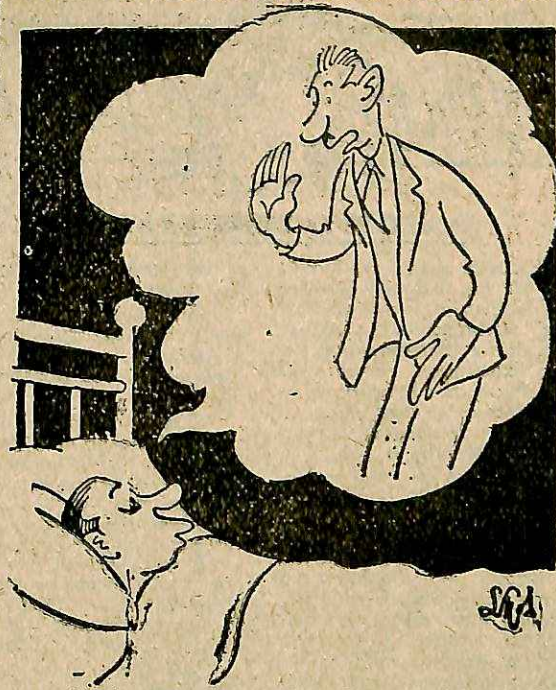
Η καθυστέρηση της ανάπτυξεως ενός παιδιού μπορεί να οφείλεται:

- 1) Σε λόγους κληρονομικούς.
- 2) Στις συνθήκες της διαβίωσής του: έλλειψις καθαρού αέρος, φωτός (τα παιδιά αναπτύσσονται ταχύτερα στο φώς παρά στο σκοτάδι), φυσικών ασκήσεων κτλ.
- 3) Στην έλλιπή διατροφή. Έλλειψις επαρκούς ποσότητας λευκοματωδών ουσιών και ιδίως ζωικής προελεύσεως (κρέας, ψάρια, αυγά), λιπών, υδατανθράκων, ώρισμένων μεταλλικών υλών (σάβου, φωσφόρου, σιδήρου κτλ.) και τέλος βιταμινών.
- 4) Στην ελαττωματική λειτουργία ενός ή περισσοτέρων αδένων. Η καθυστέρηση της ανάπτυξεως μπορεί να οφείλεται σε ελαττωματική λειτουργία των επινεφριδίων, των ωοθηκών (στις γυναίκες), του θυρεοειδούς (καθυστέρησης της όδοντοφυΐας, του βαδίσματος, της όμιλλας, της αντίληψεως κτλ.) και τέλος της υποφύσεως.

Οι επιστήμονες υποπτεύονται, εξ άλλου, την ύπαρξη μιας ή περισσοτέρων ειδικών ορμονών ανάπτυξεως. Δυστυχώς, όμως, καμιά απ' αυτές δεν κατορθώθη ν' απομονωθεί ως σήμερα.

Η σημερινή θεραπευτική για τη διόρθωση των ανωμαλιών της ανάπτυξεως χρησιμοποιεί ως κυριώτερο όπλο της τις ενέσεις έκχυλίσματος αδένων υποφύσεως. Αξιόλογα αποτελέσματα έπετεύχθησαν επίσης με ενέσεις φολλικελίνης (που είναι, ως γνωστόν, η κυριώτερη ορμόνη της ωοθήκης) τόσο σε κορίτσια όσο και σε αγόρια. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται ελάχιστες δόσεις και οι ενέσεις γίνονται όχι συνεχώς, αλλά κατ' αραιά χρονικά διαστήματα. Και οι άρσενικές ορμόνες αποδίδουν επίσης μερικά καλά αποτελέσματα. Αλλά οι δόσεις είναι, σ' αυτή την περίπτωση, μεγαλύτερες. Απαιτείται επίσης μακρά σειρά ενέσεων, πράγμα που δεν συμβαίνει με τη φολλικελίνη.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

— Αδύνατη, κύριε! Αν δεν πληρώσετε φόρο δημοσίων θεαμάτων, δεν πρόκειται να ξαναδείτε όνειρο!...

(Του Σ. Πολενάκη)

— Μά, σας παρακαλώ, κύριε πόλισμα!... Περάστε πρώτος!...

— Τί θα γίνει, κύριε διευθυντά; Θα τελειώσουμε καμιά φορά αυτό το γράμμα;... Αυτά μέρες είναι που τώχουμε αρχίσει!...

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΣΚΛΑΒΟΣ

“Ημαστε μικρά παιδιά ό-
ταν οι κουρσάροι μας αρ-
παξαν από την Αφρική και
μας μετέφεραν αλυσοδεμέ-
νους στην Αργεντινή, όπου
μας πούλησαν δλους για
σκλάβους σε Ισπανία - Α-
μερικανούς γαιοκτήμονες.

Στό καλυδοχώρι μας,
στην Αφρική, ο αδελφός
μου λεγόταν Νά - Ο - Χά,
δηλαδή «Αχτίδα «Ηλίου» κι
εγώ Νά - Ο - Μά, δηλαδή
«Αχτίδα Φεγγαριού».

Τ' αφεντικά μας, ο μίστερ
Ρίτσαρντ, η γυναίκα του
Φοίβη και η άνεψιά τους μίς
Μαίρη, που την είχαν υιο-
θετήσει, γιατί δεν είχαν
παιδιά, φάνηκαν πολύ καλό-
καρδοί άνθρωποι για μας.
Μας έδωσαν δυο χωριστά
δωμάτια, πλάι στα δωμάτια
των άλλων σκλάβων, μας
έντυσαν καλά, μας τάισαν
και μας άλλαξαν τα όνομα-
τά. Τον αδελφό μου τον έ-
λεγαν Τζίμ κι' έμένα Τζού-
λια.

Σάν δνείρο τὰ θυμάμαι
δια αυτά. Πανε δέκα χρό-
νια από τότε. “Ημουν ένα
κοριτσάκι έννιά χρόνια και
τόρα μπαίνω στα είκοσι.

Είπε βέβαια βαρεία ή σκλα-
διά, αλλά τ' αφεντικά μας
ήσαν καλά και μας έκαναν
να την ξεχνούμε. Μας έστελ-
ναν στο σχολείο και άργά-
νωναν συχνά διασκεδάσεις
που άπαιτούν χτήμα τους.
Σ' αυτές, οι νέγροι σκλάβοι
σαν κι' έμεις, χόρευαν τρα-
γουδούσαν και διασκεδάζαν
με λύρες, με τύμπανα, με
καλά φαγητά και κρασιά.

“Εγώ ένίνα γρήγορα ή ά-
χωρίστη φίλη της μικρούλας
κυρίας μου, της Μαίρης. “Η-
ταν μόλις ένα χρόνο μεγαλύ-
τερη μου. Μεγαλώναμε παί-
ζοντας μαζί, την συνάδευαν
στοιους περιπάτους της και
συχνά της κρατούσα συν-
τροφία και μέσσα στο σπίτι
δρες δλόκληρες. “Ερχόταν
ταχτικά στο χωράφι όπου
δούλευα, μιλούσαν στον έπι-
στάθιο κι' έκείνος τότε με
φώναζε και μ' άφινε έλεύ-
θερη.

“Η μίς Μαίρη γελαστή,
μ' έπαιρνε τότε άπ' το χέρι
και τρέχαμε μαζί στο γει-
τονικό δάσος ή πηγαίναμε
να μαζέψουμε λουλούδια στο
λειβάδι.

Αυτή ή εύτυχισμένη ζωή
κράτησε άρκετά χρόνια. Έν-
τώ μεταξύ είχαμε μεγαλώ-
σει και οι δυο και είχαμε γί-
νει πια κοπέλλες.

“Η μίς Μαίρη ήταν μια
αληθινή υπέρκοχη νέα: ψηλή,
λιγερή, πρόσχαρη, κατά-
σπρη σαν τὸ γάλα και κόκ-
κινη σαν τὸ λουλούδι της
ροδοδάφνης. “Ηταν τὸ κα-
μάρι όλων μας.

Αλλά σιγά - σιγά, όσο
μεγαλώνανε, ή μίς Μαίρη
δεν έβειχε πια την ίδια ά-
γάπη για μένα. Χωρίς να

μ' άποφύγην, δεν έρχόταν
πια τόσο να με ζητά.

“Αντίθετα, πήγαινε τώρα
πιο συχνά εκεί που δούλευαν
οι σκλάβοι και ζητούσε για
συντροφία τὸν αδελφό μου
Τζίμ.

“Όσο μεγάλωνε ο λατρευ-
τός αδελφούλης μου, γινόταν
ένα ώραίο παλληκάρι. Τὸ
μαύρο γυαλιστερό κορμί του
στιβάρο και κανονικό, ήταν
ο στόχος τὸν ματιῶν όλων
τὸν κοριτσιῶν τὸν χτήματος.
Οί άντρες, λευκοί και μαύ-
ροι, τὸν ζήλευαν χωρίς να
τὸν φθονούν, γιατί ήταν άγα-
θος και πρόθυμος για ό,τι-
δήποτε. Χρυσή καρδιά.

“Εγὼ τὸν καμάρωνα πε-
ρισσότερο άπ' όλους. “Ηταν
ο πρώτος στὴ δουλειά, πρώ-
τος στὴ λεβεντιά, πρώτος
στο χορό και στο τραγούδι.

“Η μίς Μαίρη και ο αδελ-
φός μου ένίνα άχώριστοι.
Αυτὸς την συνάδευε τώρα
στοιους περιπάτους της στο
δάσος και πήγαινε μαζί της
κάθε Κυριακή στὴν εκκλη-
σία. Στις σιδερένιες μαύρες
πλάτες του, πατούσε τὸ κομ-
μά της πόδι κάθε φορά που
ήθελε ν' άνεβη στὴ σέλλα
τοῦ αλόγου της. Και στὰ
ρωμαλέα μπράτσα του, στὴ
μαύρη, αλλά ζεστή αγκαλιά
του, στριμωχόταν διαδρι-
κα κάθε φορά που ήθελε
να διαδοῦν ένα ποταμάκι,
χωρίς να βραχούν τα κομψά
ποδαράκια της.

Φτωχέ μου Νά - Ο - Χά...
φτωχέ μου Τζίμ! “Εσφιγγες
στην αγκαλιά σου τὴ μίς
Μαίρη, που ήταν πὸ ἐπι-
κίνδυνη κι' άπ' τὴ νεράδια
Γιασμάν - Ο - Καρί, τὴ
μαύρη «Παλληκαροπνίχτρα»
τοῦ χωριού μας. “Όπως ή
μίς Μαίρη έτσι και ή μαύρη
Γιασμάν - Ο - Καρί, δίφα-
γε να τὴν αγκαλιάζουν σφι-
χτά τὰ δεγγραλόουστα βρά-
δια οί λεβέντες τοῦ χωριού
μας. Κι' ενώ έκείνοι, ο ένας
μετά τὸν άλλο, τὴν έσφιγ-
γαν «νεραϊδοπαρμένιοι» και
μουδιασμένοι άπ' τὴ βασκα-
νεία της, αὐτή ξέσχιζε με
τὰ νύχια της τὴς μαύρες
σφιχτές και φλογερές σάρ-
κες τους και τοὺς ρουφούσε
το αἷμα της καρδιάς τους.

“Ετσι τὸ πρωί, τοὺς βρί-
σκανε τοὺς δυστυχισμένους
οί, συγχαριῶνι τοὺς άμυ-
χοί, μαυροκίτρινους, παγω-
μένους, στεγνούς, σαν να
τοὺς είχαν ρουφήξει τὸ αἷμα
έκατομμύρια κουνοπιῶν.

Φτωχέ μου Τζίμ! “Ηπιες
αχόρταγα τὰ δηλητηριασμέ-
να φιλιά, άπ' τὰ κόκκινα μὰ
ανάσπια χείλη της Μαίρης.
Σε πόνιζε άκούραστα έκει-
νη για να σε μουδιάσει και
να ρουφήξει ύστερα τὴ δρο-
σιά σου και τὴ λεβεντιά σου.

Κι' ύστερα, μιά μέρα θλι-
δερή, μιά μέρα συμφορᾶς
και πόνου, σε ξεχασε από-

τομα, σκληρά, άμείλιχτα,
γιατί ήρθε ο άσπρος άρρα-
δωναστικός της, με τὴς ψη-
λές μπότες, ένας καμαρωτός
καθολάρος, δμορφος σαν
κι' αὐτή, όμοιος μ' αὐτή
στην άπωνία και στὴ σκλη-
ρότητα.

Φτωχέ μου Νά - Ο - Χά!
τρελλάθηκες τότε άπ' τὸν
πόνο. Μιά μέρα σε ζήλεψε
ο άρραδωναστικός της βλέ-
ποντας να τὴν κυτᾶς με
λαχτάρα και να στενάζης
και σοῦ μάτωσε τὴ ράχη με
τὸ μαστιγίό του. Πόνεσες,
δεν φώναζες, μὰ γέλασε κο-
ροϊδευτικά έκείνη και τὸ δια-
βολικό της γέλιο σε πόνεσε
περισσότερο άπ' τὸ μαστι-
γίό του άλλου!...

Σ' έχασα από τότε αδελ-
φούλη μου. Πλανίσουν σαν
τρελλὸς στο δάσος και στὸν
κάμπο, βογγώντας άπ' τὸ
σπαραχμό και σχίζοντας
σαν μαγιασμένους τὴς σάρκες
τοῦ στήθους σου.

Κι' ένα βράδυ, ένα φρι-
χτό και μαύρο βράδυ σε ξα-
ναεῖδα. Παρουσιάστηκε ξα-
φνικά στο δωμάτιό μου, ρη-
μαγμένος άπ' τὸν πόνο ή-
δραμένος και άγκομαχών-
τας. Γύρω στο λιγνὸ πιά
μπράτσο του ήταν τυλιγμέ-
νη σαν βραχιόλι μιά φαρμα-
κερή έχιδνα. Και μοῦπες:

— Μὴ τὴ σκοτώσης αὐτὴ
τὴν έχιδνα, καλή μου Νά -
Ο - Μά. Εἶνε πὸ σπλαχνι-
κή αὐτή άπ' τὴ μίς Μαίρη.
“Εκείνη με κατέστρεψε και
μ' έκανε να πονάω, ενώ αὐ-
τὴ ή έχιδνα με λυτρώνει!...

Δεν είπες άλλα, φτωχέ
μου Τζίμ. Λύγισες σαν δέν-
τρο πριονισμένο και σωριά-
στηκε άψυχος, καταγής...
Τὸ φεῖδι που σε λύτρωσε
άπ' τὸ μαρτύριό σου, σφύ-
ριξε λίγο, λες και σοῦλεγε
μοιρολόγι συμπίονας. Κι'
ύστερα γλίστρησε σιγά -
σιγά έξω στα σκοτάδια. Έ-
γὼ τότε ρίχτηκε πάνω στο
αγαπημένο μου κορμί σου
και σ' έκλαψα πικρά ως τὸ
πρωί.

.....
“Ο ήλιος ήταν πια ψηλά
στον οὐρανό και φλογίζει τὴν
πλάσι.
“Η μίς Μαίρη, καθισμένη
στην πλεχτή πολυθρόνα της
σ' ένα δροσερό σημείο τοῦ
κήπου, περίμενε τὸν άρρα-
δωναστικό της.

Πόσο όμορφη ήταν!
“Αχ, ἄς ήταν τόσο καλή ο-
σο και όμορφη. Εἶνε κατα-
στολιστή: Φορούσε τὸ καλύ-
τερο φουστάνι της κι' ένα,
χρωματιστό μεταξωτό μαν-
τήλι τύλιγε τὸ ώραίο της
κεφάλι...
.....

Μόλις τὴν είδα να καθε-
ται εκεί, μουδιάσε τὸ μυα-
λό μου. “Εβαλα κάτω άπ'
τὴν πόδιό μου τὸ περιστρό-
φο τὸν αδελφούλη μου και
γλυστράντας άδρόβη σαν
φεῖδι, έφτασα πίσω άπ' τὴν
πολυθρόνα της. Σάν ύπνω-
τισμένη, ακούμπησα ανάλα-
φρα τὸ περιστρόφο μου κον-
τά στὴ ρίζα τοῦ αὐτιού της,
ενώ έκείνη ρέμβασε άνυπο-
πτη...
.....

Κι' ενώ περίμενε τὸν άρ-
ραδωναστικό της, έγὼ πιέ-
ζοντας τὴ σκανδάλη, τὴς έ-
στειλα τὸ θάνατο.

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΡΑΤΚΛΙΦ

‘Ανατολίτικο Χιονόμωο

‘Ο Χότζας... κουρέας

“Ο Ναστραδίν Χότζας άποφάσισε
κάποτε να κάνη τὸν κουρέα. Πήγε λοι-
πόν στην αγορά τοῦ Έσκί Σεχέρ, έ-
στησε μιά παράγκα και δεν φευ-
γίω σ' ένα σκαμνί, φώναζε:

— Εδώ ο καλὸς κουρέας! Ποιὸς έ-
χει γένεια για ζούρισμα!... τομάρι
για γδάρισμα!... Εδώ ο κουρέας...
Περάστε... περάστε...

Σε λίγο μπήκε στην παράγκα ένας
άφεντάνθρωπος.

— Γρήγορα να με ζουρίσης, γιατί
διάζομαι, λέει τοῦ Χότζα.

— Καί τί ζούρισμα θέλετε; Πρώτης
τάξεως ή δευτέρας; ρώτησε ο Ναστρα-
δίν.

— Τί κουβέντες εἶν' αυτές, μπρέ;
Ξέρεις ποιὸς εἶμαι εἰώ;

— Τί λες, άφεντη μου! Έγὼ δεν
ξέρω; Δεν σε βλέπω; άποκρίθηκε ο
Ναστραδίν κι' άρχισε να φτύνη μέσα
στο φλυτζάνι που κρατούσε.

— Τί κανείς εκεί, τὸν ρώτησε.

— Σαπουνάδα κάνω για τὸ ξυρί-
σμα.

— Καί με τὰ φτυσίματά σου θα με
ζουρίσης; Αυτό εἶνε τὸ πρώτης τάξεως
ζούρισμα; Καί τὴς δευτέρας τάξεως
ποιὸ εἶνε;

Κι' ο Ναστραδίν φτύνοντάς τον στα
μουτά, λέει:

— Δευτέρας τάξεως, εἶνε αὐτό!...
— Στὴ φυλακή, μπρεβένκη, φώναζε
θυμωμένος ο πελάτης.

Κι' άρπάζει τὸν Ναστραδίν και τὸν
πάει στὴ φυλακή.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ο ζόρικος, μπρε
παιδιά; ρώτησε ο Χότζας τοὺς φυλα-
κισμένους.

— Ο πασάς, τοῦ λένε.

Τὴν άλλη μέρα κιόλας ένας γενίτσα-
ρος με μιά χατζάρα στο χέρι παρουσι-
άζεται στο Ναστραδίν.

— Κάνε τὴν προσευχή σου, φουκα-
ρά μου, γιατί ήρθε ή ώρα σου! τοῦ
λέει.

— Μπρέ, παιδί μου, λυπήσου με...
“Άσε με τουλάχιστον να πάω να πέ-
σω στα πόδια τοῦ πασά και να τοῦ
ζητήσω συχώρεσι.

“Ο γενίτσαρος τὸν λυπήθηκε και δέ-
χτηκε να τὸν συνοδέψη ως τὸν πασά.

“Ο Ναστραδίν άνέβηκε στο παλάτι
και παρουσιάστηκε στον πασά.

— Πάλι μπροστά μου έσαι σὺ; φώ-
ναζε άγριμένος ο πασάς μόλις τὸν
είδε. Τί ζητάς εδώ; Έγὼ διάταξα να
σοῦ κόψουν τὸ κεφάλι.

— Δεν ήταίεν εἰν άσχηνά μου, κλέ-
φτηκε ο Χότζας. Κουρέας ήμουνά, ζού-
ρισμα μ'οῦ ζητήσερ, σε περιποιήθηκα.

— Με περιποιήθηκες, τζαναμπέτη!
Καί τὸ φτύσιμο, μπρέ!

— Σ' είδα άμισοφάνθρωπο και σ' έ-
φτεπα για να μη βασκαρής, πασά μου!

“Ο πασάς γέλασε με τὴν πονηρία
τοῦ Ναστραδίν και τὸν άφισε έλεύθερο.

.....

Απαγορεύεται ή άνοδημοσιεύσις οποιουδή-
ποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγ-
γράφου άδείας της Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυρού»

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ Συμφωνίας τῶ άρθρου 6 β
τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτητὴς Διευθυντὴς: Ιωάννης Παπαγεω-
ργίου, Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Ύψυ-
θνος Τυπογράφος: Φραγκίσκος Μαλαπέσσας
Μεγάρου 9, Αθήναι

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟ

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Ετήσιο 120.000
Εξαμηνιαίο 60.000
Τριμηνιαίο 30.000

ΕΣΤΕΡΙΚΟΥ Ετήσιο 60.000
Εξαμηνιαίο 30.000
Τριμηνιαίο 15.000

Ευέδοσματα εσωτερικού διὰ ταχυδρομικής
επιταγής και εξωτερικού διὰ τραπεζιτικής τοι-
νύτης προς τὸν κ. Γ. Παπαγεωργίου.

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ

Παράξενο διήγημα

«Αγαπημένε μου Ρούπερτ. Άπο-
φάσισα πια να γυρίσω σπίτι. Δεν
μ' άφέλησαν καθόλου οί τρείς αυτές
φάσινα πια να γυρίσω σπίτι. Δεν
μ' άφινει ήσυχη! Με πλησιάζει καθε
πρωί, στὸν περιπάτο, και δεν φευ-
γει πια από κοντά μου... Άρχισα
να παίρνω ναρκωτικά και ν' άφήνω
ανάμμένο τὸ φῶς στην καμαρίερα
όλη τὴ νύχτα. Δεν τολμῶ δε να τὰ
πῶ ὅλ' αὐτὰ στο γίαιτρό, γιατί θα
με περάσει για τρελή!... Δεν άντέ-
χω περισσότερο! Θα ξαναγυρίσω
κοντά σου.

»Η δυστυχισμένη μου
Μαριάννα.

Εἶχε άρχισει πια να βραδυάζη,
όταν ή Μαριάννα έκλεισε αὐτὸ τὸ
γράμμα και τᾶδωσε στην καμαρίερα
της. “Επειτα στάθηκε μπροστά στον
καθρέφτη. Τί κουρασμένη που φαινό-
ταν! Θα τρώμαζε να τὴ γνωρίση ο
Ρούπερτ...

Βγήκε στην ταράτσα. Άπόλυτη ή-
συχία άπλωνόταν ολόγυρα. “Εξαφνα
όμως άκούστηκαν βήματα στὸν κή-
πο. Καί, στο λίγο φῶς ποῦ βγαίνει
άπ' τὴ μισανοιχτή μπαλκονόπορτα,
φάνηκε ένα πρόσωπο, ποῦ ξαναχά-
θηκε άμέσως...

— Αὐτός!... Πάλι αὐτός!...
Τὰ πόδια της Μαριάννας λυγίζουν,
έννοιωθε πῶς θα λιποθυμούσε...

— Μαριάννα! άκούστηκε μιά φω-
νὴ άπ' τὸν κήπο.

Τὴ αὐτὴ τὴ νέας γυναίκας άρχι-
σαν να βουίζουν, κι' έπειτα ένας
μαῦρος πέπλος σκέπασε τὸν κόσμο...

“Όταν συνήλθε, ή Μαριάννα βρι-
σκόταν έσπλημμένη στο κρεβάτι της.
Δίπλα της στεκόταν ο άντρας της,
μ' έκφρασι άγωνίας στο πρόσωπο
του.

— Ρούπερτ... μουρμούρισε έκει-
νη, άναπνέοντας μ' άνακούφισι. “Εσὺ
λοιπόν ήσουν στον περιβάλλον!... Πῶς
με τρώμαζες! Νόμισα πῶς έδλεπα
πάλι έκείνον!...

“Ο Ρούπερτ Γκάρβιν χείδωσε τὸ
χλωμό πρόσωπο της γυναίκας του.

— Καίμενοῦλα μου! τὴς εἶπε
τρυφερά. Δεν τολμούσα ναρθῶ ναρί-
τερα γιατί έλπιζα πῶς θα σοῦκανε
καλὸ ή μοναξιά... Τὰ γράμματά
σου όμως μ' έκαναν να τρέξω άμέ-
σως... Έλαβες τὸ τηλεγράφημά
μου;

— “Οχι. Τώρα μόλις ποῦ εἶχα γρά-
ψει πάλι... “Αχ, άν ήξερες τί τρά-
βηξά στο τρείς αυτές βδομάδες!

— “Ησύχασε, μικρή μου. “Όλα θα
περάσουν. Μὰ πρέπει να δεχθῆς έπι-
τέλους να ρωτήσουμε ένα γιατρό...

— Άδικά! Τίποτε δεν θα μπορέ-
ση να με σώση... Στην άρχή, νό-
μιζα πῶς εἶχα νευρασθενεία. Τώρα
όμως νοιάζω πῶς εἶνε καί τ' άλλ-
ο... δεν ξέρω τί!... “Όστόσο,
άφου έπιμένεις, ἄς πάμε σ' ένα για-
τρό...

Μιά βδομάδα άργότερα, εξέτασε
τὴ Μαριάννα ένας μεγάλος νευρολό-
γος της Βιέννης.

— Δεν ξέρετε, λοιπόν, κυρία μου,
αὐτὸ τὸ πρόσωπο ποῦ σας παρου-
σιάζεται συχνά; τὴ ρώτησε. Σκεφθῆ-
τε καλά... Πολλές φορές ξαναζων-
τανεύουν στοῦ υποσυνείδητό μας μα-
κρινές παιδικές άνομιήσεις... Παν-
τρευτήκατε μικρή;

— “Οχι. Μόλις πρὸ 10 ετών. “Η-
μουν 30 χρονῶν τότε...

— Γιατί τόσο άργά; Εἶχατε λό-
γους να περιμένετε τόσο πολύ;

— “Η Μαριάννα ταραχθηκε. Καί, ξα-
φνικά, τινάχθηκε, κατάχλωμη.

— Τώρα θυμάμαι... τραύλισε.
Ξέρω ποιὸς εἶναι!... Πῶς δεν τὸ θυ-
μήθηκα ως σήμερα; “Ηταν ένας ά-
γνωστός μου νέος. Κάθε μέρα, τὴν
ώρα ποῦ βγαίνα ήπιασία, στεκόταν
μπροστά στο σπίτι μας. “Επειτα

μου τὸν παρουσίασαν σ' ένα χορό.
Λεγόταν Βάρμπουργκ κι' ήταν ένας
άσηματος ζωγράφος. Δεν τοῦ μί-
λησα καν, ὅλη εκείνη τὴ βραδυά, μὰ
αὐτὸς άρχισε από τότε να μου στέλ-
νη λουλούδια. Δεν ξέρω τί άπέγινε
έπειτα. Δεν τὸν ξαναείδα πια...

— Καί... δεν σας εἶχε περάσει
ποτέ ή ιδέα ν' ανταποκριθῆτε στο αί-
σθημά του;

— Ποτέ! Δεν ήταν τὴς τάξεώς
μου... “Όμολογῶ ὡστόσο πῶς μου-
χε κάμει κάποια έντύπωση. Εἶχε μά-
τια παράξενα, φλογερά...

“Ηταν άδύνατος και τόσο χλωμός!...
“Ο καθηγητὴς σκέφθηκε λίγο, κι'
έπειτα δήλωσε:

— Να μὴ σας κακοφάνη, κυρία,
άν σας πῶ ὅτι τὸν αγαπούσατε, χω-
ρὶς να τᾶχετε αντίληψη. Αὐτὴ ή κα-
ταπνιγμένη έπίθυμία σας σας έμφα-
νίζεται σήμερα ως όπτασία...

— Καί τί πρέπει να γίνη, κύριε
καθηγητά; ρώτησε άνήσυχη ή Γκάρ-
βιν.

— Να ταξιδέψετε. Εἶνε τὸ καλλί-
τερο φάρμακο.

“Ενα πρωί, ή Μαριάννα εἶχε πάει
με τ' αὐτοκίνητό της στα μαγαζιά.
Στὴν έπιστροφή, σταμάτησε για λί-
γο σὲ μιά πλατεία. Ξαφνικά, είδε
ένα πρόσωπο δίπλα στο αὐτοκίνητό
της...

Βάρμπουργκ!... τραύλισε,
τρέμοντας σύγκορμη.

Τὴν ίδια στιγμή, μιά φωνὴ της
εἶπε:

— Δεν εἶσθε ή κυρία Μαριάννα;
Γύρισε κι' είδε μιά κυρία ήλικιω-
μένη κι' άπλά ντυμένη.

— Σας άναγνωρίσα άπ' τὰ σκί-
τσα ποῦ σας εἶχε κάμει ο γυιὸς μου,
πρόσθεσε έκείνη. Εἶμαι ή μητέρα τοῦ
Βάρμπουργκ... Χρόνια τώρα, λα-
χταρούσα να σας συναντήσω. Έλα-
τε μαζί μου!

Δίχως να ξέρη καλὰ - καλὰ τί κά-
νει, ή Μαριάννα τὴν προσκάλεσε ν'
άνεβη σ' αὐτοκίνητό της και τὴ συ-
νώδευσε ως τὸ σπίτι της. “Όταν έ-
φτασαν έκεί, ή γρᾶ τὴς εἶπε:

— “Ο γυιὸς μου πέθανε εξ αίτίας
σας! Τρία χρόνια περίμενε τὸ δυσ-
τυχισμένο παιδί, ως ποῦ έμαθε ὅτι
παντρευτήκατε με άλλον... Πόσο
σας άσπαύσει!... Μοῦ άφησε να
σας δῶσω ένα γράμμα του. Εἶν' έ-
κει, πάνω στο γραφεῖο...

“Η Μαριάννα τότε διάβασε:

“Θά μ' άκολουθήσεις, όταν θα σε
φωιάξω. Τὸ ξέρω...»

“Αρχισε να κλαίη άπαρηγόρητα...

Πίσω άπ' τὸν τοίχο τοῦ Νεκρο-
ταφείου, άπλωνόταν σιγά - σιγά τὸ
σούρουπο. Στην πόρτα, ή Μαριάννα
δείλανε. “Όσο προχώρησε ως τὸν
τάφο τοῦ Βάρμπουργκ κι' άφησε πά-
νω τὰ λουλούδια που κρατούσε. “Ε-
ξαφνα, τὴς φάνηκε πῶς άκουσε μιά
φωνή: “Σ' αγαπῶ!...»

Πετάχτηκε πάνω σαν τρελή, κι'
έφυγε τρέχοντας. Τὴς φαινόταν πῶς
κάποιοι της τραβούσε άπ' τὸ φῶρε-
μα... Με υπεράνθρωπη προσπάθεια,
κάθισε στο βόλαν κι' έβαλε έμπρός.

“Ενας έλαφρὸς θόρυβος τὴν πάγωσε.
Τὴν έλαφρὸς θόρυβος τὴν πάγωσε.
Τὴν έλαφρὸς θόρυβος τὴν πάγωσε.

Μιά σκιά άπλώθηκε πάνω της.
Αὐὸ ξένα χέρι άπιασαν τὸ τιμόνι...
“Η Μαριάννα έκλεισε τὰ μάτια της.
Τὰ χέρια της πάγωσαν, δεν μπορού-
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε
σαν πια να οδηγήσουν... Τ' άφησε

<

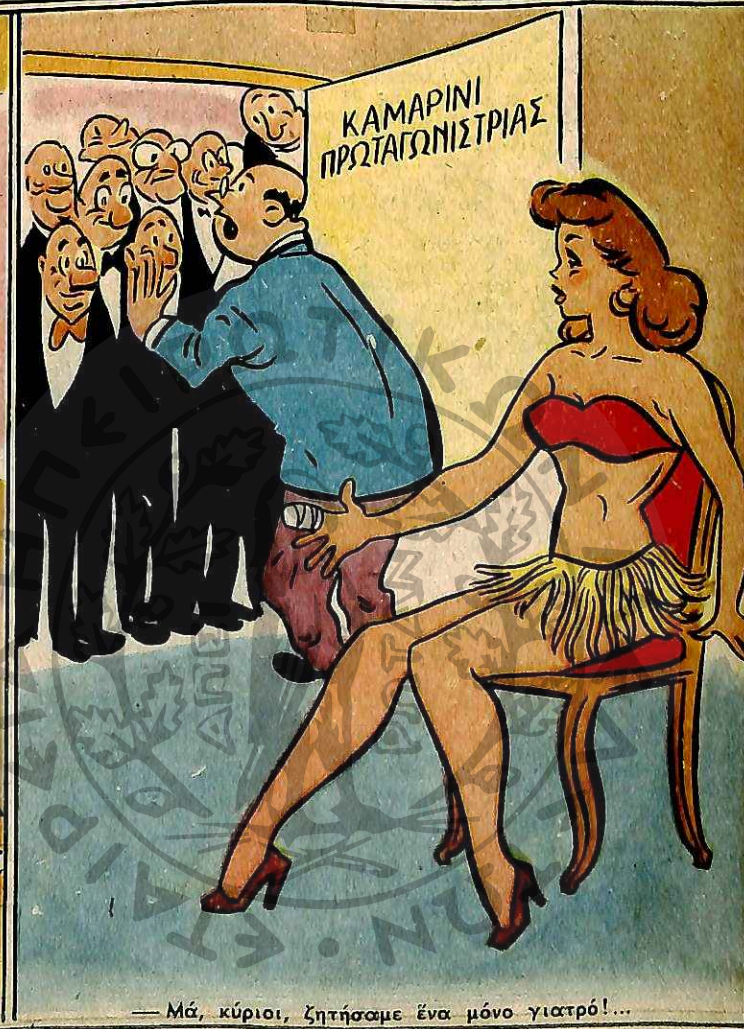
— 'Αντίο, γιατρέ!... 'Ελπίζω να μη σας ξαναχρειασθώ!...

— 'Ο είσπρακτώρ: Κυρία μου, δεν παίρνετε το μικρό στα γόνατά σας να κάτω καμιά γυναίκα στη θέση του;

— 'Ο γιατρός: Τὰ νεύρα σας, κύριε, αντιδρούν περίφημα!...

— Μά, κύριοι, ζητήσαμε ένα μόνο γιατρό!...